

Zdeněk Patrick

Silnější než Däniken (1-5)

(výběr)

© Zdeněk Patrick, 1994
 © DAM 2000 Publisher, 2002
 All rights reserved

Druhá epištola obecná Petra Apoštola

Kap. 3./ verš 8.

*Ale jedna věc nebude
 před vámi skryta, že
 jeden den u Pána je jako tisíc let
 a tisíc let jako jeden den.*

Teorie relativity před 2000 lety?

Z dávných věků se nám zachovalo jedinečné svědectví o výjimečnosti jedné historické etapy lidstva: Bible. Rozporuplná svými realistickými popisy historie izraelského lidu a svými abstraktními pohledy na úrovni převyšující možnosti i fantazii kočujících pastevců, kterými předkové autorů Bible bezpochyby byli. Pomineme-li některé aspekty s náboženským nádechem, promlouvají k nám vzpomínky na nekonečně vzdálená lidská společenství. Jsou to vzpomínky a záhady, z nichž některé navždy zůstanou v hájemství legend, jiné stále čekají na svá odhalení. Jsou to příběhy zahalené stínem věků a v některých případech i nezájmem autorů Bible podrobněji hovořit na některá ožehavá témata, která i dnes ve své fragmentální podobě probouzejí zájem a nedůvěru zároveň.

Pokusme se společně hledat možná vysvětlení pro některé záhadné indicie konzervované Biblí již 3000 let! Poodkryjme roušku tajemství, byť se vystavujeme nebezpečí, že odhalujeme něco, co odhaleno býti nemá. Pohlédneme na tyto indicie z druhého břehu, nezátíženého autoritativními šablonami. Při pročitání biblických příběhů stále znovu a znovu vystupují postavy a děje zdánlivě prosté a vzápětí netušeně překvapivé. Můžeme číst dávné příběhy lidu Izraele, milostnou poezii krále Šalamouna, nebo nepřekonané myšlenky hlavního protagonisty Nového zákona, které již bezmála 2000 let inspirují lidstvo přiblížit se ideálům člověka, o jehož existenci zároveň pochybujeme. Můžeme se stále znovu vracet k výroku jednoho z nejvýznamnějších mužů křesťanského společenství -

rybáře Šimona, který spojuje na březích Galilejského moře svůj osud s Ježíšem Nazaretským a zapisuje se tak do všeobecného povědomí lidstva až do našich dnů. Svátý Petr se ve své Druhé episto- le překvapivě jednoduše a srozumitelně zmiňuje o výsledném efektu, kterým se v našem atomovém věku zabývá pouze vybraný a úzký okruh specialistů a jenž se týká teorie relativity:

„Ale jedna věc nebude před vámi skryta, že jeden den u Pána je jako tisíc let a tisíc let jako jeden den.“

Je vůbec možné, aby rybář od Galilejského jezera chápal obsah svého tvrzení? Pravděpodobně nikoli. Zřejmě byl tento citát chápán spíše v rovině Boží nezávislosti na čase, ale i přesto se jedná o in- formaci, jejíž nadčasová hloubka nutí k zamyšlení.

Ať si již na tuto otázku odpovíme jakkoli, není to jediné místo v Bibli, kde se můžeme seznámit s velice překvapivými texty. V druhé episto- le (kap.2./verš 4.) se Petr zabývá problematikou potrestání „padlých andělů“ (anděl = posel) z dob Enochových. Toto potrestání je z neznámých důvodů přesunuto do daleké budoucnosti, na místo i do okolností velmi podezřelých, neboť ani v tomto verši nehrají propasti času dělicí věky žádnou podstatnější roli.

Druhá episto- la obecná Petra apoštola

Kap. 2./ verš 4.

Neboť Bůh andělům, kteříž zhřešili, neodpustil, ale strhna jedo žaláře, řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení cho- váni byli.

Slovo „chování“ vyjadřuje zcela jasně stav života. Života, ne smrti. Života za určitých podmínek. Snad za podmínky, že teorie relativity může být realitou a nikoli pouhou hypotézou. Jsou takové možnosti? Dovoluje to naše filozofie a fyzika?

Ano, dovoluje!

Teorie relativity je prakticky vyzkoušena při urychlování částic, které se chovají přesně dle této teorie. Výrobu netuctových krimi-

nálů pro padlé anděly můžeme se vši pravděpodobností odsunout na dlouhou dobu do oblasti sci-fi. Kde jsou však prameny informací, ze kterých Petr čerpal?

Nalistujme ty stránky Starého zákona, ke kterým se čtvrtý verš Druhé episto- ly váže. V první knize Mojžíšově, nazvané Genesis, nalezneme několik veršů, které přibližují původní prapříčinu Božího hněvu směřující neúprosně k potrestání „padlých andělů“ a poz- ději i lidí.

Kniha Mojžíšova I. Genesis

Kap. 6./ verš 1.

1. *Stalo se pak, když se počali množit lidé na zemi, a dcery se jim rodily.*
2. *Že vidouce synové boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž obdivovali.*
4. *Obrové (zrůdy - ekum. překlad) byli pak na zemi v těch dnech, ano i potom, když vcházeli synové Boží k dcerám lidským, any rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž z dávna byli, muži na slovo vzatí.*

Pozornému čtenáři jistě neušlo, že těchto pár veršů se vymyká z celkového pojetí biblických textů. Nenadále se hovoří o jakýchsi synech božích, kteří obcují s lidskými dcerami.

Prokazatelně se jedná o fragment širšího příběhu, který se jaksi do Bible nedostal. Tento fragment slouží autorům Bible jen k navo- zení správné atmosféry „Božího hněvu“ krátce před potopou.

Dnes již víme, že tento fragment je zkrácenou, či chcete-li peč- livě cenzurovanou verzí tzv. Enochovy knihy, která se nikdy nestala součástí Bible, ale mohla být s největší pravděpodobností jedním z možných pramenů Petrovy informační soustavy. Bible sama se věnuje Enochovi velmi povrchně a stručně a v žádném případě již ne v souvislostech se „syny Božími, kteří vcházeli k lidským dce- rám, any rodily jim“.

Genesis

Kap. 5./ verš 21.

21. *Enoch byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Metuzaléma.*
22. *A chodil Enoch stále s Bohem po zplození Metuzaléma tři sta let a plodil syny a dcery.*
23. *I bylo všechněm dnům Enochovým tři sta šedesát a pět let.*
24. *A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více viděn, neboť vzal jej Bůh.*

Na okraj posledního verše nutno poznamenat, že i jinak přísný biblický Jahve si nikterak nepotrpěl na společnost smrtelníků - a jak se dovíme z Enochovy knihy - o posmrtný zážitek se nejednalo.

Co vlastně Bible zamlčela, se dovídáme až z Enochovy knihy. Kdo je autorem a kdy vznikla?

Tato kniha byla sepsána (dle starších verzí či ústního podání) pravděpodobně někdy 200-150 let před Kristem. V Evropě byla do osmnáctého století zcela neznámá, neboť se jedná o spis, který je katolickou církví považován za nepravý a podvržený.

A tak jako i jiné apokryfy nebyl kánonizován. Jiného názoru však byla etiopská církev, která Enochovu knihu zařadila mezi kánonizované biblické texty dávno předtím, než je objevil Angličan James Bruce.

Kdo je tedy autorem Enochovy knihy?

V knize samé se tvrdí, že autorem je přímo Enoch:

Kapitola 82.

Enochu, patří na písmo nebeských desek, čti, co je na nich napsáno, a pamatuj si vše jednotlivě.

Hleděl jsem na všechno na nebeských deskách a četl vše, co na nich napsáno, zapamatoval jsem si vše a četl knihu.

Toto je úplná nauka o pravdě sepsaná Enochem, kteráž si za slouží od všech chvály a je soudkyní celé země...

A nyní, můj synu Metuzaléme, ti budu vypravovat vše a napíšeš to pro tebe: odhalil jsem ti vše a předal knihy, které se všech těchto věcí týkají. Uchovej, můj synu, tyto knihy z rukou svého otce a předej budoucím pokolením světa...

Když jsem dosáhl tři sta šedesáti pěti let, byl jsem jednoho dne sám doma. Tu se mi zjevili dva velcí mužové, které jsem na zemi nikdy nespatriil.

Jejich tvář zářila jako slunce, jejich oči byly jako zářivé pochodně. Z jejich úst šlehal oheň, jejich oděv a jejich zpěv byly nádherné, jejich paže byly jako zlatá křídla. Stáli u záhlaví mého lože a volali mne jménem. Procitl jsem ze spánku a vstal z lože. Pak jsem se před nimi poklonil, v obličejí bledý hrůzou. Tu ke mně oba promluvíli: Bud' dobré myslí, Enochu, nestrachuj se! Věčný pán nás posílá k tobě, máš dnes s námi jít do nebe. Dej svým synům a své čeledi příkazy, co mají činiti ve tvém domě. Žádný však ať tě nehledá, dokud Pán tě opět k nim nepřivede.

Kapitola 6.

Poté, co se lidské děti rozmnožily, rodily se jim v oněch dnech krásné a líbezné dcery. Když je však uviděli andělé (poslové), synové nebes, zatoužili po nich a pravili mezi sebou: Nuže vybermež si ženy mezi dcerami lidskými a zplodmež sobě děti. Semjása však, nejvyšší z nich, k nim pravil: Obávám se, že vy tento čin nebudete chtít vykonat a mně samotnému bude pykati za tento velký hřích. Tu mu všichni odpověděli, řkouce: My všichni složíme přísahu a zaklínáme se mezi sebou, že se nevzdáme toho záměru, nýbrž vykonáme zamýšlené dílo. Tu přísahali všichni dohromady a zaklínali se mezi sebou. Bylo jich dvě stě, kteří za dnů Járeda sestoupili na vrchol hory Hermon.

A nazvali tuto horu Hermon, protože na ní přísahali a zaklínali se mezi sebou. Toto jsou jména jejich vůdců: Semjása, jejich nejvyšší, Urakib, Aramel, Akibeel, Tamiel, Ramuel, Danel, Ezeqeel, Saraquial, Asael, Armers, Batraal, Anani, Zaqebe, Samfaveel, Turel, Jomjael a Arasjal. Tito a všichni ostatní s nimi pojali ženy, každý zvolil jednu a počali k nim vcházet a se na nich znečišťovat.

Kapitola 8.

Asael naučil lidi zhotovovat bitevní nože, zbraně, štíty, náprsní krunýře a ukázal jim kovy i jejich zpracování, náramky a šperky, používání očního líčidla a vzácné kamení. Semjása učil lidi zaklínadlům a krájení kořenů. Armers rušení zaklínadel, Baraquel hvězdářství, Arakiel znamením Země, Samfaveel znamením Slunce, Seriel znamením Měsíce.

Kapitola 69.

Jméno prvního, který přivedl anděly dolů na pevnou zem a svedl lidské děti, je Jequn. Druhý se jmenuje Asbeel. Ten jim udělal zlé rady, aby zkazili svá těla s dcerami lidskými. Třetí se nazývá Gadrael, to je ten, který lidským dětem ukázal všeliké smrtící rány, rovněž pancíř, bitevní meč a vůbec všemožné vražedné nástroje. Čtvrtý se zve Penemue. Naučil lidské děti rozlišovat mezi hořkým, sladkým a vyjevil jim všechna tajemství moudrosti. Naučil také lidi psát. Pátý se jmenoval Kasdeja. Tento naučil lidské děti všelikým zlům: úderům embrya v těle matky, aby odešlo, úderům duše, uštknutí hada, úderu, který vzniká poledním žářem.

Kapitola 14.

Větry mi propůjčily křídla k vidění a vyzvedly mne vzhůru. Nesly mne do nebe. Vstoupil jsem, až jsem se přiblížil zdi, která byla vystavena z křišťálových kamenů a obklopena ohnivými jazyky počala mi nahánět strach. Vstoupil jsem do ohnivých jazyků a blížil se k velkému domu postavenému z křišťálových kamenů. Stěny onoho domu se podobaly podlaze vyložené takovými kameny a jeho podlaha byla z křišťálu. Strop byl jako dráha hvězd a blesků, mezi nimi ohniví cherubové a jejich nebe bylo z vody. Ohnivé moře obklopovalo stěny a jeho dveře hořely ohněm. Vstoupil jsem do onoho domu, který byl žhavý jako oheň a studený jako sníh.

A hle - byl tu jiný dům, větší než onen, a všechny jeho dveře mi byly otevřeny. Byl vystaven z ohnivých jazyků, jeho podlaha byla jako z ohně. Vrchní část tvořily blesky a kroužící hvězdy, strop byl planoucí oheň. Pohlédl jsem a spatřil vysoký trůn, jeho

vzezření bylo jako jiné, kolem něho bylo něco jako svítící Slunce. Na něm sedělo Jeho Veličenstvo, jehož roucho zářilo víc než Slunce.

Kapitola 15.

Jdi a vyříd' Strážcům nebes, kteří tě poslali, abys za ně prosil: Měli byste vy prosit za lidi, a ne lidi za vás. Proč jste opustili vysoké svaté nebe, spali s ženami, znečistili se s dcerami lidskými, brali je za ženy, jako dělají pozemské děti, a zplodili syny - obry?

Tématem mísení strážců nebes se nezabývá pouze Enochova kniha. Podobná témata jsou známa i z gnostických spisů o archontech: Nóreu (dceru Evy) potkali archonti a chtěli ji svést. Nejvyšší z nich jí řekl: Tvoje matka Eva přišla k nám. Nórea se k nim obrátila a řekla jim: Jste archonti temnot, jste prokletí. Nepoznali jste nikdy moji matku. Já totiž nepocházím z vás, ale přišla jsem z výsosti. Pyšný archont vložil důvěru ve vlastní síly a začal ji obtěžovat. Řekl: Musíš nám sloužit jako tvoje matka...

Ponechme padlé Strážce nebes jejich osudu a vraťme se ke spornému výroku svatého Petra. Pokusme se zjistit, zda by jeho výrok o čase obstál porovnání s našimi nejnovějšími poznatky z fyziky. Zároveň prosím čtenáře, kteří mají záporný vztah k matematickým symbolům, ať s ledovým klidem přeskočí příslušný počet řádek a ponechají je naopak současníkům s kritickými postoji. Co říci k teorii relativity? Zjednodušeně řečeno, tušíme, že lze jaksi obejít nám známé zákony úzce spjaté s gravitačním polem, časem, hmotou a prostorem. A právě výjimkami z našich nám důvěrně známých newtonovských zákonů se zabývá teorie relativity, zastoupená transformačními Lorentzovými rovnicemi, odvozenými ze dvou vztažných soustav nezávisle se na sobě pohybujících rychlostí světla.

$$m = \frac{m_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} \quad t = \frac{t_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} \quad l = l_0 \sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}} \quad c^2$$

Tyto rovnice tvrdí asi toto: budeme-li se pohybovat rychlostmi srovnatelnými s rychlostí světla, bude se v určité závislosti zvyšovat naše hmotnost, zkracovat délka ve směru pohybu, a co je nejdůležitější, bude se měnit náš relativní čas. Obdobného efektu s časem lze docílit snad i setrváním v silném gravitačním poli. Jak si pečlivý čtenář zcela jistě všiml, sv. Petr neopakuje skleroticky jeden argument dvakrát. Naopak, obě poloviny citátu jsou ve vzájemném protikladu a vyjadřují dva různé stavy umožňující za určitých okolností, nám blíže neznámých, pohyb časem libovolným směrem.

Motivován jeho výrokiem jsem odvodil rovnici z trigonometrické závislosti času, hmoty a zrychlení v jednicové kružnici, jejíž zkrácenou verzi nabízím jako podstatně jednodušší, plně nahrazující zdlouhavé transformační rovnice Lorentzovy. Neboli:

$$m \times t = 1$$

Co lze dále vyčíst z citátu? Sv. Petr se zmiňuje jen o časovém efektu, neboť „správně předpokládá“, že zrychlení a gravitace jsou pouhé prostředky sloužící tomuto cíli. Dále: nepoužívá čísla většího než je tisíc a používá právě a jen časového poměru 1 000 let a jeden den. Co k tomu dodat? Předpokládejme, že rychlost světla je limitní $c = 2,997 \times 10^8$ m/s a že se k této rychlosti v našem vesmíru můžeme pouze limitně blížit.

Předpokládejme dále i to, že relativní změna času je poměr výchozího cílového času. A nyní můžeme Petrův citát podrobit zatěžkávací zkoušce matematickými symboly.

$$\text{poměr času} = \frac{1 \text{ den}}{1000 \text{ let}} = \frac{1}{365 \times 1000} = 27,397 \times 10^{-7}$$

$$\frac{v}{c} \Rightarrow \sin a = \sqrt{1 - \cos^2 a} = 0,9999$$

$$\text{rychlost } v = \text{ rychlost světla } c \times 0,9999 = 2,996 \times 10^8 \text{ m/s}$$

Rychlost zkoumaného objektu z Petrova případu se blíží limitně rychlosti světla, kterou však nedosahuje vzhledem k číslům Petrem udaným. Můžeme však s úspěchem tvrdit, že Petrův objekt se pohybuje rychlostí totožnou s rychlostí světla a že touto rychlostí se může pohybovat v námi poznaném vesmíru pouze světlo. Proto nezbyvá nic jiného než vyslovit domněnku, že Pán, o kterém je řeč v Petrově epištole, má charakteristické vlastnosti světla a je pravděpodobně Světlem z následující epištoly:

První epištola Jana Apoštola

Kap. 1./ verš 5.

*Toto jest zvěstování, kteréž jsme slýchávali od něho:
že Pán je Světlo, a tmy v něm žádné není.*

Náhoda? Možná! Každopádně stopa vede do Judské pouště k sektě Esejských „Strážců Světla“, ale to je již jiný příběh. Nyní se věnujme druhé části výroku: tisíc let je jako jeden den.

Vysvětlit smysl zbývajícího textu bude mnohem obtížnější, neboť naše filosofie, matematika, a zejména fyzika nepřipouštějí stav, o kterém je řeč. Petrův Pán tvrdí, že může cestovat časem libovolnými směry. Využijme tedy teorii černých děr, neboť tato hypotéza připouští, že v jisté vzdálenosti od středu zhroucené hvězdy, dvojnásobné hmotnosti našeho Slunce, tedy jakési pomyslné gravitační koule o malém průměru, získáme prostředí, jež oplývá právě těmi vymoženostmi, které hledáme.

Pokud bychom se snažili dostat do sféry této nebezpečné, byť pomyslné koule, tvořené silným gravitačním polem, které pohlcuje nenávratně i světlo, započal by náš volný pád, provázený nepříjemnými osobními zážitky: Současně s pohybem nastane totiž nepříjemné prodlužování všech našich částí, úměrně tomu, jak jsou vzdáleny od středu černé díry.

Tento efekt však bude provázen kýženým poznatkem, kdy se relativně tisíc let změní v jeden den. Nutno zdůraznit, že vše je závislé na poloze pozorovatele. V okamžiku, kdy pozorovatel vně černé díry zjistí, že se náš pohyb zastavil, my uvnitř si budeme

moci připomenout Hospodinova slova: „Já jsem Alfa Omega, Začátek a Konec“, neboť budeme svědky vzniku a konce vesmíru bez časové závislosti. Pokud jsme ovšem tyto silné zážitky přežili ve zdraví...

Nechci nyní používat triku kompenzace nepříjemného protahování délkových rozměrů a vřítit se do černé díry rychlostí světla při vhodně vybraném směru. Domnívám se totiž, že nelidské prostředí hypotetických černých děr s hmotou a světlem v nepřírozeném stavu není právě tím nejlepším místem, kam je nutné ukládat padlé anděly, bývalé strážce nebes. Naším problémem je prozatím zaplnit mezery ve fyzice a udělat si pořádek ve svém homocentrickém názoru na jedinečnost a neopakovatelnost pozemského života.

Kralická bible je výsledkem práce mnoha vynikajících mužů, kteří nám zanechali skvost v podobě archaické češtiny a zároveň jistotu skvělého překladu. Každé slovo má své přesně vymezené místo, a to platí jednoznačně i pro 8.verš 3. kapitoly z druhé Petrovy epištoly, který společně s některými dalšími verši Starého i Nového zákona tvoří indicie nanejvýš podezřelé.

Osobně považuji osmý verš za nejkratší a geniálně srozumitelný výrok teorie relativity.

Nic více. Nic méně.

Druhá epištola obecná Petra Apoštola

Kap. 3./ verš 8.

*Ale jedna věc nebude před vámi
skryta, že jeden den u Pána
je jako tisíc let
a tisíc let jako jeden den.*

Teorie relativity $m \times t = 1$

Jestliže zjistíte, že můj názor na podmínky, kdy vzniká časový efekt relativity, nesouhlasí se zavedenými zvyklostmi, pak je vše v pořádku. Odlišný byl pramen inspirace.

Z Petrovy epištoly vyplývá, že relativní čas má dvě hraniční fáze:

- 1) Relativní časový úsek vteřiny se blíží maximu.
- 2) Relativní časový úsek vteřiny se blíží minimu.

Musí tedy existovat dva hraniční stavy času, prostoru, hmoty a pohybu za podmínky vzájemné rovnováhy a konstantní rychlosti světla. Čas, prostor, hmota a pohyb mohou v rámci vzájemné rovnováhy měnit svoji relativní velikost a to vždy ve dvojicích: pohyb, hmota - hmota, čas - prostor.

Ponechme prozatím stranou dvojici pohyb, hmota, který je notoricky znám z příkladu vesmírné lodi pohybující se světelnou rychlostí. Je to úmyslné, neboť tento učebnicový příklad nás omezuje zkoumat pouze jednu z obou hraničních fází Petrova výroku. Nulová, či dokonce záporná rychlost je totiž pro nás nepředstavitelná. Vynecháme rovněž dvojici čas a prostor, neboť prostor je pravděpodobně neenergetická sekundární veličina vyplývající zřejmě z interakce veličin energetických dvojic času a pohybu nebo hmoty a času.

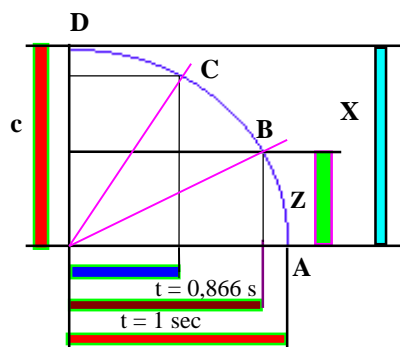
Zbývá tedy dvojice hmota a čas, či lépe řečeno jejich interakce. Ta však vznikne pouze za předpokladu, že čas je též podstaty jako energetický základ hmoty. Tím můžeme rozumět určitou úroveň vnitřní atomové struktury a její stabilitu a nestabilitu za mimořádných podmínek. A je zcela možné, že vše probíhá na úrovni vztahu elektron - jádro atomu. Pokud na tuto hypotézu přistoupíme, pak musíme změnit i pohled na čas jako veličinu, která uhání jedním směrem. Naopak i v tomto případě lze očekávat, že bude mít v jisté konstelaci charakteristické znaky energie - tedy hmoty a v jiné elektro-magnetického záření o neskutečně malé vlnové délce. Takto připravená hypotéza nám umožní zkoumat obě hraniční fáze za předpokladu, že čas je ve vesmíru obsažen energeticky v jisté závislosti na množství hmoty, a to tak, aby byla zachována vzájemná rovnováha mezi časem, prostorem, hmotou a pohybem. A protože je hmota v universu rozložena nestejně, bude i relativní čas poblíž soustředěné hmoty odlišný od relativního času poblíž méně soustředěné hmoty. Můžeme tedy hovořit o dvou hraničních fázích jakoby o gravitačním a negravitačním vesmíru. Tvrdím tedy, že mezi časem a hmotou musí být přímý a zákonitý vztah, který je nezávislý na pohybu.

Tvrdím také, že čas je druhým pólem gravitace.

Jsem přesvědčen, že mezi hmotou a časem je přímý a nikoli odvozený vztah, který lze matematicky vyjádřit rovnicí kontinuity:

$$m \times t = 1$$

Vztah mezi časem a zrychlením

C - rychlost světla
 $t_1 - \cos 60^\circ = 0,5$
 (relativní čas)
 $t_2 - \cos 30^\circ = 0,866$
 (relativní čas)
 $t - \cos 0^\circ = 1 = 1 \text{ sec}$
 Z - $\sin 30^\circ = 0,5$
 (zrychlení)
 X - $\sin 60^\circ = 0,866$
 (zrychlení)

Tato část je odvozena z jednotkové kružnice a při dalších úvahách je proto nutné si uvědomit, že pracujeme na úrovni jednicové soustavy, a že jsem tudíž vzal za základ právě jednu absolutní vteřinu ($t_0 = 1 \text{ sec}$), hmotnost právě jeden kilogram a rychlost světla zástupně rovný právě jedné.

Pak je zrychlení funkce sinu nebo zástupně poměru okamžité rychlosti lodí, kterou jsem na začátku ztratil, a rychlosti světla - v/c . Pro názornost si ukažme malý příklad.

$$\text{a) } \sin 30^\circ = 0,5 \quad \frac{\text{rychlost lodí } 1,44985 \times 10^8 \text{ m/s}}{\text{rychlost světla } 2,997 \times 10^8 \text{ m/s}} = 0,5$$

$$\text{b) } \sin 60^\circ = 0,866 \quad \frac{v}{c} = \frac{2,595 \times 10^8 \text{ m/s}}{2,997 \times 10^8 \text{ m/s}} = 0,866$$

Výsledná vteřina t je funkcí cosinu. Bude-li se zvyšovat zrychlení, zvětšovat úhel AEB , pak se cosinus blíží svému minimu: $t = \cos$ alfa, zástupně poměru mezi časem relativním a absolutním, přičemž absolutní čas t_0 je roven právě jedné.

$$\cos \text{ alfa} = t = \frac{t_{\text{relat.}}}{t_{0 \text{ abs}}} = 1$$

$$t_{0 \text{ abs}} = 1$$

Při sinu 30° je velikost $\cos 30^\circ = 0,866$

$$t = \frac{t_{\text{relat}}}{1} = 0,866$$

Při sinu 60° je velikost $\cos 60^\circ = 0,5$

$$t = \frac{t_{\text{relat}}}{1} = 0,5$$

$$m = \frac{1}{t} = \frac{1}{0,5} = 2 \text{ kg}$$

Hmotnost lodí se zvýší při zrychlení $2,595 \times 10^8 \text{ m/s}^2$ (sinus 60°) z jednoho kilogramu na kilogramy dva. Hmotnost se tedy ve

skutečnosti zvýší dvojnásobně. Přičemž relativní úsek vteřiny je roven $\cos 60^\circ$.

Hmotnost je pak funkce tangenty, s tím rozdílem, že se tak stane při $\sin \alpha = 1$, jinými slovy budeme-li se pohybovat rychlostmi srovnatelnými s rychlostmi světla!

Nyní můžeme pro kontrolu provést snadný převod na Lorentzovy transformační rovnice:

$$\sin^2 \alpha + \cos^2 \alpha = 1$$

$$\cos \alpha = \frac{t_r}{t_0} \quad \cos^2 \alpha = \sqrt{1 - \sin^2 \alpha}$$

$$t_r = t_0 \sqrt{1 - v^2/c^2}$$

$$t = \frac{t_0}{\sqrt{1 - v^2/c^2}}$$

Lorentzova transformační rovnice

Zdánlivý rozpor spočívá v rozdílné poloze pozorovatele!

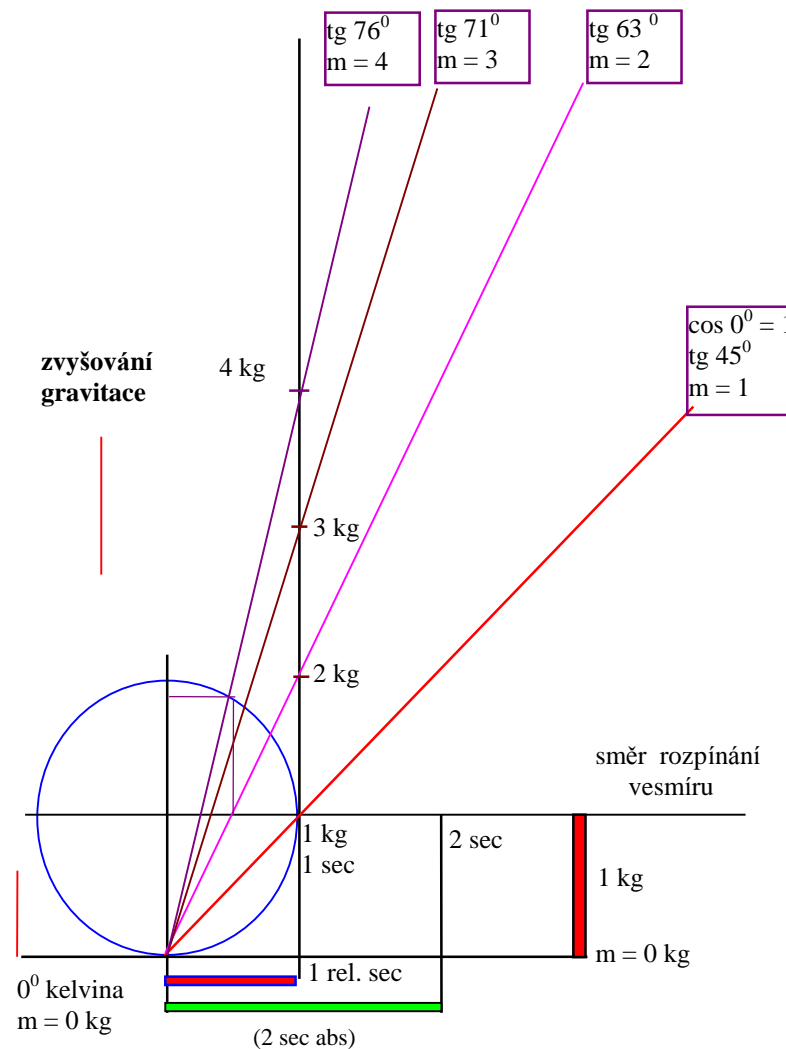
Vesmírná loď se pohybuje rychlostí srovnatelnou s rychlostí světla. Může nastat celkem pět mezních situací. Pro naše potřeby postačí definovat pouze situace dvě:

- a) pohybuje se v gravitačním vesmíru rychlostí světla,
- b) pohybuje se v negravitačním vesmíru rychlostí světla.

V prvním případě půjde veškerá energie paliva na udržování rychlosti a zvyšování hmotnosti. Tehdy se dostaví očekávaný efekt, který se v tomto okamžiku blíží svému maximu. Relativní časový úsek se zkrátí tak, že ač na Zemi uplynuly věky, na lodi jsou to dny. Též dochází ke změně rozměrů rovnoběžných se směrem pohybu.

V druhém případě nastává paradoxní situace, neboť efekt, který

Grafické znázornění závislosti času a hmoty $m \times t = 1$

se dostaví, bychom očekávali spíše u gravitační černé díry než u toho, čemu jsme se rozhodli říkat negravitační vesmír. Vše záleží na rychlosti, kterou se pohybujeme, a zejména na poloze pozorovatele. V této části universa bude prostor dostatečně zakřiven, aby délkové míry dosáhly svého maxima, neboť „minimum“ hmoty volá po maximální relativní vteřině (viz $m \times t = 1$).

Nyní nastává situace, kdy pozorovatel „stojící“ mimo naše Universum by mohl spatřit, že rychlost světla se blíží limitně nule, ač se stále řítí svojí světelnou rychlostí. Náš vesmír se pravděpodobně může chovat jako černá díra.

Světlo se tedy uvnitř našeho hypotetického negravitačního universa pohybuje skutečně rychlostí $2,997 \times 10^8$ m/s, přestože relativní složka 1 metru měří dejme tomu přesně 365 km. Aby byla zachována vzájemná rovnováha mezi časem, pohybem, prostorem a hmotou, byl vybrán právě ten moment, o kterém hovoří Sv. Petr. Jeden den je jako 1000 let. Relativní složka jedné vteřiny bude obsahovat právě $3,65 \times 10^{10}$ absolutních vteřin (pozemských). Jinými slovy, v okamžiku, kdy na Zemi uběhne jeden den, pro posádku by to znamenalo celých 1000 let. Naše vesmírná loď musí mít dostatek paliva a zachovat stálou světelnou rychlost. V opačném případě hrozí nebezpečí, že se během několika okamžiků rozpadne stářím. Relativní časový efekt je zde obrácený než v prvním případě a je správná, pak určující množství hmoty v hypotetickém negravitačním vesmíru, kde je jeden den jako 1000 let, je 365 000 krát nižší než ve vesmíru poblíž naší planety. Opět je však nutné zdůraznit polohu pozorovatele.

Podle této hypotézy by astronauté projektu Apollo plnili s obtížemi časový harmonogram činností zpracovaný a prověřený na Zemi (jistě vybavený i dostatečnou časovou rezervou). Relativní složka času by byla větší než pozemská, tudíž absolutní, zakletá v časovém harmonogramu činností.

Nový pohled, vyplývající ze vzorce $m \times t = 1$ by umožnil i změnu pohonu vesmírných plavidel: žádné palivové nádrže, žádné palivo. Byla by využita nekonečná energetická zásobárna vesmíru, kterou jsme si zvykli vnímat jako čas. Stejněho efektu bychom mohli pravděpodobně dosáhnout také změnou záření gama na potřebnou energii.

Epištola Pavla apoštola k Římanům

Kap. 1./ verš 20.

*Neboť neviditelné věci jeho,
hned od stvoření světa, po věcech
učiněných rozumem pochopeny bývají...*

Proroctví s mrazením v zádech

Není tomu mnoho let, co americký prezident označoval jistou velmoc za říši zla a její hlavní město za semeniště lži a nesporné sídlo Satanovo.

Těmito i dalšími výroky dával nepokrytě najevo, že se na svět dívá očima Jana Theologa a jeho Apokalypsy. Z „Říše zla“ se naopak, u příležitosti ostřelování libanonských břehů americkými válečnými loděmi, ozval varovný hlas. Ten hlas upozorňoval amerického prezidenta, že nebude od věci, když si pan prezident uvědomí, kde se to americké válečné lodi nacházejí. Jistěže pan prezident ví, že u libanonských břehů, tedy poblíže prostoru, kde se odehraje poslední část Janovy vize - biblický boj mezi silami dobra a zla u **Armagedonu**. Tento nezvyklý dialog mezi dvěma supervelmocemi byl sice veden s jistou nadsázkou, avšak v době zvýšeného mezinárodního napětí. Pikantní na této konverzaci je fakt, že americké válečné lodi opouštějí riskantní biblický prostor rychlostí velmi neobvyklou, a to hned druhý den po výše uvedeném dialogu.

Jak se zdá, lze se tedy v reálné světové politice odvolávat na proroctví stará více než 1800 let, aniž by se zdatně zvedla hladina nálad a pozvedl varovný prst ve vědeckých kruzích. Nic takového se nestalo.

Každopádně lze s úspěchem tvrdit, že Janova Apokalypsa a také ostatní biblické vize o konečném boji dobra a zla nedávají nikomu jistotu, že je představitelem kladných sil. Samotná proroctví v nás totiž zcela nevyvolávají pocit solidnosti a autority,

na kterou se lze odvolávat. Do jaké kategorie proroctví vlastně spadá? Tušení, předtucha, věštba, vize, ale také předpověď jsou pojmy, které v sobě skrývají racionální jádro, touhu člověka - potažmo lidstva - zvědět, co bude zítra, za rok, za sto nebo tisíc let. Společným jmenovatelem těchto různých činností je přirozená zvědavost, ale také pocit ohrožení vyplývající z nejistot budoucnosti.

Zcela mimořádné postavení v této prognostické hierarchii mají právě proroctví všech možných i nemožných kalibrů, těšící se jistě přízni obecnosti, a to i navzdory faktu, že se minulá léta, staletí i tisíciletí jenom hemžila falešnými proroky. Konečně ani vysoce kvalifikovaný prorok v nás právě nebudí pocit důvěry. Mimo jiné snad proto, že nám nejsou blíže známy mechanismy a okolnosti, za kterých můžeme získat, jsouc adepty na proroky, pravdivé informace o budoucích dějích. Abychom učinili pravdě zadost, musíme přiznat, že se v případě pánů Ezechiela a Jana Theologa prakticky o proroctví v pravém slova smyslu nejedná.

Oba jmenovaní získávali informace překvapivě z „druhé ruky“, a to systémem „Zapiš, co jsi viděl, a pošli to dál!“ Abychom si i my udělali obrázek o tom, jakým systémem pracuje úspěšný prorok, pokusme se nastínit metodický návod, obrysy scénáře proroctví tak úspěšného, že se na něj bude za 1800 let odvolávat i americký prezident:

1) Jaký cíl vlastně sleduji tím, že jsem se rozhodl seznámit lidstvo s jeho budoucím tragickým osudem?

Odpověď a)

Mám zájem zabránit tragickému konci a ukázat cesty vedoucí k záchraně. Mé proroctví splnilo své poslání, neboť vědomě ovlivňuji člověka, potažmo chod dějin, dopřednými a zpětnými vazbami, úměrně tomu, jaká silná autoritativní organizace mé svědectví podporuje a jaký je její vliv na chod dějin. Jestliže však proroctví splnilo své poslání, katastrofa se nekoná a já coby prorok jsem klesl na šamana místního významu. V tom případě může působit záporná vazba, která přivodí pravděpodobně nežádoucí vývoj.

Optimální řešení je tedy asi takové: Nechť vše probíhá přibližně tak, jak psáno, avšak v mírnější formě.

Odpověď b)

Mám zájem, aby katastrofa proběhla tak, jak psáno. Jestliže jsem zaujal takovéto stanovisko, nebylo mým cílem seznámit lidstvo s jeho osudem. Naopak, můj cíl je TOP SECRET, přísně tajný, a je časově vzdálenější než bitva u Armagedonu.

2) Nutno zabezpečit průběžnou kontrolu, neboť jestliže má být proroctví funkční, musí se bezesporu jednat o řízený proces. Pokud tak neučiním, jsem předurčen opět do role podřadného věštce. Kontrola není samoučelná, a proto musím vazebně zajistit jisté korekce. Tato činnost předpokládá, že znám tajemné předivo vztahů a závislostí hýbající lidským společenstvím.

3) Má informace musí být v období, kterému je určena, srozumitelná a nezaměnitelná. Má informace musí být pravdivá! V opačném případě opět úspěšně kandiduji na titul „falešný prorok“.

Pravdivost a srozumitelnost je rub a líc téže mince. Musím tedy vzít v úvahu jak možnosti jazyka, tak schopnosti zapisovatele věrohodně popsat události a technické prostředky v daleké budoucnosti. Sporné části musím nahradit metaforami či alegorickými výjevy. Nezaměnitelnost vize zabezpečím vhodným výběrem budoucích historických událostí, vymykajících se obecným trendům. Uvedu jméno konkrétní osobnosti, přesahující svým historickým významem rámec regionů. Zkrátka, ohromím informacemi, které v době zápisu lidstvo nemohlo ani tušit. Jenže...

Pravdivá informace o budoucnosti, to je nepřehledná řada čertových kopýtek, která na nás v tomto případě vykukují, a to zejména proto, že naše vědomosti nebo naše víra nejsou dokonalé a tvoří obecně dva antagonistické subjekty.

Z hlediska poznatku naší vědy je absurdní získat tyto informace a z hlediska víry je opět nepřijatelné spojit tuto absurdnost s vírou. Za absurdní však zcela jistě můžeme považovat úvahu o existenci skupiny fanatiků, pracujících programově z generace na generaci na zániku jedné civilizace podle proroctví, které sami v souladu se svými plány vymysleli.

Zapsáno, podtrženo, sečteno - neexistuje žádná možnost, jak získat informace o budoucích dějích?

Než se na otázku pokusíme odpovědět, přečtěme si pozorně některé biblické texty týkající se konce. Lámání pečeti - dramatické vyvrcholení Janovy Apokalypsy, vize posledních dnů lidské civilizace - není ojedinělou vizí, kterou můžeme na stránkách Starého i Nového zákona objevit.

Naopak se zdá, že jde o jedno z ústředních témat, na něž kladou autoři Bible zvláštní důraz. Pozornému čtenáři biblických textů také jistě neunikne ani jakýsi spodní tón nedůvěry starověké společnosti k inflaci falešných proroků a jasnovidců, spojený s poklesem společenské prestiže tohoto řemesla. V oblibě nebyli ani vizionáři vítězství dobra a lásky.

Příznačný pro tento vztah je i osud hlavního protagonisty Nového zákona. Přes tento nesporný fakt zaznamenala Bible dokonce několik takových proroctví, která můžeme rozdělit do dvou skupin. První skupinu proroctví ponechme s klidným svědomím svému osudu, neboť se jednalo spíše o snové záležitosti. Druhá skupina je podstatně zajímavější a také označení prorok a proroctví nevyjadřuje přesně stav a okolnosti, za kterých se vše odehrálo. Ani slova „vize“, „měl vidění“, nepopisují přesně situaci, kdy adept na funkci proroka získával informace.

Pro nás jsou zajímavá proroctví, která začínají slovy „viděl jsem“, nebo ta, kde informátorem je kdosi, kdo v horším případě přilétl usazen na sedmiramenném svícnu, nebo v tom lepším případě byl majitelem čehosi, co připomíná hybrid terénního vozidla a vznášedla. Čtenáře preventivně nedůvěřivé ujišťuji, že Bible je nejfrekventovanější a nekontrolovanější knihou v dějinách lidské civilizace a jakékoli dodatečné dopisování můžeme vyloučit. Je to soubor 24 knih, tvořící Starý a Nový zákon, přičemž označení Starý zákon je křesťanský výraz pro Bibli Hebrejců. Počátky spisování této knihy knih klademe zhruba do období mezi 1000 let př.n.l. Nejstarší dochovaný fragment byl nalezen v Kumránských jeskyních na severu Mrtvého moře. Je to kožený svitek, obsahující texty celé knihy Izaiáše (Kniha proroků) sepsané někdy kolem roku 100 př.Kr. Poslední části Nového zákona, Janovo evangelium, byly zapsány v letech 98 až 117 po Kr. Do tohoto období můžeme zhruba časovat i vznik Janovy Apokalypsy. Na dokreslení zbývá dodat, že známe několik pramenů: původní hebrejská Bible - Codex

Petropolitanus, několik řeckých, např. Codex Alexandrinus, Sinaitikus, Septuaginta, ale i pramen latinský - Vetus Latina a Vulgata.

Vraťme se zpět k prorokům a vyberme dvě různá proroctví, prostorově i časově od sebe vzdálená, se společnou tematikou posledních dnů. Jsou to vize proroka Ezechiela a Jana Theologa a dělí je časový úsek 690 let. Ezechielův příběh se udál v roce 592 př.Kr. u řeky Chebar, kdežto Janův na ostrově Patmos kolem roku 98 po Kr. Pro nás právě Janova Apokalypsa může mít připraveno neočekávané překvapení. O tom však později. Nyní dejme slovo Bibli, která ústy Ježíše odpovídá na otázku, kdy k oné tragédii má dojít.

Evangelium sv. Matouše

Kap. 24./ verš 6.

6. *Budete slýchávati zajisté boje a pověsti bojů. Hleděť, abyste se nermoutili: neboť musí to všechno býti, ale ihned nebude konec.*
7. *Neboť povstane národ proti národu a království proti království a budou hladové a morové a zemětřesení.*
8. *Ale tyto všechny věci jsou počátkem bolesti.*

Na naléhání, kdy to bude, jak to lidé poznají, co mají vlastně dělat, Ježíš odpovídá následovně:

Až bude kázáno toto evangelium (zpráva) po všem světě. Tak jako rozkvétá fik a přichází jaro, tak i vy dle znamení poznáte, že blízko jest toto všechno. Tehdáž ti, kteří byli v Judsku, necht' utekou na hory. A kdo na poli, nevracej se, abys vzal roucha svá. Běda těhotným a těm, kteříž kojí v těch dnech. Neboť bude tehdáž soužení, jakž nebylo před tím ani potom...a moci nebeské se budou pohybovat.

Malachiáš

Kap. 4./ verš 1.

Neboť aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všichni pyšní a bezbožní jako strniště. A zažehne je ten den, který má přijíti.

Zachariáš

Kap. 14./ verš 6.

*I stane se v ten den, že nebude světla drahého, ani tmy husté...
aniž bude den, ani noc, avšak stane se, že v čas večera bude světlo.*

Tolik některé vybrané pasáže Starého i Nového zákona. Nyní se přenesme o půl třetího tisíce let do minulosti, do roku 592 př.n.l.

Jsme u řeky Chebar, poblíž místa, kde táboří izraelští zajatci na své smutné cestě do babylónského zajetí:

Ezechiel (ekumenický překlad):

...Viděl jsem, jak se přihnál bouřlivý vítr od severu, veliký oblak a šlehající oheň, okolo byla záře a uprostřed ohně jakýsi třpyt oslnivého vzácného kovu. Uprostřed něho bylo cosi podobné čtyřem bytostem, které se vzhledem podobaly člověku. Každá z nich měla čtyři tváře a čtyři křídla. Nohy měly rovné, ale chodidla byla jako chodidla býčka, jiskřila jako vyleštěný bronz. Ruce měly lidské, a to pod křídly na čtyřech stranách. Spojena byla křídla jedno s druhým a neotáčela se, když se pohybovala, každé se pohybovalo přímo vpřed. Jejich tváře se podobaly tváři lidské, zprava však měly čtyři tváře lví, zleva býčí, a všechny měly tváře také orlí. Takové byly jejich tváře: Jejich křídla byla rozepjatá vzhůru. Každá bytost se přimykala dvěma křídly k druhé, a dvěma si přikrývaly těla. Pohybovaly se přímo vpřed. Chodily tam, kam ukázal duch. Při chůzi se neotáčely. Barvou se podobaly hořícímu řežavému uhlí. Vypadaly jako pochodně a oheň procházel mezi nimi a zářil: totiž z toho ohně šlehal blesk. Bytosti pobíhaly sem a tam, a vypadaly jako prudké blýskání.

Když jsem na ně hleděl, hle, na zemi u těch zvířat bylo po jednom kole u každé z nich. Vzhled a vybavení kol bylo toto: Třpytila se jako chrysolit a všechna kola se sobě podobala. Jejich vzhled a vybavení se jevilo tak, jako když je kolo uvnitř kola. Když jela, mohla jet na všechny strany, aniž se musila při jízdě natáčet. Jejich loukoti byly mohutné a kola tak velká, až z nich šel strach. Ta čtyři kola měla své loukotě kolem dokola plné očí. Když se zvířata pohy-

bovala, pohybovala se kola s nimi. Když se zvířata vzesla, vznášela se s nimi i kola. Kam je vedl duch, tam a tam šla i kola, vznášela se s nimi, neboť duch těch zvířat byl v kolech. Nad hlavami zvířat bylo cosi velmi podobného obloze, roztažené jako křišťál. Pod touto klenbou byla jejich křídla připojena jedno k druhému. Každé zvíře mělo dvě křídla, jimiž se přikrývala. I slyšel jsem zvuk jejich křídel, jako zvuk mnohých vod, jako hlas všemocného, když křídla se pohybovala: bylo to jako hřmění, jako zvuk válečného tábora. Když se však křídla zastavila, svésila se. Když se zvířata zastavila, svésila svá křídla, ale ozýval se ještě zvuk shora nad klenbou. Nahoře nad klenbou bylo cosi, co připomínalo safírový kámen v podobě trůnu a na něm bylo něco jako člověk.

I viděl jsem třpytivý, oslnivý vzácný kov, vypadalo to jako oheň uvnitř i okolo, směrem od toho, co vypadalo jako bedra, nahoru a dolů jsem viděl něco jako oheň šířící záři dokola. Vypadalo to jako duha, tak vypadala záře dokola. Podobalo se to velmi záři a slávě Hospodina. Když jsem to spatřil, padl jsem na tvář a slyšel promlouvající hlas. Řekl mi: „Lidský synu, postav se na nohy, budu s tebou hovořit...“

Zde přerušíme Ezechielovo vyprávění a zamysleme se nad tím, co vlastně spatřil. I když dnes nejsme schopni dát vyčerpávající odpověď, jedno je jisté: Bylo to setkání vzrušující nejen pro Ezechiela, ale také pro nás! A přiznejme si, že v mnohém z nás by byla malá dušička.

O to více musíme ocenit statečnost, ale zejména zcela výjimečné pozorovací schopnosti tohoto pána.

Sám Ezechiel byl na rozpacích, kdo to vlastně přiletá. Zřejmě i jeho představa o mocném Hospodinu, který přece nemá zapotřebí přispěchat k nehodným pozemšťanům za pomoci jakýchsi vrtulí, přispěla k jeho drzému pokukování a testování záhadného zařízení. Jistě mu nebyl neznámý fakt, že by v opačném případě zahynul. Jeho názor, že se nejedná o Hospodina zástupců, byl zviklán krátce po přistání objektu, kdy doprovodné blýskání, záře a jiskření nepřestávaly a silně připomínaly slávu Hospodinovu, o které slýchal z vyprávění dědů. A tak se dodatečně pro jistotu vrhl na zem a vzdal patřičnou úctu.

Každopádně jeho skvělý pozorovací talent i schopnost vyjádřit viděné jsou obdivuhodné. Pozoruhodná je i jeho schopnost zabývat se podstatnými věcmi a vidět děje v souvislostech. Mnohý současník by měl potíže popsat solidním způsobem automobil, nemluvě již o možnosti nepoužít při tom známých odborných názvů. Není rovněž bez zajímavosti, že některé části starověkého proroka zaujaly natolik, že se k nim neustále vracel. Byl u vytržení z kol i křídel. Jeho popis technického zázraku z roku 592 př. Kr. je úchvatný. Vypráví o zařízení, které umožňuje objektu změnit směr, aniž by se kola jakkoliv natáčela.

Geniálně jednoduchý systém „očí“ umístěných po obvodě kol umožňoval jakoukoliv změnu pohybu, podle toho, kam vůdce ukázal. Oči připomínající soudkové segmenty, umístěné po obvodě kola a otáčející se kolem podélné osy, umožňují změnu směru i kolmo k poloze kol. Pokud bychom tyto soudkovité segmenty umístili kolmo na myšlený směr kola a pohyb odvodíme od kola vnitřního, pak získáme přesně ten efekt, kdy se bude otáčet kolo uprostřed kola. Natáčením segmentů docílíme změny směru, aniž by se samotné kolo vychýlilo.

Ezechiel si všímá hřmotu křídel, který definuje jako hřmot válečných koní, jemu dobře známý, ale i fyzikálního efektu, který můžeme pozorovat u vrtulníku. Při pohybu působí odstředivé a dostředivé síly, které vyzdvihují vrtuli poněkud vzhůru. Jakmile se vrtule zastaví, zcela poklesnou a motor stále dobíhá. I tohoto efektu si Ezechiel povšiml. V okamžiku, kdy se křídla zastaví a svěsí, marně očekává, že ztichne i hluk. Nic takového se nestalo, a tak pátrá po jeho zdroji a vzápětí určuje jeho polohu kdesi nad křídly.

Pozoruhodná schopnost nalézt výrazy a v šoku popsat prvně viděné. Jak velké potíže bychom asi měli s popsáním skleněné kupole bez použití slova sklo?

A jak se s tímto problémem vyrovnal geniální prorok Ezechiel?

Roztahuje křišťál do podoby nebeské klenby! Popis anatomického trunu v podobě člověka a na něm kdosi velmi podobný člověku, nemůže nikoho nechat na pochybách, že toto setkání je nanejvýš podezřelé.

A neznámí návštěvníci nenechávají na pochybách ani Ezechiela, že jsou skutečně ti mocní. Jak dalece tento starověký prorok

použil neobvyklé setkání pro sugestivní napomenutí svého lidu, dnes již nezodpovíme.

Jedno je však jisté: Informace, které dostal od těchto neznámých, by je zařadily do kategorie sci-fi. Byli to poslové z hlubin času, kteří se přiblížili svými vědomostmi poznání svrchované síle Universa, kterou jsme si zvykli nazývat Bůh? Jak jinak zařadit ty, kteří vyprávějí o dějích daleké budoucnosti. Od nich se Ezechiel dovídá, že zajetím v Babylónii útrapy izraelského lidu neskončí.

Mnoho Židů zahyne, mnoho jich bude rozprášeno do všech koutů planety, kde budou pronásledováni národy a pronárody. Izrael zpustne. Tato neutěšená vize má i svůj relativně šťastný konec.

Ke konci věků shromáždí Hospodin izraelský lid opět v biblické domovině a potvrdí tak pravdivost tohoto proroctví.

Po určitém čase se objeví nepřítel ze země Gog a Magog a proběhne poslední boj u Armagedonu.

Ezechiel

Kap. 3./ verš 4.

....jdiž k domu Izraelskému a mluv k nim slovy mými.

Kap. 5./ verš 12.

Třetina tebe morem zemře, třetina druhá mečem padne vůkol tebe a ostatní pak třetinu rozptýlím na všechny strany...

Kap. 6./ verš 8.

A pozůstavím některé z vás, kteříž ušli meči, mezi pohany, když rozptýlení budete do zemí.

14 *...a vztáhnu ruku svou a učiním tuto zemi zpustlou...*

Kap. 11./ verš 16.

Ačkoli daleko zahnal jsem je mezi národy a ačkoli rozptýlil jsem je do zemí...

17. *Shromáždím vás z národů a zberu vás z zemí a dám vám zemi Izraelskou...*

Kap. 20./ verš 42.

- *...poznáte, že já jsem Hospodin, když uvedu vás do země Izraelské.*

Kap. 38./ verš 16.

...V potomních časech stane se, že tě přivedu na zemi svou, aby mne poznali národové, když posvěcen budu v tobě před očima jejich, ó Gogu.

17. *Avšak stane se v ten den, v kterém přitáhne Gog na zemi Izraelskou, že povstane prchlivost má s hněvem mým.*

Kap. 39./ verš 4.

Na horách izraelských padneš i všichni houfové tvoji i národové, kteříž budou s tebou.

6. *Vypustím také oheň na Magoga i na ty, kteříž přebývají na ostrovech bezpečně a zvědí, že já jsem Hospodin.*
11. *I stane se v ten den, že dám Gogovi místo ke pohřbu tam v Izraeli, v údolí, kudýž se jde k východní straně k moři...*
12. *Neboť pochovávati je bude dům Izraelský za sedm měsíců, aby vyčistili zemi svou...*

*

Opusťme nyní Ezechiela proroka, přesuňme se o několik století zpět a vyslechněme názory Jana Theologa na tuto problematiku.

Zjevení Jana Theologa

Kap. 1./ verš 10.

...A byl jsem u vytržení ducha v den Páně, i uslyšel jsem za sebou hlas veliký jako trouby.

12. *I obrátil jsem se, abych viděl ten hlas, kterýž mluvil se mnou, a obrátiv se, užířel jsem sedm svícňů zlatých.*

13. *A uprostřed těch sedmi svícňů podobného Synu člověka, oblečeného v dlouhé roucho, a přepásaného pasem zlatým...*

- 19 *Napiš ty věci, kteréž jsi viděl, a kteréž jsou a kteréž se mají*

Kap. 5./ verš 1.

....I viděl jsem po pravici sedícího na trůnu knihu popsanou vně i zevnitř, zapečetěnou sedmi pečeti.

Vzhledem k délce Janovy vize, i vzhledem k blíže ne zcela jasným alegorickým obrátům, vypouštím „nepodstatné“ části Janovy Apokalypsy. Je patrné, že Jan na rozdíl od Ezechiela ví od samého počátku, s kým hovoří, a více se tímto problémem nezabývá. I on sice hovoří o kolech i o jakýchsi křídlech, ale vzápětí nás usměrní, neboť tvrdí, že tato křídla pějí oslavné hymny. Samotná vize dostává spád a jasnější obrysy teprve při popisu jednotlivých etap konce lidského společenství.

Celkem sedm pečeti kryje budoucí útrapy lidského pokolení a Jan se postupně stává svědkem jejich lámání. Etapy směřující ke konečnému zúčtování můžeme definovat jako hluboký morální úpadek, války, hlad a nové nemoci, vznik totalitního systému ryšavé šelmy, která je však člověkem, ekologické zkázy, války vyvolané biblickým nepřítelem ze země Gog a Magog. Tečku za vším udělá bitva u Armagedonu.

My nyní budeme věnovat pozornost obsahu děje skrytého čtvrtou pečeti:

Kap. 6./ verš 8.

I pohleděl jsem a aj, kuň plavý a toho, kterýž seděl na něm, jméno jeho je smrt a Peklo šlo za ním. Dána mu moc nad čtvrtým dílem země, aby mordovati mečem a hladem i šelmami zemskými.

Kap. 13./ verš 2.

2. *I viděl jsem šelmu... které dal drak sílu svou, a trůn svůj i moc velikou.*

3. *A viděl jsem, ano jedna z hlav jejich byla zbita až na smrt, ale její rána smrtelná uzdravena jest. Tedy, divivše se všecka zem, šla za tou šelmou.*
4. *A klaněli se tomu draku, kterýž dal moc té šelmě, klaněli se i šelmě řkouc: Kdo bude moci bojovati s ní.*
11. *Potom jsem viděl jinou šelmu... která všecku moc první provozuje před tváří její a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na ní, klanějí se té šelmě první, jejíž smrtelná rána uzdravena byla.*
14. *A svodí ty, kteříž přebývají na zemi. Těmi divy, kteréž dáno jí činiti před obličejem té šelmy, říkajíc obyvatelům země, aby udělali obraz té šelmy, kteráž měla ránu od meče, ale zase ožila.*
15. *I dáno jí, aby dáti mohla ducha tomu obrazu, aby i mluvil obraz té šelmy, a aby to způsobilo, kteřížkoli neklaněli by se obrazu té šelmy, aby byli zmordováni.*
16. *A rozkazuje všechněm velkým i malým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení šelmy na pravé ruce, aneb na čelích svých.*
17. *Aby žádný nemohl kupovati nebo prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, aneb počet jména jejího.*
18. *Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet té šelmy, neboť jest to počet člověka a jestliže ten počet je šest set šedesát šest.*

Kap. 8./ verš 7.

7. *I zatroubil první anděl a stalo se krupobití a oheň smíšený s krví, a svrženo jest to na zem. A třetí díl stromů shořel a všecka tráva zelená spálena jest.*

8. *Potom zatroubil druhý anděl a jako hora veliká ohněm hořící uvržena jest do moře. I obrácen jest v krev třetí díl moře.*
10. *A třetí anděl zatroubil, i spadla s nebe hvězda veliká hořící jako pochodeň a padla na třetí díl řek a studnic.*
11. *Té hvězdy pak jméno bylo Pelyněk. Obrátil se třetí díl vod v pelyněk, a mnoho lidí zemřelo od těch vod, neboť zhořkly*
- Kap. 9./ verš 1.
- Potom anděl pátý zatroubil, i viděl jsem, že hvězda spadlá na zem a dán jí klíč od studnice propasti.*
2. *Kteráž otevřela studnice propasti. I vyšel dým z té studnice, jako dým z pece veliké. I zatmělo se slunce i povětrí od dýmu té studnice.*
3. *A z toho dýmu vyšly kobylky na zem, jimž dána moc, jakouž mají štírové zemští.*
5. *Dáno jest jim, ne, aby zabíjely, ale trápily za pět měsíců a aby trápení jejich bylo jako trápení od štíra, když by uštkl člověka.*
17. *A též jsem viděl koně u vidění a ti, kdož na nich seděli, měli pancíře ohnivé a hyacintové a z síry. Hlavy pak těch koní byly jako hlavy lvové a z úst jejich vycházel oheň, dým a síra.*
19. *Neboť moc jejich byla v ústech a v ocasích jejich, ocasy jejich jsou podobni hadům, majíce hlavy, jimž škodí.*
18. *A tímto trojím způsobem zmordována jest třetina lidu. Ohněm, dýmem a sírou, které vycházely z úst jejich.*

Kap. 16./ verš 10.

Tedy pátý anděl vylil svůj koflík na stolicí té šelmy, i učiněno jest království její tmavé, i kousali jazyky své pro bolest.

12. Šestý pak anděl vylil svůj koflík na tu velikou řeku Eufrates, i vyschla voda její, aby byla připravena cesta králů od východu slunce.
13. ...a duchové d'ábelští chodí mezi králi všeho obvodu světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni Boha všemohoucího.
16. I shromáždil je na místo, kteréž židovsky zove Armagedon.
18. I stali se zvukové a hromobití a blýskání i země třesení veliké, jehož nikdy nebylo, jakž jsou lidé na zemi...
19. ...a města národů padla...
20. A všichni ostrové pominuly a hory nejsou nalezeny.

Ilustrace - rytina - k biblické Apokalypse. (Bibli česká...Praha, Samuel Adam z Veleslavína, 1613).

Zjevení Jana Theologa

Kap. 13./ verš 18.

Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet té šelmy, neboť jest to počet ČLOVĚKA a jestliže ten počet je šest set šedesát šest.

Člověk jménem 666

Vladimír Iljič Uljanov, zvaný Lenin, se narodil v roce 1870 v rodině carského úředníka. Vladimír Uljanov byl velmi nadaný a organizačně schopný člověk. Velký životní zlom u něj nastává v roce 1887, kdy je carskou justicí popraven jeho starší bratr Alexandr. Je to zřejmě ono dračí sémě zaseté již v mladém věku do srdce budoucího revolucionáře.

Začíná usilovně pracovat a je přímo posedlý myšlenkou zničit jednu z posledních bašt absolutismu. Chvilí se pokouší pracovat jako právník. Je to však jeho první a poslední pokus trvajících pouze několik měsíců. Jezdí po Rusku a myšlenky dostávají konkrétní podobu. Stává se z něho postupně revolucionář - profesionál.

Odjíždí do Evropy - Francie, Švýcarsko, Německo - a pak opět Rusko. Následuje vězení a vyhnanství. Začíná používat jména Lenin. Je to člověk mnoha tváří a jmen. Iljin, Jordanov, Sanin, Karpov, Kazancov. Za celý život jich vyzkouší 150. Lidé z nejbližšího okolí V.I.L. se domnívají, že si jméno Lenin zvolil náhodně, tak náhodně jako 149 ostatních. Tato věta z oficiálního životopisu zasluhuje naši pozornost. Je velmi pozoruhodná. Lenin jezdí po Evropě. Je v Čechách, Anglii, Švédsku, Itálii, Finsku, Německu. Je to finančně náročné. Lenin píše. Revoluční tisk je drahý. Mnohem dražší je však doprava revolučního tisku přes Švédsko do Ruska. Finanční zdroje V.I.L. jsou však zřejmě nevyčerpatelné. V Paříži si se svou společnicí Krupskou najímá nákladný čtyřpokojový byt. Je to v době, kdy ruští emigranti umírají v Paříži hlady. Krupská si

uvědomuje chybu a pronajímá méně honosnější dvoupokojový byt. Lenin čte, píše a studuje - připravuje revoluci. Revoluci totální: „Kdo bude proti, toho postavíme ke zdi!“ Krupská říká: „Zanedlouho ztratíme všechny staré finanční zdroje, pak to bude s výdělkem zlé.“ Přichází tedy další zlom v životě V.I.L. Jediná síla, která je schopna změnit staré pořádky, je válka, krize, hlad a dělnická třída, která se pak velmi výhodně sama zničí. Blíží se doba, kdy se plní i sen Karla Marxe, jeho hrud' se stane hrudí boha. Povstává království proti království, národ proti národu, 6 miliónů.

Tento jev získal název I. světová válka. Termín do té doby zcela neznámý. Je čas splatit dluhy a zaplombovaný vagon pro dobytek splní své poslání. Je čas revoluce a Lenin se v onom vagoně vrací do Ruska, kde musí prokázat své organizační schopnosti.

Carská rodina je popravena a Lenin buduje na troskách monarchie stát, který v budoucnu změní tvář Evropy i světa. Jméno Lenin obléhá celý svět. V úzkém kruhu přátel je nazýván ničemou. Podpisuje rozkazy k zastřelení. Nařizuje „střílet bohaté sedláky jako buržuje“. Míru, kde začíná bohatý buržuj, určuje pouze třídní nenávisť.

Lenin říká: „Musíme se učit třídně nenávidět.“ Za poskytnutí politického azylu antikomunistickým vojákům: „Překročit hranice Litvy a Lotyšska a pověsit 100 až 1000 boháčů a státních úředníků.“ V sovětském Rusku vypukl hladomor a objevil se kanibalismus. Lenin využívá tento fakt v boji proti církvi: „Hladomor skýtá jedinečnou příležitost, kdy můžeme porazit nepřítele na hlavu! Nyní, kdy se v dotyčných guberniích lidé požívají navzájem, můžeme uskutečnit vyvlastnění církevních statků zvláště energicky a absolutně. Vítězství nad reakčním klérem je díky hladomoru jisté. Jejich odpor musíme rozbít s takovou krutostí, že na to budou vzpomínat ještě celá desetiletí.“

Leninova bezpečnostní služba vedená Dzeržinským, zřejmě jen a jen z pouhé ubohé zvrhlosti geniálního vůdce revoluce, postřílela v průběhu půldruhého roku tisíce lidí a 87 000 bez rozsudku uvěznila. Avšak za celou dobu Leninova panování byly zavražděny milióny lidí. A další milióny za panování jeho nástupce Stalina. Lenin říká: „Když se kácí les, létají třísky!“ Byl to velký les. Pláč obětí prorazil zapečetěnou bránu času, oblétl minulost, aby

se stal svědkem budoucnosti. Za vším tvůrce programového násilí, který v nebývalém měřítku pozvedl nenávisť a masový teror na státní princip.

Jan Theolog

Kap. 13./ verš 18.

Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečti počet té šelmy, neboť jest to počet člověka a jestliže ten počet je šest set šedesát šest.

Jednou z velmi jednoduchých metod šifrování je diagramová šifra. Do předem stanoveného rastru vypíšeme abecedu, přičemž každé z písmen obdrží číselnou hodnotu větší než deset. Číselná hodnota se změní vždy, změníme-li rastr. Sečteme hodnotu jednotlivých písmen tak, jak nám radí Jan Theolog. Musíme si pouze určit, ve které národní abecedě zápis provedeme. To znamená, že pro slovanské č má angličtina ekvivalent TCH a němčina TSCH. Podobně můžeme zacházet s počátečním znělým W a koncovým V (fau).

Pro jednotlivé národní abecedy jsou přiřazeny různé rastry. Pro úplné doplnění je potřebné říci, že bible Vulgata uvádí místo čísla 666 číslo 616.

	1	2	3	4			
1	A	B	C	D	W = 63	I = 31	L = 63
2	E	F	G	H	L = 34	L = 34	E = 34
3	I	J	K	L	A = 11	J = 32	N = 11
4	M	N	O	P	D = 14	I = 31	I = 14
5	Q	R	S	T	Í = 31	T = 54	N = 31
6	U	V	W	X	M = 41	C = 13	
7			Z	Y	I = 31	H = 24	
					R = 52		
					= 277	= 219	= 170
277 + 219 + 170 = 666							

Ano, Vladimír Iljič může být, pravděpodobně společně se svým kumpánem Josifem Vissarionovičem Stalinem, jedním z dvojice, o

které se v Bibli hovoří. Nelze jinak než ubezpečit čtenáře, že lze úspěšně vyzkoušet i azbuku či řeckou abecedu, abychom dosáhli u tohoto pána stejného výsledku. Pro názornost vyzkoušejme tak nečekaně neobvyklou abecedu, jakou ta česká bezesporu jistě je:

	1	2	3	4	5	6			
1	A	B	C	Č	D	Ď	W = 56	I = 63	U = 55
2	E	Ě	F	G	H	Ch	L = 34	L = 34	L = 34
3	I	J	K	L	M	N	A = 11	J = 11	J = 32
4	Ň	O	P	Q	R	Ř	D = 15	I = 14	A = 11
5	S	Š	T	Ť	U	V	Í = 31	Č = 14	N = 36
6			W	X	Y	Z	M = 35		O = 42
							I = 31		V = 56
							R = 45		
							= 258	= 142	= 266
							258 + 142 + 266 = 666		

Jasně, že lze vytvořit mnohé varianty téhož i čehokoliv jiného s podobným výsledkem. Nikoli však jen proto, že je to naše přání.

Naopak.

Sled objektivních událostí s věrohodnými příznaky průšvihů jakoby mimochodem odráží nemilé vize, jež byly kupodivu sepsány velmi velmi dávno.

Zjevení Jana Theologa

Kap. 8./ verš 11.

*Té hvězdy pak jméno bylo Pelyněk.
I obrátil se třetí díl vod v pelyněk,
a mnoho lidí zemřelo od těch vod,
neboť zhořkly.*

Hvězda zvaná Černobyl?

Vše by tedy mělo započít v okamžiku, kdy povstane království proti království, národ proti národu. Krátce poté se objeví šelma, která ovládne jednu čtvrtinu lidstva, a jedna z jejích hlav bude mít jméno skrývající se za číslem 666. V potomních časech bude zničena třetina zeleně, třetina moří i živočichů v nich žijících. Bude zničena také třetina řek i studní, a to tím způsobem, že zhořknou. Od těch vod pomře velké množství lidí, přijdou nové nemoci, přírodní katastrofy, nebývalý sluneční žár, zemětřesení, války.

Apokalyptické drama se odehraje v relativně krátkém časovém intervalu jedné lidské generace. Někteří z těch, kteří zažijí první světovou válku, tak budou mít šanci stihnout postupně veškeré vymoženosti slibované Janem Theologem. Tedy včetně Armagedonu! Slavnostní come back hlavního protagonisty Nové smlouvy toto drama ukončí. **Filosofie této víry spočívá ve faktu, že člověk byl stvořen jako svobodná bytost, která je schopna rozeznat dobré či zlé, pravdu nebo lež.** Nanejvýš důležité je i množství, které se vydá cestou pravdy, a jaké množství zůstane na cestách zla.

Jinými slovy: čím méně bude zla mezi lidmi, tím menší neštěstí napáchá. Ke konečnému poznání pravdy, lásky a světla můžeme dojít buď cestou sebezdokonalování, nebo cestou utrpení. Cesta utrpení sice míří k témuž cíli, je však plná zvrátů, omylů a slz. Logika z toho vyplývající říká: Čím více bude lidského zla, tím více bude utrpení. Stále však existuje možnost přímé cesty, o které mluví Ježíš. Jde vlastně o nedorozumění.

Lidé očekávají Boží trest za své zlo a netuší, že oni sami a jejich vlastní zlo bude právě tím trestem.

Tolik ve zkratce filozofie jedné části lidstva. Filozofie druhé části spočívá mimo jiné i v tom, že se k první filozofii obrací zády. Kupodivu ani jedni, ani druzí nejsou proto lepšími či horšími, neboť ruku v ruce vytvářejí na naší planetě, systematicky a zarputile, kulisu dramatu ne nepodobnou Janově Apokalypse. Tankery přepravující ropu praskají ve švech. Řeky a oceány jsou znečištěny ropou a průmyslovými odpady. Ovzduší je otráveno průmyslovými odpady. Z oblak namísto deště padá kyselina, která je více nebo méně zředěná. Lesy umírají. Některé části země již připomínají měsíční krajinu. Lesy umírají a odumřelé kmeny stromů trčí k nebi jako výstražné memento. Uvolněné freony rozkládají molekuly ozónové vrstvy. Lidé začínají ve zvýšené míře trpět různými druhy alergií, rakovinou kůže, neboť ozónová díra propouští velké množství ultrafialového záření. Devastace přírody je doprovázena devastací lidské duše. Jde tedy skutečně o obraz vize, který je totožný s vizí Jana Theologa? Klíčem k rozluštění celé záhady může být zřejmě informace o majiteli čísla 666, ryšavě šelmě, která se objeví vzápětí poté, co povstane národ proti národu. Informace o šelmě - člověku, který převezme vládu nad jednou čtvrtinou lidstva a vytvoří totalitní systém nutící klanět se symbolům i jejich jménům. O tomto člověku s nazrlo křticí (Jan měl nepochybně obraz barevný) víme bezpečně, že bude smrtelně zraněn, i to, že se uzdraví. Víme také, že bude zhotoven jeho obraz, který se bude pohybovat a mluvit. Ano, chybí pouze jméno. Není rovněž tajemstvím, že na jeho říši bude vylit koflík utrpení úzce související s Hvězdou zvanou Pelyněk. Autor Apokalypsy zařadil do svého díla i tuto nebyvalou katastrofu, neboť zřejmě předpokládal, že její ohlas ve světě bude velký. Pokusme se nyní blíže zabývat obsahem slov: Hvězda zvaná Pelyněk.

Hvězda je vesmírný objekt vyzařující téměř ve všech spektrech záření od radiového až po rentgenové, neboť v jádru hvězdy probíhají díky dostatečným teplotám a tlakům neřízené termonukleární procesy. Předpokládejme teoreticky, že biblická hvězda Pelyněk má cosi společného s touto tematikou. Právě tomu by mohlo odpovídat i Janovo tvrzení:

I vyšel dým z té studnice, jako dým z pece veliké. I zatmělo se slunce i povětří od dýmu té studnice.

A z toho dýmu vyšly kobylinky na zem, jimž dána moc, jakož mají zemští štírové. Dáno jest jim, ne aby zabíjely, ale trápily za pět měsíců, a aby trápení jejich bylo jako trápení od štíra, když by uštkl člověka.

Zdá se, že Jan svým netechnickým jazykem popisuje nemoc z ozáření, která se skutečně projevuje podobnými syndromy jako uštknutí štíra.

Hvězda zvaná Pelyněk. Nahlédneme-li do rostlinopisu, nalezneme rostlinu zvanou Tussilago Farfara, čeled' hvězdnicovitá, česky Pelyněk - Černobyl. Pro mnohé pak jistě nebude překvapením, že v oblasti Černobylu žijí Volyňští Češi, kteří se tam v 19. století usadili na carovo pozvání. Nicméně i ostatním slovanským jazykům není toto označení pro Pelyněk neznámé.

Hvězda zvaná Černobyl.

Tragedie nastarovaná řadou „chyb“ 25. dubna 1986 vyvrcholí 26. dubna 1986 ve 4 hodiny ráno, kdy je nevratně narušena horní část reaktoru v Černobylu. Výbuch odfoukl 400 tun těžkou desku biologické ochrany a do vzduchu se vznesl smrtonosný mrak obsahující 50 tun radioaktivních izotopů. **Jeho radioaktivita se rovná deseti hirošimským bombám!** Požárníci, chráněni pouze plynovými maskami, se snaží oheň uhasit. Ozáření zpočátku nebolí a ani není vidět.

Moskva ohlásila poprvé 29. dubna malou nehodu, záření je prý zanedbatelné, vše je pod kontrolou. Příbuzní a děti nomenklaturních kádrů jsou evakuováni na Krym a černomořské pobřeží. Ministr zdravotnictví říká: „Zdraví nehraní žádné nebezpečí.“

Skutečnost?

Vodka je zlevněna. V Kyjevě propuká panika, nemocnice se přeplňují. Exploze jaderného bloku všechno zamořila stronciem, cesiem 137 a plutoniem. Atomový reaktor vypustil do vzduchu obrovské množství radioaktivního mraku. Radioaktivní spad pokrývá vše, střechy domů, louky, lidi, dobytek, otravuje vodu i studně v širokém okolí. Smrtící nukleární mrak zasáhl Ukrajinu a Bělorusko, radioaktivní mrak zasáhl většinu Evropy.

Zjevení Jana Theologa

Kap. 9./ verš 2.

Kterážto otevřela studnice propasti. I vyšel dým z té studnice jako dým z pece veliké. I zatmělo se slunce i povětrí od dýmu z té studnice.

3. *A z toho dýmu vyšly kobylky na zem, jimž dána moc, jakou mají zemští štírové.*

Noviny ve světě píší: „V SSSR došlo k největší katastrofě lidstva. 200 km od Kyjeva explodoval reaktor a kontaminoval 10 000 čtverečních kilometrů. Tato krajina bude celá staletí neobyvatelná.“

Záření obsahuje řádově miliardy becquerelů. Je nasazeno 30 000 vojáků a odborníků s minimálním, či nedostatečným ochranným vybavením. 143 vojáků je popraveno, neboť odmítli odstraňovat radioaktivní materiál holýma rukama. Tisíce lidí je ozářeno.

Již 10 000 dětí trpí různými druhy rakoviny, očními potížemi, objevuje se oslabení imunitního systému, tzv. Černobylský syndrom AIDS. Začínají se rodit děti s deformovanými končetinami. 300 vojáků nasazených v Černobylu již zemřelo. Stovky dalších lidí jsou odsouzeny k pomalé smrti. 50 000 trvale práce neschopných. Zdraví neohroží žádné nebezpečí, říká sovětský ministr zdravotnictví. Zbývající reaktory vyrábějí plutonium do vodíkových pum a jsou nadále v provozu! Bývalý reaktor je zabetonován a obklopen olověnými deskami. Nadále však vyzařuje. 180 tun radioaktivního materiálu bude ohrožovat lidstvo ještě stovky let, neboť uvnitř probíhají termonukleární procesy. Neřízené termonukleární procesy - Hvězda zvaná Černobyl? Abychom však nemluvili stále do větru, napíšme nyní datum dne, kdy byla svržena první atomová bomba (6. 8. 1945), avšak obráceně:

5	4	19	8	6
---	---	----	---	---

2 / 5 . 4 . 19 8 6

25. 4. 1986 je datum, kdy započala černobylská tragédie, tedy akce z téhož oboru jako byla akce Manhattan!

Za oné noci, oné dávné noci.

*Onoho roku, onoho dávného roku,
kdy se květy rozvíly podle božského plánu...*

Strom Chulupu

Sumerský epos o Gilgamešovi

Kdo ví?

Hovořit o reálném jádru v souvislosti s legendami musí být pro (více či méně) proslulé vědecké kapacity velmi nesnesitelné. Snad i proto, že jsme této lidové slovesnosti přisoudili jisté formální znaky. Pragmaticky pak očekáváme, že se legendy budou nadále jako legendy chovat. Je jim (prozatím) povoleno nás pouze pobavit či rozptýlit.

Překročit hranici povoleného je proto nutně považováno za velmi zcestnou fikci, neboť důkladné osnovy 19. století pečlivě střeží neomylné pravdy.

Zdá se však, že prastaré legendy, ale i legendy mnohem mladší, obsahují nespočet pozoruhodností, o kterých ovšem mlčí i ti méně zbabělí.

Nicméně je možné, že jsou mnohem pravdivější než novinové či televizní debaty o vzestupu naší ekonomiky nebo o celosvětových mírových snahách.

Je také možné, že největší překážkou mezi prastarými civilizacemi nejsou nepřekonatelne vzdálenosti a široké - přehluboké vody oceánů.

Tou překážkou může být předem pečlivě dohodnutá osnova i ustálená klišé při jakémkoliv vědeckém výzkumu historických skutečností. Rovněž vědecká pověst - či lépe požitky z ní vyplývající - může být leckdy tím převažujícím faktorem při jakémkoliv vyhodnocení nálezu, který není v souladu s předem dohodnutými pravidly výzkumů lidské historie.

Jak jinak si lze vysvětlit mnohá, snad až diletantská „selhání“. Dokonce se zdá, že v jisté oblasti výzkumů trpí zcela prokazatelně na úbytě soudnost a odvaha. Tou oblastí je nepochybně ta, ve které se vyskytují reálné jevy nazývané U.F.O. - neidentifikovatelné létající objekty.

Neznámé snad proto, že si jistá část vědců a politiků přeje, aby pro nás zůstal tento fenomén i nadále neznámý.

A opět byla přepečlivě připravena důkladná osnova, jak celý problém nevratně zamlžit.

Podle ní se pak u zbývající části lidské populace, již jen při pouhé zmínce o tomto problému, samovolně vyvolává za břicho popadající smích.

Jestliže na tuto hru přistoupíme, může to být pouze hysterický škleb nevratně odcházející nevědomosti. Převážná část zveřejněných informací o tomto fenoménu je totiž velmi zdařilý podraz.

Podraz s reálným jádrem, obsahujícím nebývale jasnou pravdu. Kdosi hraje nepochopitelně nečistou hru, na jejímž konci může tiše podupávat trpělivé překvapení.

Co však mají společného dávné pověsti a legendy s fenoménem tak tvrdohlavě nazývaným Unidentified Flying Objects - U.F.O.? Mimo to, že se U.F.O. (snad i záměrně) staly legendami?

Není snadné v uměle vykonstruované spleti nalézt pravdu. Zdánlivě ignorantské mlčení samozvaného „klanu moudrých“ a jeho neslyšná arogance mohou ukazovat i na nebezpečí „dlouhodobého vměšování cizích vesmírných sil“.

Vše v této knize bude v tichém stínu těchto jevů a cílem nebude triviální otázka, zda existují či nikoliv.

Naopak.

Jak dlouho, proč, a je-li to vše pro nás dobré?

Ale také zda je pro nás (nejmenší z nejmenších) výhodné „netušit“, o co vlastně jde.

Pokud hovořím o problému U.F.O., pak zkrátka a dobře vím, o čem je řeč. Naopak v legendách se skrývá reálné nebezpečí, že přehnaná snaha objevit i to, co nikdy - ani náhodou - ve skutečnosti a ani v legendách nebylo. Proto je nutné některé pasáže této knihy považovat za jistý druh fikce, která může překročit smlouvenou hranici únosnosti.

Možná však používám slovo fikce záměrně, abych potěšil přemutná srdce samozvaných ufobijců, ale i těch, kteří se chvějí strachy při pomyslení, že se jejich vybájený „reálný svět“ hroučí do pohádkové fikce, a naopak.

Kdo ví!

Kdo ví? Přesně tak si můžeme povzdychnout i v případě překresleného vyobrazení možných pradávných mimozemských aktivit, jež jsou údajně vyryta na skalním masivu poblíž Fergany.

Bohužel i v tomto případě nelze jinak, než suše konstatovat, že zavedený a v nedaleké budoucnosti i nově zaváděný systém vytvořil svými nepravdami a polopravdami živnou půdu podvrhům a vyplývajícím dohadům.

Což bylo i cílem na naší cestě nikam.

Daniel

Kap. 5./5.

*V touž hodinu vyšli prstové ruky
lidské, a psali naproti svícnu
na stěně paláce královského,
a král hleděl na část ruky,
kteráž psala.*

Kap. 5./6.

*Tedy jasnost královská změnila se,
a myšlení jeho zkormoutila ho,
a pásové beder jeho rozpásali se,
i kolena jeho jedno o druhé
se tlouklo.*

Podivná znamení

To je pradávný příběh babylonského vládce Baltazara, který se přihodil při hostině oslavující dávné vítězství jeho otce Nabuchodonozora nad Izraelity.

Hosté připíjeli z pohárů, obklopeni zlatými i stříbrnými nádobami, ukořistěnými Nabuchodonozorem v posvátném jeruzalémském chrámu.

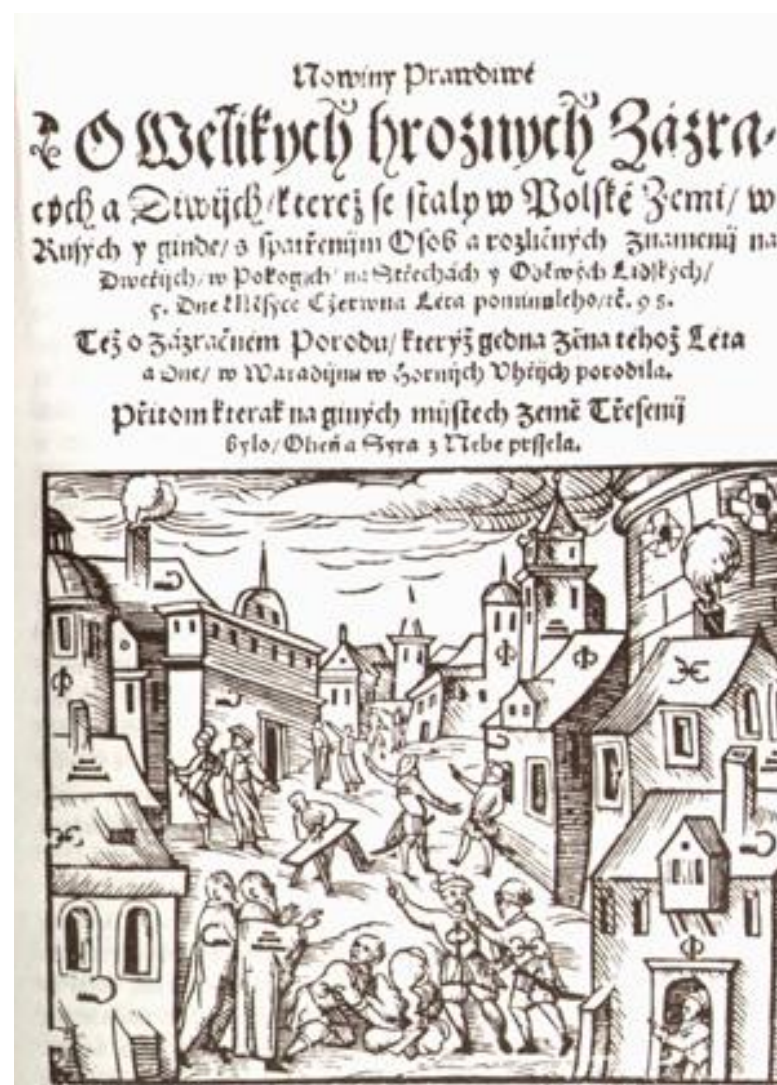
Oslavovali svá babylonská božstva, ale zejména i sami sebe. Nicméně jak známo, skončila ona pijácká slavnost velmi neslavně.

„...a pásové beder jeho se rozpásali a kolena tloukla jedno o druhé...“

Velké vystrašení a hrůza obcházely hodovním sálem. Králi Baltazarovi i jeho hostům se znenadání na protější stěně zjevila ruka.

Ruka s prsty písíciemi dnes již slavná slova: Mn, mn, tkl, ufrz. Mene, mene, tekcl, ufarzim. Sečetl jsem, sečetl, zvážil a rozdělil.

Alespoň tak jsou ta slova králi Baltazarovi překládána narychlo povoláním hebrejským mládencem Danielem. Ten předpovídá jeho blízký konec i konec jeho království.

Dobová ilustrace s vyobrazením podivných znaků.

A at' již to bylo tenkrát jakkoliv, ještě téhož večera, kdy prorok Daniel promluvil, naplnil se osud krále Chaldejské říše Baltazara a on byl zabit. Vládcem se pak stal Darius Médský. Mnohé může napovědět následné brzké povýšení Daniela nad přední královské úředníky. Jak dalece máme považovat píšící ruku za prohnáný hebrejský trik a jakou úlohu sehrála vlastně svíce stojící naproti stěně, či dokonce sám prorok Daniel, nemůžeme dnes již zdánlivě posoudit.

A je také možné, že se vše událo bez vedlejších úmyslů a nezávisle na vůli kohokoliv. Neboť to není jediný případ, kdy se zcela nečekaně objevuje písmo nebo neznámé znaky na místech stejně nečekaných.

Jeden příklad za všechny můžeme objevit v kronice nazvané „Svět za tři českých králů“. Autorem je Marek Bydžovský z Florentína.

„Nowiny prawdivé o welikých a hroznych Zázacích a Diwých, kteréž se staly w Polské Zemi, w Russých y ginde.

Spatřenijm Osob i rozličných znamenij na Dweřijch, w Pokogich, na Sřechách y Óblecích Lidských, 5. dne Měsíce Czervna Léta pomínulého 1698.“

5. června 1698 se na několika místech východní Evropy vyskytly blíže neznámé bytosti a jevy, které se vymykaly všeobecným zvyklostem. Jednu z takových událostí ukazuje i dobová kresba.

Znáznorňuje vzrušené měšťany ukazující na rozličná znamení, která velmi připomínají písmo. Podivné znaky se objevují na oblecích, zdech i střechách domů. Ale také v příbytcích, jak tvrdí dobová zpráva, hovořící o strašlivém zázraku. Kdo a za jakým účelem promítá znamení na tak překvapivá místa? A nejdůležitější ze všeho: jakým způsobem, jakou technikou lze něco podobného uskutečnit? Zapamatujme si ty podivné znaky. Je možné, že se opět kdesi vynoří.

I když není jisté, zda jsou přesnou replikou těch, o kterých je psáno. Zdá se, že se již dva ze znaků opět překvapivě objevily o několik set let později.

Na jiném místě planety.

Mezi nádhernými „hieroglyfy, které „nenadále vykryštalizovaly“ na polních plochách, ale i jinde. Zdánlivě bez jakýchkoliv logických spojitostí, pokud zůstaneme i nadále tvrdohlavě slepí a budeme tolerovat „televizní pravdy“ Matrix systému.

Nikdy neexistující virtuální reality.

Nicméně neodvážil bych se však tvrdit, že se jedná o dlouho očekávaný přátelský akt mimozemské entity - pokus o navázání kontaktu. Posloupnost vývoje událostí v této oblasti totiž hovoří spíše o pokryteckém manévru.

Je však velmi pravděpodobné, že se blíží doba, kdy zarytí odpůrci U.F.O. budou šokováni - pokud se toho dožijí.

Průsvih možná pokročil tak dalece, že oficiální potvrzení nedá na sebe dlouho čekat. I kdyby to mělo být pouze v podobě celosvětového vyhledávání vnitřního nepřítele orwelovského systému, či chcete-li možného nebezpečně vykonstruovaného „teroristy“.

I když je též možné, že zvítězí varianta neúprosných jestřábů.

Což je pouze obměna varianty předchozí. Ovšem s parametry hodnými Janovy Apokalypsy.

Ale o tom někdy jindy, v jiném čase.

*...Prezident Akademie je dále povinen ze všech svých sil
přispívat k vyhubení vlkodlaků, permoniků, draků,
vodních žinek a bludicěk...*

Berlínská Akademie věd (18. století)
Výňatek jmenovacího dekretu prezidenta Akademie

Mayské písmo

Vynálezci, objevitelé přírodních zákonů i čehokoliv jiného mívali kupodivu mnohdy podobné osudy. Věřte, že by to byl podezřele nepřehledný zástup těch, kteří museli nedobrovolně opustit tento svět jen proto, že se jim podařilo cosi objevit či vynalézt. Zastřeleni, oběšeni, utopeni, otráveni, upáleni, mnohdy setnutí nebo i jinak společensky znemožnění.

Giordano Bruno upálen pro svůj názor o mnohosti světů podobných Zemi, a o mnohosti života na nich.

Kibalčič, raketový odborník - zastřelen.

Roger Bacon uvězněn v klášterní kobce za své vize budoucnosti lidstva.

Albert Einstein - nejen autor teorie relativity, který v dobré vůli dal svůj mozek k dispozici vědeckému výzkumu. Ti, kteří nikdy nic kloudného nevymyslí, se mu pomstili alespoň po jeho smrti. Mozek velkého muže tiše šplouchá nepoužitelný - nevratně rozpuštěn ve formaldehydovém roztoku. (Umístěn v lahvi od zavařeniny a pečlivě ukryt v krabici od okurek kdesi mezi prázdnými lahvemi od piva.)

Nikola Tesla - jeden z největších vynálezců zejména v oboru elektrotechniky - znemožněn a jeho objevy raději zapomenuty. Tento geniální Srb - nepřeborná pokladnice geniálních vynálezů - zdroj inspirace pro podvodníky typu Edison, Marconi či Adsonvale, zemřel okraden, chudý a opuštěn. Prohlášen za šíleného mimozemšťana, programově pronásledován a zesměšňován, dlouhodobě nezaměstnaný, překonával svými objevy nejen možnosti své doby. Požár jeho laboratoře jako by zdůrazňoval nutnost smést z povrchu

země všechny vynálezy, které nesly jeho jméno. Mnohé z jeho objevů pak pojmenovali podvodníci a vykradači, jiné po jeho smrti nenávratně skončily v archivech FBI. A on sám se stal pouze, jak také jinak, nezávadnou legendou, která již není nebezpečná svou překvapivou invencí.

Diesel utopen v moři při své plavbě do Spojených států, kde měl předvést svůj zázračný zážehový motor, který měl odzvonit benzínové dynastii.

Mnohé vynálezy byly beznadějně a nenávratně skryty průmyslovými magnáty či bedlivými úředníky.

Je docela možné, že to je ten pravý důvod, proč dodnes používáme perfektně nalakované, luxusně drahé limuzíny, jejichž hnací jednotka úspěšně připomíná skvělé výdobytky techniky minulých století.

Skvělé emitory nepoužitelného tepla i roztodivných zápachů. Konstrukce motorů - nepatrně koordinovaný shluk muzeálních rozvodů, předpotopních přenosů krouticích momentů, téměř nahodilých explozí a až za mez únosnosti mučených materiálů. To má být div zázračného 20. století?

Ano. Neboť by bylo nevhodné nevydělávat na tak skvělém materiálu, jakým je ropa. I kdybychom se měli stokrát udusit.

Ti šťastnější z vynálezců, kteří přežili, byli bleskurychle o své vynálezy okradeni pozorným okem nepřejícnosti. Mnohé objevy se tak honosí jmény, která by měla být spíše synonymem pro lež.

A protože tomu tak není, je pravděpodobně vše v pořádku.

Pak se ovšem nelze divit, že nám v hlavě měly uvíznout, mimo denních starostí, pouze takové vzpomínky na minulost, které by byly sterilně nezávadné a celkem nic neříkající.

A ti, co bořili a pálili vše, co by mnohé vysvětlilo, mohou nestydatě lhát. Udíveně pak zíráme na fragmenty podivuhodných věcí a ty se stávají záhadami, se kterými si již nevíme rady.

***

System věcí je takový, jaký je, a je tedy lhotejné, zda se civilizace Nového světa střetla se španělskou chamtivostí či chamtivostí libovolného národa staré dobré Evropy.

Vše, co neodpovídalo „požadavkům doby“, bylo ničeno, bořeno, páleno nebo přetavováno.

A tak se mohlo stát, že Mayové velmi dlouho „neznali“ písmo, kolo a jejich vývoj byl zázračně učebnicově vzestupný.

Kdosi pilný nás nyní neustále přesvědčuje (když bylo konečně Mayům písmo „povoleno“), že jejich písemnictví se mohlo rozvíjet pouze v klasickém období (300 - 900 n. l.). Naopak předklasický vývoj (1500 př. n. l. - 300 n. l.) je vyhrazen pouze nenáročným činnostem „úředně povoleným“.

Co na tom, že matematiku, stavitelství, perfektní kalendář, legendy o Létajícím hadu i písmo převzali od dávné kultury, kterou kdosi nazval Olméky.

Co na tom, že z předklasického období pocházejí ty nejskvělejší kulturní hodnoty a směrem do budoucnosti je zřejmý úpadek.

Ideálně zpracovaný kámen, ale i tvrdý horský křišťál? Nutně musí pocházet z rodinné dílny pilného aztéckého řemeslníka.

Jak jednoduché.

A snad by se vše podařilo skutečně ututlat, nebýt lidí typu Ericha von Dänikena, kteří rozvířili poklidné a bahnitě vody těch, kteří viděli a mlčeli.

Když Němci vyvraždili českou obec Lidice, byl to jeden z dílčích kroků směřujících ke konečnému řešení české otázky: srovnání obce s povrchem země. Tam, kde byly kdysi prohlubně, se musí objevit vršky. A naopak. Kde stál vršek, tam se objeví dolík. Místní potok dostane od nadřazené rasy jiné, úředně schválené koryto. Nic nesmí být ponecháno náhodě.

Nebyl to ani první a bohužel ani poslední pokus, jak zničit jakoukoliv vzpomínku na cokoli.

Španělský biskup Landa, Koniáš conquisty, odvedl rovněž dílo hodné zavržení. Jednoho pochmurného dne vzplála velká plamenná pochodeň a neuvěřitelné množství mayských rukopisů se změnilo v hustý, dodnes žalující dým.

Vše, co by připomínalo americkou kulturu, mělo nenávratně odkráčet na smetišť dějin. V tomto případě španělské.

Přes veškerou a důmyslnou snahu Koniášů byly některé mayské rukopisy podivuhodnými cestami zachráněny (Madridský, Pařížský a Drážďanský kodex).

Mayských písemností se zachovalo jen pramálo. Španělští dobyvatelé pálili vše, co svědčilo proti jejich krvavému bohu zvanému „chamtivost“.

Zachráněné mayské památky jsou dnes pojmenovány podle místa, kde jsou uloženy. Přetištěná ukázka je z Drážďanského kodexu.

Přesto, že jsou pouhým torzem, nedávají ani tu nejmenší naději těm, kteří si tak toužebně přáli, abychom viděli Nový svět jejich očima.

Mrzký čin biskupa Landy měl i svá pozitiva. Na dlouhý čas zaměstnal množství vědeckých nadšenců, kteří pak sepisovali populární knihy o ztracené civilizaci, jež neznala ani kolo, ani písmo.

Bylo by to tak neúnosné?

Je též možné, že jednoho dne ututláme sami sebe tak dokonale, že nenávratně zmizíme beze stop. Pokud ovšem nepokládáme devastaci a destrukci za stopy rozumné civilizace.

Nemenší zmatek způsobili i ti, kteří si říkají romantičtí historikové. Není pochyb, že informace, s nimiž pracují, přijímají zprostředkovaně. Bez nutných náležitostí fundovaného vědeckého výzkumu.

Do této oblasti patří i následující řádky, které budou zcela jistě postrádat všechny nutné a vědecky podložené náležitosti.

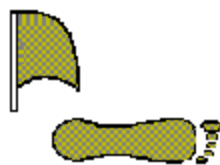
Ze své nicotné hlubokosti ubezpečují vědecké kruhy, že nepovažují za nutné, aby akceptovaly jakýkoliv můj poznatek. Není podložen ani zlatem, ani houževnatou prací, a zcela prokazatelně nemá znaky vědeckého přístupu.

Spíše se kloním k názoru, že i tentokráte mají pravdu amatérští romantikové, když hovoří o podobnosti mayského písma s egyptskými hieroglyfy, ale i písmy jiných etnik.

Zdá se, že mayské písmo je složeno z velkého množství dílčích znaků (6700 hlavních a asi 7500 pomocných). „Nabalováním“ znaků na ústřední téma byl pravděpodobně vytvořen hieroglyf, jenž měl svůj vlastní specifický význam, a zároveň mohl být čten jako dílčí informace. Lze též předpokládat, že jednotlivé znaky byly slabikami a písmeny zároveň.

egyptské znaky

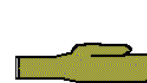

mayské znaky

aztécké znaky

Podobnost s egyptskými hieroglyfy se zdá být v tomto zcela jistá a ještě vzroste, jestliže jednotlivé znaky - mayské i egyptské (a nejen ty), porovnáme. Cukrová třtina a kráčejší nohy, písmeno „I“ a pojem chůze se čte II - choditi - chůze (sánskrť i, iti, eti - jíti). Mayský znak je součástí znaků vytesaných do čedičové skály v La Ventě a podobnost může být prozatím náhodná. Aztécký otisk nohy jednoznačně znamená slovo chodit, přesně tak jako chetitský znak pro totéž.

Egyptané

Mayové

Chetitě

Mayové

Rovněž kresba ruky byla oblíbeným objektem, který byl používán nejen Sumery, Chetity a Egyptany, ale i Mayi. Zejména u Mayů bylo toto téma rozvinuto do několika variant.

Natažená ruka je oprávněně egyptology považována za písmeno „D“. Jaký význam měla natažená ruka u Mayů a Chetitů se prozatím můžeme dohadovat.

Mayové

Mayové

Chetitě - znak označující boha

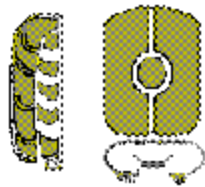
Český vědec Bedřich Hrozný je ten, jenž rozluštil chetitské písmo, které nese podle mne mnoho společných znaků s mayskými hieroglyfy. Následující obrázky mají podezřele podobné tvary a je otázka, zda jediná možná varianta spočívá v náhodě?

Znak označující boha má svůj protějšek v mayském znaku a není to jediná nahodilost, kterou si v podobnosti mayského a chetitského písma ještě ukážeme.

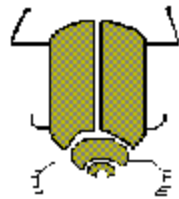
Abych se vyhnul nudnému opakování o shodnosti znaků, uvádím jen některé zajímavosti.

Nakonec si ponechávám nejzajímavější a nejpádnější důkaz svého tvrzení, že amerikanisté odmítali změnit své programově ustarané obličejce v překvapení. Ačkoliv zcela jistě objevili to, co já: posvátného egyptského brouka - skarabea jako jeden z mayských znaků vytesaných do kamene. Ano, Mayové i Egyptané používali stejný symbol. Jediná výjimka - Mayové jej tesali nejen v nárysu, ale též v bokorysu. Snad proto, abychom se nezmýlili...

Tento nejen mayský znak Egyptané používali též jako písmena „CHPR“.

Mayové

Egyptané (chpr)

Znak Slunce:

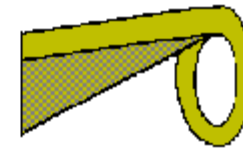
Slunce čas Re Ra

Chetité Egypt Egypt Polynésie Mayové

Mayové

Chetité

Mayové

Chetité

3.

voda

1. Mayové
2. Egyptané
3. Chetité

Egypt

Egypt

Mayové

Egypt Mayové

*„Roku 1559 v zemi markraběte brandenburského v čas
ní, když oves od dělníkův již sekán býti měl, prve než na
pole došli, spatřili patnácte mužův neobyčejné a hrozně
velikosti, bez hlav všichni, jako by kosíce obilí. Jeden přes
druhého sekajíc, hřmot a skřípění kos do daleka slyšán byl,
avšak ani jedno stéblo ovsu poraženo nebylo. Zdaleka, ze
zámku i města se seběhlo množství lidí a ti smělejší se těch
zázračných sekáčů vpytávali, ale ti neodpovídajíc své dílo
konali. Ano, jsouce některými odvážlivci rukama chytáni,
vytrhujíc se, dále oves jakoby sekali...“*

**Marek Bydžovský z Florentína
Svět za tří českých králů**

Blízká setkání čtvrtého druhu?

Historické zápisky Marka Bydžovského vznikly v polovině devadesátých let 16. století. Jejich autor byl univerzitním mistrem oborů - matematika a astronomie a kronikářem, který zapisoval historické zprávy a dobové příběhy způsobem poplatným tehdejšímu myšlení.

Tato doba nepochybovala o existenci Boha a také nejrůznější neobvyklé zprávy byly přijímány dychtivě a o jejich pravdivosti se mezi lidem nepochybovalo. Nikdo se tehdy příliš nepodívoval nad čerty, démony a čarodějnicemi.

Na nebi se objevovaly různé nebeské divy a znamení, která byla dávana do souvislostí s budoucími katastrofami, válkami a morovými nákazami. Marek Bydžovský jako astronom pečlivě zaznamenával výskyt komet, jejich rychlost ve stupních, tvar a barvu, včetně jejich zdánlivé polohy.

Ostatní jevy, které přesahovaly rámec jeho vzdělanosti, přebíral i s jejich mystickým vysvětlením. V té době nebyla známa podstata polární záře a je možné, že některé z uvedených jevů by bylo možno připsat na její konto.

Zcela jasně však ze zápisků Marka Bydžovského vyplývá, že některé létající světelné koule, či hořící létající břevna, známe dnes pod názvem U.F.O.

Setkání s čerty je zastoupeno zvláštním setkáním čtvrtého druhu.

***

„Stalo se 12. března 1587 - České království za panování Rudolfa II. Habsburka. V e čtvrtek po Družební neděli, na den sv. Řehoře, jinak 12. dne měsíce března, na gruntech urozeného pána Mikuláše Vojkovského z Milhostic etc., ve vsi Lhotě Prosenský na dvoře Jana Blažka, Václav, syn jeho v desíti letech stáří, ležel za kamny se svými bratřími a sestrami sám šestý, tři sestry a jeden bratr jeho, též i jedna žena podruhyně.

A když bylo po půlnoci, přišli dva čerti a toho Václava, syna Blažkova, vzali z prostředku jiných dětí. On pak křičel, aby ho nedali jim vzíti, ale čerti přece vzavše jej, skrze jedno vokno s ním proletěli s hřmotem, jako by někdo nějakým řetězem velikým zaštumoval.

Jiní pak děti, jsouce přestrašeni, zvolali na otce a máteř, kteříž když rychle přiběhli, oznámili jim, co a jak se stalo s Václavem, bratrem jejich, a na vokno hledíce (skrz které s ním čerti vyletěli), spatřili, kerak v něm kolečka na drobný kusy potlučena byla a olovo pomačkáno.

Đáblové pak Václava pachole vedli mezi sebou v prostředku, jeden za jednu a druhý za druhou ruku, svítili očima, takže z nich hrůza šla, vtom pak kohouti zazpívali a ďáblové, jdouce tehdaž s pacholetem přes jeden rybník v též vsi, opustili to pachole na témž rybníce. Kterězto když přišlo k paměti, běželo k rychtáři, svému příteli, blízko odtud a prosilo, aby s ním říkali modlitbu Páně, neb jakž tam ve všech jmenují páteře. Blažek pak, otec téhož pacholete, zvěděvši, že jest syn jeho u rychtáře, poslal jednoho krejčího pro něho, kterýž jsouc tak od ďáblův přestrašen, nechtěl s ním jíti, aby ho zase nevzali, pravíc, že na něj čekají. I přišel druhý od otce poslaný, mluvíc k němu, aby se nebál, a pachole prosilo, aby ho nedali vzíti, takž vzavši ho jeden z vyslaných na ramena, dones ho

zase domův k otci jeho. Tu pachole, jsouce doma, oznamovalo urozené paní Lidmile, manželce urozeného pána Mikuláše Vojkovského etc. (kteráž naschvál, slyševši o tom strašlivém divu, do té vsi přijela) i jiným přítomným, jak jsou s ním ďáblové zacházeli a kterak ho voškráblí v pravou nohu, když s ním skrze vokno proletěli, potom jak ho vedli přes rybník, až mu ruce zčernaly na těch místech, kde jej drželi.

Na tom pak rybníce, kudy s pacholetem ďáblové šli, spatřiny jsou šlépěje nápodobné husím od mnohých dobrých a hodnověrných lidí.

Z toho pak velikého a strašného leknutí roznemohlo se pachole a leželo celý den jako ztrápený, takže již rodičové jeho malou naději měli, aby živ zůstatí měl, a jakž zpráva jest, že ho zimnice velmi těžce trápí.“

**Marek Bydžovský z Florentína
Svět za tři českých králů**

***

A tak se v Čechách oblíbené rčení „vzal ho čert“ naplnilo u Vojkovských vrchovatou měrou.

Jestliže má příběh reálné jádro, pak bytosti s podivně svítícíma očima, pletoucí si okna s vchodovým otvorem, nemusí být nutně čeští čerti, mající v pracovní náplni únosy malých, neposlušných dětí za hluboké noci.

Jestliže bychom uvažovali o drakonických opatřeních rozzlobeného středověkého otce strašícího svou neposlušnou ratolest, pak je důležité připomenout, že on sám byl pravděpodobně rovněž nadmíru postrašen. „Krutý otec“ by se spíše snažil celou věc ututlat v úzkém rodinném kruhu, bez asistence urozené paní Lidmily. Ona žena bez meškání přispěchala na místo činu snad ještě téže noci, neboť i v této době se jednalo o nevidanou a neslýchanou záležitost. Tak výjimečnou, že i Marek Bydžovský považoval za nutné věnovat jí nezvyklý počet řádků ve své jinak úsporně psané kronice. Rovněž „statečné“ chování přítomné podruhyne nelze přejít bez povšimnutí. Její obranné aktivity setrvaly v kritickém okamžiku poblíž nuly. Byly to přestrašené děti, které zavolaly otce a matku

na pomoc. Je možné, že podruhyne byla dočasně vyřazena z běžného provozu, paralyzována strachem? Nebo snad způsobem, o kterém hovoří jistý druh literatury dvacátého století?

Ano, té literatury, na jejíchž stránkách řadí malí šedí mužičkové s podivně velkýma a svítícíma očima. Malé šedé, nepříliš přátelské bytosti, které z prapodivných důvodů unášejí nejen dospělé, ale i děti.

Dlouhodobá operace s podivnými cíly?

Pak jistě budu uvažovat o koupi jednoho nebo dvou dobře kokrhajících kohoutů. Mám však podezření, že zmínění kohouti byli spíše místním koloritem nežli účinnou obranou. Akce cizinců selhala patrně v okamžiku chlapcových mdlob. Není to ostatně jediný příběh, který hovoří o takových setkáních. Ať mnohá z nich znějí jakkoliv pohádkově, objevují se i taková, která se podobají těm z dvacátého století i v těch nejmenších detailech.

Není kouře bez ohně. Jestliže jsem v druhém dílu vyslovil domněnku o spojitosti mezi inkvizičními hony na čarodějnice a setkáními třetího druhu, pak je nutné hledat v minulosti tytéž jevy všeobecně dnes známé jako U.F.O. A pokud bych si nebyl jist, že tyto jevy skutečně existují, pak bych žádné spojitosti zcela jistě nemohl vidět a nic by mne nepřinutilo cokoli napsat.

Jejich výskyt byl zaznamenán několika kronikáři různých dějinných období právě v časovém intervalu působení Svaté inkvizice. Celé stovky zaznamenaných podivností, z nichž některé lze zařadit do oblasti označované jako „blízká setkání třetího druhu“.

Ostatní nezvyklá setkání s démony a čerty, která díky použitému jazyku vzdorují prozatím takovému zařazení - a přesto jsou velmi podezřelá, ponechávám váženému čtenáři k posouzení.

Celá staletí se pozemským nebem, ale i nad Českým královstvím, proháněly ve dne i v noci nezvyklé objekty, označované někdy jako hořící břevna, ohnivá kopí či ohnivá košťata, světelné koule či ohniví draci.

Na denní i noční obloze se objevovaly světelné efekty, které jsou dnes pokládány za cokoli přijatelného, tedy i za polární záři.

Ještě jedna podivnost byla s velkou pravidelností zaznamenávána. Na obloze se údajně promítaly obrazy - úkaz, se kterým si nevíme rady, neboť my jsme se s ničím podobným prozatím neselekali.

Snad proto tyto zprávy zaměňujeme za bujnou fantazii našich předků, nebo neschopnost vysvětlit některé přírodní jevy.

Ale jaké?

L.P. 983 - Irsko

I stal se zážrak v městě Clorea, když lidé přicházeli na nedělní mši do kostela vystaveného k památce sv. Kinara. Stalo se, že z nebe byla spuštěna kovová kotva a ta se zasekla ostrou hranou do jednoho z dřevěných oblouků. Lidé vyběhli z kostela a překvapeně pozorovali podivnou loď plující po obloze.

Pak uviděli zvláštní bytost, jak se spouští po laně a snaží se kotvu uvolnit. Vznášela se způsobem, který připomínal plavání. Lidé zprvu překvapeni nyní vyrazili zadržet a zabít neznámého tvora. Biskup rozvášněný lid zadržel a tvor bleskurychle zmizel v podivné lodi. Provaz byl přetnut a kotva zůstala v kostele na věčnou paměť této prapodivné události. Plavidlo se pak vzneslo a po chvíli zmizelo za obzorem.

Speculu regali

(převzato volné zpracování)

Nemůže být nejmenších pochyb o tom, že nejvyšší představitelé církve věděli mnohé, o čem se i dnes zarytě mlčí. Byli to zejména kronikáři klášterů, opaté a biskupové, kteří shromažďovali takové informace. Již za Karla Velikého byly pozorovány jevy, vymykající se běžným zvyklostem, a kupodivu byly zapsány s neobyčejnou otevřeností. Nebyly totiž určeny prostému lidu.

V několika spisech se nezávisle na sobě vypráví o události, která se přihodila kdysi v Lyonu, právě za panování Karla Velikého. Překvapivě se v nich hovoří o neznámých létajících bytostech i létajících lodích. Jedna z těchto vzdušných lodí jednoho dne přistála v polích poblíž města. A ti, co z ní vystoupili - tři muži a jedna žena - byli považováni za demony. Obyvatelé města, kteří vše zpozřídali pozorovali, se seběhli kolem přichozích. Ti se chovali velmi neobvykle a podivně. Zděšení obyvatelé je považovali za čaroděje a nepřátelské posly šlechtice Grimaulda, kteří mají na jeho příkaz zničit jejich úrodu.

Na příkaz lyonského arcibiskupa Agobarda byli zatčeni, neboť byl přesvědčen o tom, že je velmi nepravděpodobné to, co přichází mužové a žena tvrdili.

Vyprávěli o zázracích, které jim ukázaly podivné létající bytosti z létající lodi. Tvrdili, že pocházejí též z města Lyonu, kam se vrací po krátké návštěvě z neznámého prostoru, který nazývali zemí Magonia.

Nikdo z lyonských je však nepoznával a nešťastníci se obhajovali, že zatím co pobývali ve vzdušné lodi, na Zemi uplynul dlouhý čas.

Arcibiskup Agobard dal příkaz k jejich výslechu a jednal s nimi tak, jak se postupuje s čaroději. Zmučení pak byli za přítomnosti arcibiskupa obyvateli Lyonu ukamenováni. Pak přibiti na dřevo a hozeni do řeky.

Jak dalece je tento příběh pravdivý? Odpověď dává sám lyonský arcibiskup Agobard (779 - 840) ve svém spisu De Grandine et Tonitrua.

L.P. 1032 - 28. července - České království

Okolo druhé hodiny na noc hvězda vyšla od poledne (z jihu) na půlnoc (na sever) a jasností blesku svého všechn okršlek země osvítila.

L.P. 1105 - 23. prosince - České království

V noci ukázal se na nebi, straně západní mezi hvězdami tak světlý oheň, že kdyby na východ nebylo, nebyli by lidé za jiné měli, než že je to záře (blesk) sluneční.

Vidíny také dvě koule na nebi ve způsobu a blesku slunci podobné, ale barvy duhové.

L.P. 1259 - 27. ledna - České království

V prvním nočním bdění veliké světlo vyšlo na mnoha místech v České zemi, jako by po zemi šlo, blýskalo se také i hřmělo.

Kalendář historický národa českého

M. Daniel Adam z Veleslavína

L.P. 1290 - Anglie

Tehdy, když se opat Henry připravoval na ranní bohoslužby, bylo bratřím oznámeno, že se děje cosi podivného. I vyšli všichni na prostranství a tam pozorovali nejpodivnější jev, jaký mohli kdy spatřit. Nad jejich hlavami pomalu přelétával stříbrně zářící kotouč a jeho velikost budila strach. A tu opat Henry hlasitě obvinil Wilfreda z cizoložství a předstírání zbožnosti.

Kronika Amplefortského opatství

(převzato volné zpracování)

L.P. 1548 - 15. prosince - německá knížectví

Téhož léta 15. dne téhož měsíce plavci z města Hamburku o půlnoci plavíc se, uhlídali kouli ohnivou tak jasnou, nejináče jako slunce, kteráž táhla ku poledni a svými paprsky tak velikou horkost vydávala, takže plavící se nikterakž snést nemohli, ale padše na své tváře obávali se, aby jich nezapálila.

**Marek Bydžovský z Florentína
Svět za tři českých králů****L.P. 1571 - 20. července - Praha**

Kolem dvanácté hodiny noční ze dne 20. na 21. července byli novoměstští obyvatelé probuzeni nebyvalým hřmotem. Vše se otřásalo. Ti, kteří vyhlédli z oken svých příbytků, mohli spatřit podivný průvod ještě podivnějšího vojska, vyjíždějícího právě ze Spálené ulice.

Podivní jezdci a za nimi ještě podivnější vůz, zcela zakrytý a železem okovaný. Vůz bez kol, který tažen vydával takový neslýchaný hřmot, že se okolní domy v základech otřásaly. Za vozem kráčelo osm postav obrovského vzrůstu, všichni bez hlav, v těžkých botách s velkými ostruhami. Vykračovaly tak hřmotně, že od nich „takový hluk byl, jako od vojska jízdného“.

Když se tento zvláštní průvod přiblížil ke kapli Božího těla, která stávala tenkrát uprostřed náměstí, vzplanula náhle v těch místech podivná záře, kterou svědci popisují jako oheň nebo ohnivý

kruh. Svědkové vypovídali, že v těch místech bylo možno spatřit velké množství jakýchsi truhel a sudů naskládaných na sobě. Velký vůz odjel až k planoucí záři a ti, co šli za ním, do něj naložili všechny truhly i sudy a vůz se spěšně rozjel tentokrát opačným směrem. Jel k Novoměstské radnici a dále ke Starému městu a židovskému ghettu. Podivné bytosti však zůstaly u kaple, poblíž planoucího ohnivého kruhu. V tu chvíli se zvedl velký víchř jako na počátku a oheň zmizel. Vše zmizelo, pouze jakási podivná světélkující záře v ovzduší mohla být v těch místech viděna až do svítání.

„Z lidí, kteří na to vidění strašlivě patřili, přemnozí z úděsu se rozstonali, někteří i zemřeli. Když se ta věc po městě roznesla, zavoláni někteří ze svědků toho vidění na radnici, a ti lidé hodnověrní vyznali a přísahou stvrdili všechno o tom přepodivném vidění nočním.“

Adolf Wenig

*Převzato z Paměti V. Slavaty
(volně zpracováno)*

L.P. 1573 - 26. srpna - České království

Toho dne okolo čtvrté hodiny na noc spatřiny nad Prahou metly a přes ně obdloužné kopí na západ slunce, tak světlé jako blesk měsíce. A trvaly za půl hodiny, potom zmizely.

Adam z Veleslavína
(cituje Manuscript)

L.P. 1587 - 12. března - České království

Toho roku byl zaznamenán únos desetiletého Václava Blažka z Prosenský Lhoty. Únos podivnými bytostmi, které kronikář Marek Bydžovský označuje jako čerty se svítícíma očima.

L.P. 1608 - 27. listopad - České království

Ve tři hodiny na noc u Brna zdvihla se strašná mračna a z nich vyšlo hrozné blýskání a hučení strašlivé, též i zemětřesení, přitom ukrutná tma byla a v tom se nebe otevřelo a koule ohnivá sletěla na

zemi a tak všechn ten okršlek zemský téměř na celou hodinu osvětlila, že v něm jasnější světlo bylo než ve dne a lidé za to měli, že v tom světle k Božímu soudu poslednímu přijde.

Historie II.

Pavel Skála ze Zhoře

L.P. 1625 - 1. května - České království

Ve čtvrtek po dvacáté hodině k východu slunce, velká hvězda se ukázala a ohniví draci v povětrí létali.

Těže noci, ve dvě hodiny na noc nad domem Rejtarským v městě Rakovníku, lev a medvěd se v povětrí potýkali...

Po takovém potýkání se ukázal velký muž s malým pacholetem. Na to divadlo všichni rakovníčtí s velkou hrůzou se dívali...

Kalendář historický národa českého

M. Daniel Adam z Veleslavína

Zajisté bychom se nenudili ani při pročítání tajných protokolů Svaté inkvizice, týkajících se nejen nesmiřitelného boje s nepřáteli církve, kacíři a luciferisty (cca 1150 - 1750), ale i procesů s čarodějnicemi (cca 1550 - 1750).

Dodnes nejsou vyjasněny důvody, které vedly mocné tohoto světa k tak zvrácenému a zcestnému jednání, za jaké lze považovat „hony na čarodějnice“.

Pokud ovšem představa ďábla nesplynula s jiným možným zlem, jež kdysi „vysublimovalo“ poblíž naší planety. Téhož zla, které je možná i dnes přepečlivě tajeno?

Ač je to k nevíře, zdá se mi, že představa čerta v podobě kozla, či černé kočky „polidštila“ průšvih natolik, že v této podobě bylo těžko pochopitelné zlo přijatelně personifikováno. A to tak dokonale, že o několik staletí později se čertíci stali úspěšným lidovým folklórem.

Za zlo prozatím nemusíme pokládat technicko-fyzikální jevy objektivně operující, zdánlivě neadresně, zejména ve sféře zájmů protivzdušné obrany států.

Tato skutečnost se stala zlem až v okamžiku prvotního utajení.

I zde je jistá paralela s tajnými přísahami úředníků Svaté inkvizice, zachovat o podstatě problému nejhlubší mlčení. A je docela možné, že se ono tajemství podařilo udržet až do dnešních dnů. Přestože mnohé detaily lze vyčíst nejen z metodické literatury, ale i samotných protokolů inkvizičních soudů.

A zdá se, že jistá logika vnějších projevů a vzájemná podobnost mezi únosy lidí ve dvacátém století a „čarodějnými slety“ naznačuje možnost, že neznámá entita (podstata, jsoucnost) skutečně přešla „od slov k činům“.

*Noční démoni obtěžující pozemské krasavice, ale i ty, které z objektivních důvodů můžeme nazvat i čarodějnicemi. Únosy dětí, podvržení hybridové, nečekaná těhotenství včetně jejich záhadného ukončení, vzdušné výlety a čarodějné orgie...
Nebo snad cosi jiného?*

Enochova kniha

Apokryfy 39. kap.

...V oněch dnech sestoupí vybrané a svaté děti z nekonečných nebes a jejich pokolení se spojí s lidskými dětmi...

Mimozemská invaze démonů

Z hlubokého vesmíru se vynoří neznámí, někým vybraní jedinci, a pokusí se nahradit úspěšně zavedený typ, který je dočasně zabydlen na této planetě.

Nic víc, nic míň zmíněný úryvek apokryfní Enochovy knihy neobsahuje. A tak se zdánlivě optimistická zpráva může změnit v Jobovu zvěst. Kdosi si pohrává s myšlenkou, která nemusí být tak nezajímavá a v jistém okamžiku nepravdivá.

Ten, kdo zaslal přes propasti času tuto neúplnou zprávu, nám zapomněl sdělit, podle jakých pravidel bude provedena selekce pozemských dětí, a zda se nám to bude líbit či nikoli.

Zvláště proto, že Enochova kniha je velmi úzce spojena s jiným neslavným sestupem dávných Božích synů, o němž hovoří nejen Enochova kniha (viz Silnější než Däniken I.), ale i sama Bible.

V dávných časech, o kterých panuje mezi velkými hříšníky optimistický názor, že jsou historicky nepodložené, se několik desítek budoucích padlých andělů (poslů) rozhodlo skoncovat s mládečným životem.

Jak rozhodli, tak učinili, neboť pozemské krasavice nebyly, jak se zdá, proti. Opačné zprávy prozatím nejsou k dispozici.

Kniha Mojžíšova 1.**Genesis**

Kap. 6./ verš 2.

Že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, které obdivovali.

Kap. 6./ verš 4.

Obrové (zrůdy) pak byli na zemi v těch dnech, ano i potom, když vcházeli synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž zdávna byli, muži na slovo vzatí.

Potomci padlých andělů, nazývaní Nefilim - spadlí z nebes - byli zřejmě podle všech genetických pravidel hybridními bytostmi. Se všemi neduhy z toho vyplývajícími. Podle křesťanské tradice byli Nefilim pouze slepou vývojovou větví a nemohli mít další potomky.

Bible pak již pouze suše konstatuje, jak byla ona mimořádná nebeská událost vyřešena.

Celý problém neplánovaného křížení dětí nebes s pozemšťany byl rázně ukončen potopou. Strůjci incidentu byli pochyťáni a vrženi do žaláře, kde jsou drženi řetězem mrákot až do dnů odsouzení (druhá epištola Petra apoštola, kap. 2./ verš 4.).

Událost byla tak závažná, že autoři Bible dávají několikrát najevo svůj nesouhlas. Je zcela patrné, že Bible nepočítá ani v budoucnosti s možností křížení mezi pozemšťany a „dětmi nebes“ a v souvislosti s touto problematikou se další sestup mimozemské entity neočekává. Jedinými nebeskými bytostmi, kterým bude v budoucnosti povolen sestup na naši planetu, budou démonské síly.

Starý drak Satan bude i s ostatními anděly zla svržen na Zem, mnozí na Zemi mu pak budou sloužit a oslavovat ho. Ale jak se můžeme dále dočíst, budou to velmi krátkozraké oslavy.

Záhy též uvidíme, že problematika vměšování se „neznámé venkovní entity“ není záležitostí pouze biblickou, či výlučným fenoménem 20. století.

Abychom však získali ucelenější pohled na možnost bezprostředního vlivu kladné entity Universa na možný vývoj lidské bytosti, nahlédněme ještě jednou do Bible.

Najdeme kupodivu další podivnost mimo té, o níž hovoří i apoštol Petr - prostý rybář od Galilejského moře.

Rovněž sv. Pavel patří mezi vidoucí a hovoří o tajemstvích týkajících se tentokrátě možných proměn lidské bytosti.

Nehovoří o ničem menším než o přestupu do vyšší dimenze. Jak jinak chápat jeho slova?

I. Epištola sv. Pavla Korintským

Kap. 15./ verš 50.

*...tělo a krev království Božího dědictví
dosáhnouti nemohou, aniž porušitelnost
neporušitelnosti dědičně obdrží.*

Kap. 15./ verš 51.

*Aj, tajemství vám pravím:
Ne všickni zajisté zesneme,
ale všickni proměnění budeme,
hned pojednou, v okamžení...*

Podle tohoto tvrzení někteří z žijících budou schopni, za určitých podmínek, v určeném čase, projít netušenou přeměnou - v nové podobě těla vstoupit do Božího království. Ač krátce předtím byli ještě „tělo a krev“.

Zdá se, že tento krátký proces přeměny, pro nevyváženou mysl průměrného smrtelníka, je nepřijatelný. Je možný pouze za předpokladu, že tělo projde fyzickou smrtí a duch setrvává vymezený čas ve stavu nebytí.

Jak je nyní, ale i z ostatních biblických textů patrné, Kniha knih neuvažuje o možnosti zkvalitnění lidstva cestami hybridního potomstva s mimozemskými zrůdičkami, ale ani prostřednictvím mutantů, uprchlých z genetických laboratoří zvrhlých či šílených inženýrů.

To, o čem tato Kniha hovoří, není nic menšího než zkvalitnění lidské bytosti cestami poznání, víry a lásky.

Úžasná víra v možnosti člověka - **stará tisíce let.**

I kdybych tisíckrát porovnával neporovnatelné, stojím v obdivu. Alespoň do té chvíle, dokud se mne opět nezmocní někým dobře vymyšlené starosti.

Vraťme se však zpět k mimozemské entitě, která má jednoho dne sestoupit z nebes. Jakkoliv se snažíme zahnat chmury mimozemsky zvědavých očí a „zuby nehty“ vědecky bráníme zdánlivou nedotknutelnost našich pozemských starostí - **Něco je zde a okupuje humna naší pozemské zahrádky.**

Zatím si ještě nejsem zcela jist, zda naučená nevědomost vládců jsou arogantní mimikry a zlý úmysl, nebo charakteristické znaky bláhové netečnosti. Rozhodně by bylo velmi rozumné považovat jejich podivné reakce za věrohodné příznaky „Velkého průšvihů“. A ač je to k nevíře, je možné, že právě toho, který se snažila ve středověku vyřešit i Svátá inkvizice. Rovněž „středověk“ zápolil v úrovni svého poznání s jevy, které se vymykají běžným zvyklostem.

Technika likvidace problému byla jistě velmi specifická. Během několika staletí byl velmi svérázným způsobem radikálně snížen počet „luciferistů, kacířů i čarodějnic“. A to v dobách, kdy zdaleka ještě nevypukla populační exploze a o stabilní nedostatek pracovních sil se se železnou pravidelností postaraly různé morové nákazy (světové války jsou zajisté vynálezem až pozdějších dob).

Milióny obětí by měly být důkazem, že nic neřešící šílenosti Svaté inkvizice mohou mít reálný základ. Bylo by jistě velmi zajímavé, kdyby promluvila tajná „Akta X“ kongregace Svatého officia.

Neméně zajímavé by bylo oficiální potvrzení mnoha výjimečností údajně pozorovaných u některých světců. O svaté Hildegardě jsme již hovořili. Jsou známí ale i takoví světci, kteří se prý při rozčilení volně vznášeli ve vzduchu. Jiní vládli technikami takových nevědeckých oborů, jakými jsou telekineze či teleportace.

Jedná se vesměs o výjimečné vlastnosti, které by s velkou pravděpodobností, o několik staletí později, přivedly svého majitele spíše na hranice pracovitých inkvizitorů než mezi zástupy svatých.

Rozpomeňme se na jednoho z nich, rodilého Čecha - sv. Vojtěcha - Slavíkovce z Libice. O tomto výjimečně citlivém romantickém snílkovci, který v dětství prodělal podivně těžké a velmi bolestivé onemocnění, určující později i jeho snahy o změnu okolního světa, kolovalo již za jeho života několik neuvěřitelností, které z opatrnosti považujeme jen za zábavné legendy.

Notoricky známý přesun jeho rukavice z Říma do Čech, kde se sv. Vojtěch v duchu zúčastnil pohřbu svých bratří, mohl potvrdit i papež Jan XV., sám zvědavý, zdali je Vojtěchovo tvrzení pravdivé, či nikoli.

Papežem vyslaní poslové později potvrdili pravdivost Vojtěchových slov. Rukavice byla skutečně nalezena na určeném místě.

Tentýž lehce roztržitý budoucí světec považoval oknem pronikající sluneční paprsek za kolík a tak bez váhání na něj zavěsil svůj mnišský hábit. Přítomný papež pak po celou mši s velkým podivem pozoroval podivně se vznášející část Vojtěchova obleku.

Dne 14. 5. 1996 přinesla ČTK zprávu, že při příležitosti oslav milénia smrti svatého Vojtěcha bude prozkoumán genetický kód jeho ostatků.

Prozaické zkoumání, nebo podezření, že se genetická vybavenost významného českého světce liší od běžného průměru?

Je zvažována možnost manipulace s jeho geny?

Kdo a kde však mohl v Čechách vlastnit, před více než tisíci lety, laboratoř a genetické inženýry?

Pokud by někdo neinformovaný považoval tyto otázky za dekadentní a scestné, pak je nutné připomenout, že neměnnost člověčí genetické vybavenosti je zárukou zdravého vývoje jedince i lidstva. Jakákoliv odchylka hovoří o možnosti mutace - změny. Ta je bohužel vždy a s konečnou platností pouze záporná. Takže hovoříme o degeneraci (mutace - idealistická teorie dědičnosti - počítá se změnami probíhajícími ve skocích - většinou nezávisle na vlivu vnějšího prostředí).

Je jisté, že sv. Vojtěch byl všestranně výjimečný muž a není nejmenší důvod jej pokládat za záporného mutanta. Co tedy zkoumají církevní pracovníci na jeho genotypu?

Je tu ještě jedna možnost. Jakákoliv minimální odchylka by totiž mohla být důkazem další výjimečnosti tohoto muže. Byl by hybridem (hybrid - kříženec, potomstvo vzniklé spojením dvou odlišných jedinců, lišících se alespoň v jednom genu).

V tomto okamžiku je zcela lhostejné, zda se genofond některých světců liší, či nikoli. Pozoruhodný je samotný úmysl tento stav se zpětnou platností zjistiť. Jaká zkušenost vede ty, kteří mlčí a zamlčují, pochybovat o genech výjimečných mužů minulosti?

Bylo by to oprávněné chování zvláště tehdy, jestliže by bylo důvodné podezření, že někdy v minulosti (ale i v přítomnosti) byly objektivní podmínky k takovým změnám.

A takové podmínky mohly objektivně i v minulosti nastat.

Zapátrejme v paměti, zda se v dávné či nedávné historii nepři-hodilo cosi divného, cizorodého a nepochopitelného.

Jestliže ano, pak onu podivnost porovnejme nejen s modelovou variantou možné mimozemské invaze, ale i s vývojem systému věcí 20. století.

Při konstrukci modelové varianty mimozemské invaze budme k sobě neslýchaně krutí a vyberme jednu z nejhorších možností neurčitého, přesto reálného setkání s neznámou venkovní entitou.

Řekl jsem, že představa mírumilovných mimozemců mávajících palmovými ratolestmi je stejně scestná a trestuhodná, jako vi-ze venkovní invaze nepřátelské entity ověšené kosmickými super-zbraněmi a hrozivě cenící mimozemský chrup.

Nic podobného by se ani v náznaku neodehrálo.

Naopak. Vše bychom pravděpodobně vnímali jen jako řadu zá-konitých průšvihů, které nás potkávají na naší cestě do Zlatého věku.

Neznámí vetřelci by použili takovou taktiku a netušené zbraně, které by sterilní prevence vědeckých velikánů nazvala nikdy neexistujícími nesmysly z oblasti chorých mozků.

Nejblíže naší modelové představě o invazi z kosmu je, ač je to neuvěřitelné - Svatá inkvizice. Ale o tom o něco později.

Inspirujme se nyní úryvkem Enochovy knihy o sestupu vybraných a svatých dětí z hlubokého vesmíru. Onen text může být, společně s myšlenkou, kterou obsahuje, součástí plánu, jenž nemusí nutně znamenat rozkvět lidské společnosti.

To, co by následovalo „den po té“, by byla civilizace hybridů. Tedy konec toho, čemu velmi nadneseně říkáme lidská civilizace. Jak již dobře víme, biblické texty s podobným vývojem vůbec nepočítají. Bylo by moudré považovat takové texty za podezřelé - apokryfní.

Proč, když považuji vše za náboženský blábol a fikci?

Snad proto, že nelze sdělit nesdělitelné a opatrnost je matka moudrosti.

Dovolme nyní své představě, aby se z hlubin vesmíru vynořila prastará entita, jejíž kořeny sahají až k samým počátkům života v samotném Universu. Více než prastará. Odlišná ve vývoji i podstatě. Rozdílný genofond, jiné stavební prvky, různé funkce orgánů, ale i nesouměřitelná logika věcí. Jiné vnímání toho, čemu my krátkověci říkáme čas, jiné vnímání elektromagnetického vlnění. Odlišné vnímání toho, čemu říkáme hluboké prostory Universa. Smiřme se konečně i s tím, že rozdílný vývojový stupeň dovoluje používat ty vymoženosti, které pro nás existují stále jen v pohádkách. Na druhé straně by byla scestná představa krvelačných filmových nestvůr, se kterými později vítězně bojují supermani - zachránci lidstva. Spíše se bude jednat o velmi pracovitě, tiché a houževnaté bytosti dávající vše svému společenství.

Cizorodá a nepochopitelná.

Předpokládejme, že raný vývoj planety probíhá v souladu s vývojovými trendy v celém Universu a s nimi i způsoby rozmnožování. Protože jsme relativně mladým tvorstvem, využíváme v této oblasti poslední výkřik pokroku, velice radostný a příjemný, kdy dvě bytosti tvoří celek. Velmi důmyslný systém, výběrem snižující nebezpečí genetické poruchy budoucího jedince.

Vývojově starší tvorové mohou strádat na systému, který inkviziční pracovníci trefně nazvali „succubus a incubus“ - podle potřeby být to či ono. Možná dvojpohlavní jedinec - androgyn(?), nebo dokonce bezpohlavní bytost s možností samooplození. Neznámá hypotetická mimozemská entita by v současné epoše vesmíru stála na konci své cesty a její genofond by byl dramaticky vyčerpán.

Technicky vyspělá - geneticky u konce svých sil.

Jedna z variant její možné záchrany je kupodivu vepsaná právě v Enochově apokryfu.

A jak by vše probíhalo?

Nepozorovaně!

Pokusme se o velmi stručné definování některých hlavních bodů této časově náročné vesmírné invaze. Pud zachování vlastního rodu přikazuje anektovat plodnou planetu. Využít zdroje a genofond lidského rodu k obnově vlastní přirozené reprodukce. A to i za cenu stvoření hybridní bytosti s minimem nežádoucích lidských znaků.

Mimo vzorků flóry a fauny pravidelně odebírat reprezentativní vzorky „pozemských dětí“. Část využít k vytvoření databanky genofonu. Vybrané jedince vrátit zpět a zkoumat dále v jejich přirozeném prostředí. Ostatní použít k dalšímu laboratornímu zkoumání.

Pozemské ženy použít v počáteční fázi vývoje embrya jako přirozeného inkubátoru. V této souvislosti prostudovat možnost snížení funkce imunitního systému člověka.

Odděleně od lidského společenství pěstovat lidská mláďata. Vybrané jedince, splňující náročné požadavky genetických specialistů, kontaktovat s pozemskými ženami. Ostatní budou v dospělosti využiti k infiltraci mezi pozemšťany, kde budou plnit velmi náročné a nebezpečné úkoly. Budou se pečlivě starat o to, aby pozemšťané nevyházeli z údivu nad vlastní zkažeností.

K tomuto účelu využít celou škálu tajných společenství od satanistů až po spiritisty. Dlouhodobě působit s cílem konečného rozdělení - vlastní lidskou krutostí.

Nebývalou plodnost využít naopak jako mocnou zbraň rozvratu - přelidnění.

V předem stanoveném okamžiku navázat kontakt se špičkami lidského rodu a ubezpečit je o bezvýchodnosti situace. Čas od času demonstrovat na jejich obloze svou nesmírnou moc. Jakákoliv dohoda s nimi bude považována za pouhou formalitu.

V konečné fázi rozvratu a úplného rozdělení slavnostně sestoupí z hlubokých nebes vybrané a svaté děti a převezmou veškerou moc. Zbylí a překvapení pozemšťané budou ubezpečeni o náklonnosti a zejména lítosti nad jejich osudem.

Nová hybridní bytost bude pozemským dětem představena jako záchrana, či jistá kontinuita lidského rodu, neschopného se již rozmnožovat. Lidský genofond je vyčerpán a nevratně poškozen zákeřnými nemocemi. Nevratně jsou změněny i životní podmínky na planetě.

***

Tak nějak by mohla probíhat skutečná nepřátelská invaze z kosmu. Naštěstí se prozatím, alespoň podle novin, nic podobného nekoná. Je nám dokonce dovoleno považovat technicko-fyzikální

jevy, pravidelně se objevující na „naší“ obloze, za cokoliv, co je oficiálně povoleno.

Někdy však mívám pocit, že naše planeta byla napadena několika nesmírně zuřivými a velmi nepřátelskými mimozemskými silami. Nedýchatelný vzduch, znečištěná voda i oceány, zničená ochranná ozónová vrstva, nové nemoci a vražedné viry z laboratoří a kdo ví, co ještě nechceme slyšet.

Je též možné, že se mýlím. Ten dojem mívám pokaždé, když vidím spokojené tváře politiků.

Zkrátka pohoda.

Kdo dnes spolehlivě poměří, zda je tráva stejně zelená a slunce svítí jako kdysi? Co na tom, že voda zapáchá a stromy umírají odshora?

Jedno je však jisté. Biblické texty vylučují možnost křížení pozemské rasy s čímkoliv, co se vynoří z hlubin kosmu. A naopak nevylučují možnost, že Zlo může přijít z nebes a být oslavováno Zlem na Zemi.

I. Epištola sv. Pavla Korintským

Kap. 1./ verš 21.

*Neboť když v moudrosti Boží
svět nepoznal skrze moudrost Boha,
zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázání
spasiti věřící.*

Zjevení Jana Theologa

Kap. 12./ verš 7.

*I stal se boj na nebi: Michal
a andělé jeho bojovali s drakem,
a drak bojoval i andělé jeho.*

Den poté sestoupí na Zem

Pochopit znamená ztotožnit se, alespoň na chvíli, s těmi, kteří tvrdí to, co tvrdí. Z mnoha důvodů jsem zvolil právě tuto cestu, byť je možné, že jsem tak dal - a stále dávám - možnost vyniknout i těm, kteří by jinak nevynikli ani náhodou.

Nestěžuji si, neboť i takové poznání je obohacujícím.

Když nic jiného, tak pokládám za nutné zvážit i ty varianty možného styku s mimozemskou inteligencí, které nemusí být pro nás tak výhodné, jak stále předpokládají (pouze) otrlí optimisté. Neboť co chybělo, aby se do vesmírných prostor dostala zvrácenost hitlerovské mašinerie? Na druhé straně tohoto tvrzení je i optimistický názor, neboť mnohé příznaky hovoří o tom, že vesmírné prostory se nehemží jen negativními vetřelci.

Vytvořil jsem úmyslně jakýsi fiktivní vzorek uneseného pozemšťana a soustředil cizorodé výpovědi v jeden celek - mozaiku. Přičemž je nutné mít na paměti rozdílné schopnosti zcela přesně zaznamenat viděné, různou úroveň vzdělanosti i mluveného slova, kterým byla výpověď unesených, více či méně dobře zaznamenána a přepsána. Nesmíme přitom zapomínat ani na ty, kdož stále nemožnou rozeznat pravdu od lži.

Vybral jsem z mnoha známých zpráv o únosech lidí ty pasáže, které jsou podle mne velmi pozoruhodné a mohou, do jisté míry, vyloučit, či potvrdit pravdivost tvrzení unesených. Mohou také mnohé napovědět o úmyslech, jež se prozatím projevují spíše negativně.

Jsou i zprávy rozporuplné, vylučující jedna druhou. Stále však musíme mít na paměti přetvářku - mimikry, neboť za co jiné máme

považovat jakýkoliv únos než za akt zlovůle a toho, co my označujeme jako terorismus.

Problémem, kterému mimozemští vetřelci nebyli schopni porozumět, bylo naše vnímání či spíše měření času. Marně jim unesená oběť (žena) vysvětlovala souvislosti s měřením času - oběhy planet, rozdělení na roky, měsíce, týdny, dny, hodiny. Zdálo se, že nic z toho bytosti nepochopily. V jiném případě naopak citovaly právě ty pasáže Bible, které se týkají času. Právě ty, jež jsem v prvním dílu označil za nejkratší a geniálně srozumitelný výklad teorie relativity.

Druhá epistola obecná

Petra Apoštola

Kap. 3./ verš 8.

*Ale jedna věc nebude před vámi
skryta, že jeden den u Pána
je jako tisíc let a tisíc let
jako jeden den.*

Mimozemšťané jsou zřejmě detailně seznámeni s mnohými intimitami lidstva, nikoli však se všemi. A proto je možné uvažovat o jisté úrovni zvrácenosti, neboť citovat Bibli bezbranné oběti je i v našich krajinách věc velmi neobvyklá. Rovněž jejich tvrzení, že „recyklují duše a Země je školou“, zní stejně podivně jako to, že „milují lidstvo, a proto jsou nuceni člověku odebírat jeho formu“. Pokud je mi známo, nic nedává právo možné entitě, jakkoliv mocné, hrát si na všemocné bohy s neomezenými právy omezovat svou bytost jakékoliv bytosti. Pokud ji ovšem z nějakého důvodu nepovažuje za svůj majetek.

Asi tak jako my považujeme za své výhradní právo být majitelem libovolného zvířete, které s tím tiše, z jakýchkoliv důvodů musí souhlasit. A právě na otázku, kdo jim dal právo jednat s lidmi tak, jak jednají, zněla odpověď zdánlivě přesvědčivě: „Máme také právo.“

Velmi nejistá a nedobrá odpověď.

Nepředstavitelné trauma unesené oběti je umocněno tvrzením, že bude-li třeba, bude unesena opět a kdykoliv a kdekoliv nalezena. Na otázku: „Jak?“ Bylo odpovědí jen mlčení.

Žít ve strachu, vědoma si své bezmocnosti, ale i frustrována nezájmem okolí i jeho nevědomostí - to nemůže být výsledkem aktu přátelského setkání.

„Musí to tak být, je to k vašemu prospěchu,“ přesvědčují údajně malí šediví cizinci. „Neboj se, nezpůsobíme ti bolest,“ uklidňují paralyzovanou oběť, neschopnou se bránit, těsně před někdy velmi bolestivými vyšetřeními či podivnými operacemi.

Zdá se, že zdánlivě různorodá „snová setkání“ mají své pravdivé společné jádro. Neznámá entita malých šedivých tvorů projevuje na základě výpovědi prokazatelně velké sklony ke lži.

Vývoj lidského společenství je jistě specificky pozemský a zdá se, že přes netušenou vyspělost i intenzivní dlouhodobý průzkum našich specifík uniká této možné inteligenci mnoho souvislostí našeho chápání reality, prostoru i času. Mohu se mýlit, ale zdá se, že této (i prozatím stále hypotetické) entitě dělá problémy pochopit všechny veselosti, kterými oplýváme při tak prozaické věci, jako je reprodukce lidstva. Jsou známy i takové výpovědi, kde ony bytosti nutily ženu k souloži s jinou paralyzovanou obětí (ale i obráceně) a pozorně zblízka jim udiveně (nebo zvědavě?) pohlížely do obličeje. To, co marně hledaly, my označujeme jako lásku. To je jeden z dalších faktorů, nepozorovaně spojujících různé výpovědi unesených svědků.

Je to pozoruhodný poznatek, uvážíme-li, že tyto bytosti nejsou nikdy identifikovány jako „ženy“ - respektive jako opačné pohlaví svého druhu. Známe pouze tři možné příběhy, kde v prvním souloži muž patrně s hybridem, ve druhém s čímsi neurčitým, a ve třetím případě se prokazatelně mohlo jednat o ženu s čistě pozemskými rysy, která plnila funkci chůvy malých hybridů i pozemských dětí.

Ve zlatých inkvizičních dobách byla situace poněkud odlišnější a vyšetřující úředníci chtěli stále slyšet o bytosti - démonu, která mohla být jak mužem tak ženou zároveň - incubus, succubus.

Rozhodně je, mimo falešných či zlatých zubů (všechny zprávy hovoří o malých bezzubých, spíše šedivých bytostech), přiváděla do stavu překvapivého vytržení lidská reprodukční schopnost a vše, co s tím souvisí. Dokonce se zdá být velmi jisté, že je to nosný program, kolem kterého se točí veškerý jejich zájem. A to je opět jeden z bodů pravděpodobnosti, potvrzující nejen výpovědi 20. sto

letí, ale i předešlých staletí. Kolem této problematiky houževnatě obcházela i Svatá inkvizice, chřestící důmyslnými mučidly.

Snad proto, že traumatický zážitek přinutí „čarodějnicí“ vybavit si vzpomínku na svého daemona familiaris - přítele, démona rodiny, čarodějné slety, nebo bakchanálie páchané s ďábelskými bytostmi, uloženou kdesi hluboko v paměti.

Pokud ovšem mozek nešťastné ženy neobsahoval žádný podobný zážitek, nezbylo nic jiného, než opakovat to, co si přáli slyšet laskaví vyšetřovatelé.

Díky tomu dnes víme, po čem tak pilně pátrali. A o mnohém napoví i metodický spis „Kladivo na čarodějnice“:

*Jak vypadá jejich démonský společník?
Nepozorovala čarodějnice u svého společníka zvláštní rysy
nebo podivnosti?*

Jak se ďábelská bytost chovala?

Z těchto otázek lze vyčíst, že se incubus či daemon familiaris - pravděpodobně tatáž bytost, kterou dnes mnozí nazývají bedrooms visitor (návštěvník ložnic) musel v mnoha směrech vymykat běžnému pozemskému typu. Pro zasvěcené kruhy církevních otců, snažících se zřejmě jeho pravou podobu před prostými lidmi z pochopitelných důvodů zatajit, to nebyl ani kozel ani černá kočka.

Papežská Bula hovoří o zvláštní šedé bytosti s chladnou pokožkou, výraznými očima, hubené až bezmasé - mající schopnosti vymykající se všemu, co bylo v kraji dobrým zvykem a povoleno.

Čas od času mohla být neviditelná. Byla schopna bleskurychle přemisťovat sebe i své oběti z místa na místo, telepaticky ovlivňovat oběti, prostupovat zdánlivě neprostupnými hmotami. Horní polovina vychrtlého těla byla schopna vydávat nepochopitelný svit, přesně tak, jako její oči.

Přicházela ke svým obětem v okamžicích, kdy je člověk biologicky oslaben - za hluboké noci.

Označení incubus a succubus vlastně nejsou vynálezem křesťanského světa. Těmito slovy označovali noční demony, obtěžující ve spánku zvláště ženy, již staří Římané.

Problém je tedy mnohem starší než „hony na čarodějnice“. Podobné vlastnosti, jež jako by vypadly z pera pana Allana Tougha, mají i bedrooms visitors. Oba dva typy, jak daemon familiaris, tak i jeho kolega z budoucnosti - bedrooms visitor, postupují prakticky podle stejně jednoduchého scénáře a dělají čest svému pojmenování.

Oběť je v mnoha případech paralyzována ve spánku, aby se vzápětí vznášela společně se svým jedním, nebo i více únosci volně prostorem.

Středověký typ odlétá s čarodějnicí na čarodějné setkání se samotným Satanem. Čarodějné setkání končí většinou souložími s démonskými bytostmi.

Jeho novověký kolega transportuje „svoji ženu“ do prostor oddělených od vnějšího světa. Oběť se může setkat i se samotným vůdcem loupeživých bytostí - netečně laskavým. Po ujištění, že se není čeho obávat, dochází k různým vyšetřením, operacím, mnohdy velmi bolestivým.

Jsou popsány případy, kdy jsou ženy přinuceny k souloži nebo jsou (jak později zjistí) uměle oplodněny.

Několik žen popisuje shodně průběh operace podobné laparoskopii - metodu vyšetření břišní dutiny pomocí endoskopu. Podobně, zasouváním trubice do břišní dutiny, se zkoumá plodnost ovcí.

Naopak některé středověké „čarodějnice“ přiznaly, že jejich incubus s nimi souložil podivným způsobem - otvorem v břišním pupíku.

Laparoskopie ve středověku?

Možná.

Mnohé čarodějnice při nelidských mučeních přiznávaly, že mnohokrát oplodněny porodily démonským bytostem i několik dětí. Je lhostejné, která z nich však skutečně mluvila o svém možném zážitku. Důležité je, že víme, po čem Svatá inkvizice tak usilovně pátrala:

Kolikrát žena po styku s ďáblem otěhotněla a co se později stalo s plodem tohoto styku?

Kolik dětí porodila (čarodějnice) ze soulože s demony?

Kde se tyto děti nacházejí?

Na podivné otázky podivná odpověď. Zdá se, že na otázky středověkých inkvizitorů mohou uspokojivě odpovědět ženy narozené o několik staletí později. Neznámá entita „šedivců“ prý údajně chová na oddělených místech společně malé hybridy i děti pozemského typu. Mnozí unesení tvrdí, že mezi malými šedivými bytostmi lze spatřit i typy odlišné, ne nepodobné lidem.

Potomci některých vhodně vybraných „čarodějnic“?

Možná.

Mezi důležitá obvinění čarodějnic žen patřila jejich spolupráce s démony při krádeži nemluvňat, neobvyklé neplodnosti, předčasné porody, či nevysvětlitelné ztráty plodů po dlouhodobém těhotenství.

Tentýž problém, který se objevuje i dnes. Jeden z nejznámějších případů dnešních dob (Betty Andreassonová - USA) hovoří za mnohé jiné, kterými nás zásobují různé pracovitě ufologické spolky.

Tato několikrát unesená žena byla údajně svědkem odebrání plodu jiné, stejně postižené ženě.

Mimozemci odebranému plodu zapíchli do hlavy dlouhé jehlice a vložili plod do průhledné nádoby s neznámou kapalinou. Svě jednání zdůvodňovali svým právem, neboť : „Jsou strážci a mají zodpovědnost.“

„Shromažďujeme lidskou formu, neboť lidstvo se stane sterilní.“ „Tehdy sestoupíme na Zem. Ale lidé z toho budou mít strach.“

V tomto případě byla neznámá entita až nezvykle upovídána.

Podle ovoce lze poznat strom, a věřit tvrzením, že možná mimozemská entita miluje lidstvo, by mohl pouze nenapravitelný snílek. Neboť co společného můžeme mít s možnými mocnými teroristy?

Prozatím jsme, pod dojmem honů na čarodějnice, věnovali pozornost ženám.

Nicméně muži (dokonce ani děti) nebyli v minulosti a ani v současnosti postaveni mimo tuto zajímavou hru.

Vybraným mužům je odebráno jednoduchým, byť ponižujícím způsobem jejich semeno. Soulož je velmi ojedinělým zjevem a pokud ano, pak jsou většinou nuceni „znásilnit“ paralyzovanou pozemskou ženu.

Ani středověk se v ďábelské metodice „práce s muži“ příliš nelišil. Také v těch dobách se v ložnicích mužů succuby běžně nevykytovaly.

Své zkušenosti s démonskými bytostmi měl i Tomáš Akvinský - katolický teolog, dominikánský mnich (později prohlášen za svatého), který svého času patřil k úspěšným žákům čarodějného mnicha známého spíše pod jménem Albert Veliký (hrabě Bollstadt).

Ten měl dle legend vládnout velikými znalostmi a technikou. Čerpal snad Tomáš Akvinský své informace o démonech či ďáblech právě z tohoto pramene?

V tajné laboratoři velkého mága se Tomáš Akvinský údajně setkal s čarodějnou bytostí, kterou prý mnich Albert sestrojil ke své radosti. Ta Tomáše Akvinského zčásti paralyzovala svým zjevem.

Pak jej neznámá bytost oslovila tak nezvyklým způsobem, že mágův „učedník“ v zoufalé panice nebohého démona napadl.

Ríká se, že jej za příšerného rachotu doslova roztrátil holí. To však není jisté, neboť slovo roztrátil by se v jisté konstelaci dalo zaměnit za slovo utloukl.

Později jej však tento úspěšný zásah povýšil na odborníka, jak se zdá, v démonologické otázce.

A co říká sám Tomáš Akvinský?

Zrodí-li se ze soulože démona a pozemské ženy dítě, pochází toto dítě ze semene muže, kterému bylo předtím odejmuto. Vzniká tak nové ďábelské plemeno.

Tomáš Akvinský

(1225 - 1274)

Summa theologica

Umělá inseminace předpokládá, že odebrané semeno je nutno po nějakou dobu uskladnit, než se nalezne vhodná příjemkyně. Nejlépe podchladiť.

Jestliže čarodějnice souložila se Satanem, jedna ze šlechetných otázek inkvizitorů zněla:

Bylo jeho semeno teplé či chladné? Jaké množství?

Není bez zajímavosti, že pracovní inkviziční borci chtěli slyšet pouze o semenu velmi chladném a ubohé „čarodějnice“ jenom rezonovaly jejich přání.

Nicméně se zdá, že kdesi ve sklepeních kongregace Svatého oficia jsou seznamy a osudy těch, kteří dobrovolně hovořili o svých neuvěřitelných zážitcích tak, jako o několik staletí později jejich následníci.

Je-li možné uvěřit současným zprávám o únosech žen, pak hybridní - i děti pozemského typu - citově strádají, a unesené ženy jsou vybízены projevat mateřské city.

Z jejich, ale i jiných výpovědí vyplývá, že notorická neznalost těchto mechanismů uvádí neznámou entitu, od určité doby, do vytržení.

Příznak, jenž může potvrzovat domněnku, že se jedná o entitu, která má velké problémy s vlastní reprodukcí a řeší ji na úkor jiné, méně vyvinuté společnosti.

Může to být i nepřímé potvrzení toho, že se jedná o bezpohlavní jedince ze společenství podobného hmyzímu (včelí královna, nepotřební trubci a včely dělnice, či chůvy), nebo o oboupohlavní bytosti - succubus a incubus.

Zkrátka, vývojově zastaralý prototyp reprodukce.

Kdo ví?

Jako velmi zajímavé se též jeví tvrzení unesené ženy, že bytosti chtěly zdůvodnit, proč nevidíme v noci, respektive v ostatním spektru magnetického vlnění. Jejich velké, někdy svítící oči (viz „Setkání čtvrtého druhu“) údajně připomínají oči nějakého hmyzu.

Jak již víme (i z druhého dílu této knihy), církevní a středověká představa o Satanovi, ale i jiných ďábelských bytostech, kterými byl středověk pravděpodobně zaplaven, nebyla jednotná.

Některé informace církevní hodnostáři zařadili preventivně mezi „utajované skutečnosti“. Neboť i tenkrát platilo pravidlo, že není potřebné zatěžovat příliš zvědavé spoluobyvatele této planety záležitostmi, které se jich bezprostředně a životně týkaly. Měli vidět pouze své čerty a svá strašidla.

Jediným výsledným efektem určeným pro milé poddané měl být strach, ale i jisté povyražení při nezvyklé podívané - upálení čarodějnice.

Byla zde ještě jedna možnost, jak se aktivně zapojit do hry a získat informace o ďábelském uskupení tohoto světa - být hlavním aktérem slavnostního autodafé.

Nekrvácivá „čarodějná“ znamení, různé podivné jizvy, nelidské mučení. Drcení hlavy kovářským kladivem, pečlivé zkoumání mozkové a lebeční tříště. Vyjímání plodu „čarodějnicí“ otvorem vyříznutým katem. Pečlivé zkoumání vyjmutého plodu.

Co to pánové, „svatí“ inkvizitoři, vlastně hledali?

Neznámou bytost se šedou chladnou pokožkou, vychrtlou - tak říkajíc bez masa, s nezvykle velkýma očima, schopnou prostupovat s unesenými oběťmi skrze nepropustné hmoty, vznášet se a snadno přemísťovat cokoli, i lidské bytosti? Bytost schopnou telepaticky či jakkoliv jinak paralyzovat svoji oběť, se kterou pak páchala sexuální, ale i jiné, jaksi úchylné hrátky?

Zcela jistě víme, že pátrali po démonské entitě, která aktivně působila na této planetě a vládla mnohými neuvěřitelnostmi včetně neviditelnosti.

Hledali též od světa oddělená shromaždiště, kde měly být čarodějnicemi a démony ukryté děti, které i tehdy mizely beze stop, tak jako ostatně i mnoho dospělých?

Zdá se, že současné oběti únosů jsou ochuzeny o brilantní péči inkvizičních úředníků. Tytéž neznámé jevy, podobné zážitky, i stejní únosci. Dva až tři podivné vpichy vystupující kruhovitě nad povrch pokožky - nekrvácivá znamení, podélné řezy i podivně tvarované jizvy, a další a další podobnosti, které by přivedly své nositele ve středověku na nemile plápolající hranice a dnes i do cel psychiatrických „léčeben“. Nejmenším postihem může být „ztráta důvěry“ či zaměstnání.

Perfektní taktika.

Příliš mnoho podobností než aby se jednalo o náhodu nebo nahodilost. A objevují se další a další. Nechme však tuto kapitolu nedokončenou, neboť události mohou pokročit rychlým krokem.

Je možné, i když neuvěřitelné, že Svatá inkvizice se svými šílenostmi o ďábelské invazi stála jednou nohou v budoucnosti...

Odstupující prezident Truman a jeho nejvyšší vojenští generálové museli bezmocně přihlížet, ačkoliv vyhráli nejdražší a nejpustošivější válku v dějinách lidstva... a smířit se se skutečností, že cizí vesmírná loď s posádkou, nám neznámé kultury, se zřítily na poušti v Novém Mexiku. Mezi lednem a prosincem 1953 se zřítily, nebo muselo nouzově přistát dalších asi 16 cizích vesmírných lodí...

Žijícího mimozemšťana, který přežil zřícení v Roswellu z roku 1949, pojmenovali EBE.

Toto jméno bylo navrženo Dr. Venneverem Bushem - je to zkratka Extraterrestrial Biological Entity (mimozemská biologická bytost).

EBE zcela zjevně vykazoval tendenci ke lžím a během prvního roku dával na otázky nepravdivé odpovědi.

Naproti tomu otázky, které by mohly vést k žádoucím odpovědím, zůstaly nezodpovězené. Ale v jistém časovém období, během druhého roku jeho pozemského zajetí, počal být otevřenější a informace, které EBE udával, byly překvapující. Souhrn jeho odhalení byl základem k tomu, co bylo později nazýváno „Žlutou knihou“. Fotografie EBE jsem mohl já i můj přítel Billy později vidět během naší činnosti v „Grudge 13“...

Po události v Roswellu informoval Truman naše spojence, ale také Sovětský svaz, o vývinu mimozemského problému. Toto učinil pro případ, kdyby se mimozemští stali nebezpečím pro lidskou rasu. Byly rozpracovány plány, na jejichž základě by bylo možno Zemi ubránit v případě vesmírné invaze. Mezinárodní utajování těchto skutečností narazilo na velké potíže. Bylo uznáno za nutné zřídit zvláštní skupinu, která by střežila koordinaci mezinárodních snah k zachování tajemství a k ochraně vlád před zveřejněním těchto věcí tiskem.

**Mimozemšťané v pozadí vlády USA
Milton William Cooper**

Tajná vláda brutální bestie

Bude-li za noci, či dokonce i za dne, obcházet váš příbytek neznámý vetřelec, bylo by velmi scestné zastávat názor, že jeho takřka pravidelné návštěvy vám přinesou v budoucnosti jakýkoliv prospěch.

Gentleman se chovají spíše naopak.

Zvláště jedna nepříjemná okolnost celou záležitost podstatně zkomplikuje - budou-li odpovědní pracovníci ono Zlo utajovat tak dokonale, že s ním prakticky splynou.

Velmi podivné se vám může zdát i jejich přesvědčování, že problém nemůže existovat, neboť nejbližší obydlí, ze kterého onen „hypotetický“ vetřelec může pocházet, je dostatečně daleko. Nemůže se tedy objektivně projevit v reálném čase, což je i důkazem jeho existence pouze ve vaší fantazii.

Nenapravitelní optimisté?

U.F.O. na jedné straně a na druhé straně ti, kteří z dobrovolné nevědomosti - nebo i s přesnými popisy práce - provádějí činnost, jež pravděpodobně směřuje k hromadnému úniku od reality. Pak by mohl „Velký odchod“, zdánlivě nezúčastněných a nic netušících, proběhnout nepozorovaně a co více: velmi dobře organizován. Může to být i hra o čas. Byl by to však čas pouze pro vyvolené. Ti ostatní pak mohou, v okamžiku, kdy se dobře utajované zlo stane „neočekávanou“ realitou, celou problematiku zkomplikovat.

Ale i s tím se pravděpodobně počítá.

Kdo však vlastně sehraje dominantní roli při možném zápisu lidstva na červenou listinu ohrožených druhů, se ukáže až v budoucnosti.

Ani „osvětová práce“ neskutečně naivních filmařů a jejich přihlouplých krvelačných nestvůr, útočících na skvěle ozbrojené pozemské supermany, nebude to „pravé a ořechové“.

Rozhodně nehýří neznámá entita (na stránkách ufologických knih, ale i v dobových inkvizičních záznamech) příliš přátelskými gesty. Znovu si dovoluji připomenout několik souvislostí.

„Bereme lidem jejich formu, neboť lidstvo se stane sterilní. Tehdy sestoupíme na Zem, ale lidé z toho budou mít strach“, údajně tvrdí neznámí vesmírní cizinci uneseným lidem. Těm, kteří byli z neznámého důvodu vráceni zpět na Zem.

Zprávy totiž hovoří i o těch, kteří se již nikdy nevrátili, nebo byla jejich těla pohozena bez jediné kapky krve a bez některých orgánů. Podobné vyhlášení o sestupu vybraných a svatých dětí z nekonečných hlubin nebes je zaznamenáno i v Enochově apokryfní knize.

A podobnou tematikou se pravděpodobně zabývala i Svatá inkvizice, jejíž boj s pekelnými mocnostmi vyvrcholil „hony na čarodějnice“ (1550 - 1750). Tentýž problém se stává pomalu, ale zcela jistě, i naší Pandořinou skříňkou.

Není bez zajímavosti, že se touto záležitostí zabýval, ač je to k nevíře, i Michael de Nostradam.

Vzdělaný muž (o kterém se detailně zmiňuji v prvním i druhém dílu této knihy) nepochybně cosi tušil o „dábelském uskupení“, které rozčilovalo nejen církevní otce, ale i prosté obyvatelstvo.

Pokud je jeho vize blízká pravdě, musí se tento fenomén prokazatelně projevit svými důsledky v reálné budoucnosti lidstva.

A naopak - pokud se mýlil, pak absence jakýchkoliv jevů, kterým dnes říkáme U.F.O., ještě více umocní uměle vyvolávaný dojem neskutečné fikce. Nic takového se bohužel nedá tvrdit, aniž bychom se nečervenali hanbou nad onou lží.

To považuji za nutné zdůraznit, neboť sám musím pokládat jevy U.F.O. - i důsledky z toho plynoucí - za jeden z největších průšvihů, se kterým si „pomazané hlavy“ poradily jaksi po svém - k obrazu svému.

Badatelé se o Nostradamových verších, hovořících o venkovní inteligenci, vlastně nezmiňují, a pokud ano, tak velmi nepřesně. Zdá se, že jsou této problematice příliš vzdáleni.

Nebo je to téma pro tyto „vykladače“ příliš nepřijemné.

Jedna z metod, kterými jsem si dovolil Nostradama prověřit, je právě fenomén U.F.O., který je, jak se zdá nejen pro mne, čímsi, co se nedá z paměti vymazat přihlouplými novinovými články.

Jeho vize budoucnosti, pokud jsou pravdivé, jsou pochmurné. A jistě se svým způsobem projeví.

Jestliže byl tedy Nostradam tím, za co se vydával, pak se ono téma musí v některém verši zviditelnit. To byla má podmínka, byť velmi sporná. Snad i proto, že přání je i dnes otcem myšlenky.

Ale i takové verše lze bezesporu u Nostradama objevit.

Centurie IV./49

*Devant le peuple sang sera respandu,
Que du haut ciel neviendra esloigner,
Mais d' un long temps nefera entendu,
L'esprit d' un feul le viendra tesinoiger.*

*Před lidstvem (národem) rozlitá lidská krev,
když z vysokého nebe nebude daleko,
avšak předlouhý čas nebude (nic) pochopeno,
duch mrtvého bude svědectvím.
(důvtip sám bude svědectvím)*

Nostradam netvrdí nic jiného, než že přijde doba, kdy kriminalisté budou nacházet mrtvá těla a prolitá krev bude ukazovat na spojitosti s jevy na naší obloze.

Ale o tom o něco později.

Dlouhý čas se budou přít a dohadovat, ale nic nebude pochopeno. Vše bude odporovat naučené logice.

Na náhorní plošině v blízkosti Aztecu, Nové Mexiko, byla odhalena cizí (vesmírná) loď... Měřila 33 metrů v průměru. Z lodi bylo vyproštěno asi 17 mrtvých mimozemských bytostí. Avšak daleko větší význam spočíval v odhalení a nalezení částí lidských těl i lidské krve v této vesmírné lodi. Dábel ukázal svoji ohavnou tvář a sklíčenost se brzy zmocnila všech vědoucích na této Zemi.

**Mimozemšťané v pozadí vlády USA
Milton William Cooper**

Pokud je naše úvaha správná, tak první dokumentované zprávy o tomto podivném fenoménu pocházejí z pera inkvičních písařů. Ti zaznamenávali šílené otázky vyšetřujících,

ale i ještě šílenější odpovědi „čarodějnic“. Je možné, že vyšetřující inkviziční úředníci vycházeli z ověřených pramenů, jakkoliv neuvěřitelných.

K čemu používáte lidskou krev?

Lidské maso získáváte z lidí mrtvých nebo živých? Co s ním vy a ďábelské bytosti děláte? Pokud je pojídáno, pak syrové, vařené či pečené?

Že jsem spojil nespojitelné?

Možná. Dlouhý čas, nejméně od minulého století, jsou nalézána „odborně rozporcovaná“ domácí zvířata. Ten, kdo provedl toto dílo, nemohl být, ani náhodou, lidskou bytostí. Utržené hlavy, nohy s plecemi s vytrhaným masem. Jindy je zvíře staženo, velmi čistými řezy zbaveno masa až na skelet. Chybějí: srdce, plíce, žlázy, někdy i mozek. Krev je odebrána do poslední kapky. Vnitřnosti jsou vyjímány malými otvory, neodpovídajícími velikosti odebíraných vzorků.

U pohozených lidských těl jsou objevovány tytéž typické příznaky. Čisté nekrvácivé řezy až na skelet, vnitřní orgány „odsátý“ velikostí neodpovídajícími kruhovými otvory. Také jsou odebírány vzorky nohou, boků, žaludku, plic, genitálií, oční bulvy, svalovina, ale i veškeré tělesné tekutiny včetně krve. Pokud mají oběti přeražené páteře a zlámané končetiny, pak je možné, že tato zranění způsobil pád z velké výšky.

Pokud jsou tyto „poplašné“ zprávy, ale i již zveřejněná fotodokumentace, pouze dílem těžce provenience jako všechny dezinformace o zcela výjimečných technicko-fyzikálních jevech, pak úspěšně zapadají do vytvořené mozaiky.

***

...Během roku 1954 přistála rasa velkonosých, šedých mimozemšťanů, kteří kroužili kolem Země, a sice na základně Holoman Air Force. Bylo dosaženo zásadního ujednání...

Tvrdili, že jejich planeta umírá a v nejbližší budoucnosti nebudou moci na ní již žít. Pak došlo k dalšímu přistání, tentokrát na základně Edwards Air Force...

...Prezident Eisenhower se setkal s mimozemskými a byla podepsána smlouva mezi mimozemskými a USA. Přijali jsme prvního mimozemského posla z kosmu. Jeho jméno a titul zněly: Všemohoucí výsost Krill. Vzhledem k všeobecně známé nechuti Američanů k monarchistickým titulům, nazvali jej Originální rukojmí Krill. Musíme zde ještě poznamenat, že vlajka mimozemských byla nazvána Trilateral Insignia. Byla namalována na jejich plavidlech a byla i na jejich uniformách. Obě přistání a schůzky byly nafilmovány...

V ujednání bylo podmíněno, že utajíme jejich přítomnost na této Zemi. Oni nám pak předají různé technologie a pomohou nám v našem vědeckém rozvoji...

V tomto ujednání bylo uvedeno svolení, aby určitý a omezený počet lidí Země byl použit k pokusům s tím, že těmito lidem nebude učiněna žádná škoda. Pak měli být tito lidé vráceni na Zem. Neměli si však pamatovat, co se s nimi dělo...

Mimozemšťané v pozadí vlády USA Milton William Cooper

Jestliže nejsou informace o nálezech zohavených obětí podvrhem, pak jsou naše obavy plané... neboť neznámá entita splnila alespoň jednu z podmínek - oběti si skutečně již nic nepamatuji. Michael de Nostradam v několika svých verších zdůrazňuje, že lidská krev bude prolita poblíž vysokého nebe a vše budou mít na svědomí strašné, nízko položené obličejové - bohové s lidským vzhledem, kteří sestoupí z nebes.

Dříve než se však k těmto podivným „bohům“ dopracujeme, nabízím vám jiný jeho verš, který se možná k této tematice úzce váže. I když je možné, že z hlediska chronologie událostí patří až za verš hovořící o sestupujících „bozích“.

Centurie II./45

*Trop du ciel pleure l'Androgyn procréé,
Pres de ce ciel sang humain respandu:
Par mort trop tard grand peuple recreé,
Tard et to(f)t vient le secours attendu.*

*Velmi pláčí nebesa, když androgyn byl stvořen.
(Příliš mnoho pláče z nebes androgyn stvořený.)
Blízko nebeského prostoru prolita lidská krev:
Skrze onu smrt příliš pozdě velký lid probuzen,
pozdě a (přesto) brzy přispět žijícím na pomoc.*

Nebesa budou velmi zarmoučena, když bude stvořena dvojpo-
hlavní bytost, tvrdí Nostradam. Stane se tehdy, až bude právě blíz-
ko nebes prolita lidská krev. Není zcela jasné, co mínil Nostradam
slovem androgyn. Alespoň do té chvíle, pokud nespojíme zdánlivě
nespojitelné. Androgyn - oboupohlavní jedinec, schopný být podle
potřeb to či ono. Muž nebo žena - incubus či succubus - ďábelská
bytost, po níž (marně) pátrala již Svata inkvizice?

Nebo podobnost čistě náhodná?

Nicméně považuji za velmi důležité právě slovo stvoření. To
vyjadřuje činnost, související spíše s umělým genetickým zásahem
než tím, co prozatím stále považujeme za přirozenou a jedinečnou
cestu. Ostatně termín hermafrodit nebyl ani v době Mi-
chaela de Nostradama ničím neznámým. Nebyl však použit. Zdá se,
že Nostradama velmi pobouřila spíše vize uměle vytvořené obou-
pohlavní bytosti v úzké souvislosti s prolitou lidskou krví.

Velký národ se probudí z letargie, pobouřen tím, co rozladilo i
samotného Nostradama. Nicméně příliš pozdě. Těm ostatním, ještě
žijícím, nebude již pomoci. Uvázli v nebeské pasti?

Není bez zajímavosti, že Nostradam v jiném ze svých veršů
otázku androgyna upřesňuje:

Presages 74.

*Les couleurs, les Sacres malcontens
Puis tout a coup par Androgyns alegres.
De la pluspart voir, non venu temps.
Plusieurs d'entr'eux seront leurs soupes maigres.*

*Barevní, pomazaní a posvěcení
budou popuzeni jásáním androgynů.
Na dlouhý čas se čas zastaví,
mnozí vstupující budou nalákáni vychrtlou polévkou.*

Vládcí, ale i církevní hodnostáři budou pobouřeni, či popuzeni
jásáním androgynů, kteří se v těch časech na Zemi objeví. Ano,
není důvod k jásání, neboť oboupohlavnost je zastaralý systém
reprodukce, který - jak se zdá - příroda opustila, či opouští jako
velmi nedokonalý. Zdá se, že Nostradam je přesvědčen, že andro-
gyni budou silnou komunitou. Tak silnou, že jejich vliv na okolní
realitu bude zatěžovat jak vládce, tak i církevní otce.

Výskyt většího počtu oboupohlavních bytostí je možno (díky
verši II./ 45) vidět v souvislosti s „pláčem nebes“.

Plakající nebesa a vytvoření oboupohlavních bytostí.

O čem jiném hovořila nejen Svata inkvizice, ale i ti, kteří dnes
tvrdí, že mimozemská entita šedivců pracuje na velmi podobné
záležitosti?

Slovo „leurs“ (leur - jejich), ve čtvrtém řádku předchozího
čtyřverší, však může celou záležitost zcela pozměnit. Ti, co
byli Androgyni nalákáni, se stanou záhy jejich dietní či postní
potravou. Jak jinak definovat vychrtlou polévku? Ať již to
bude jakkoliv, jedno je jisté. Není náhodou, že jsem k překla-
dům připojil i francouzský text. Cílem je umožnit váženému
čtenáři vlastní výklad.

Centurie XI./ 22

*Ci(e)l qui dira de(s)couvrissant l'affaire,
Comme du mort, la mort pourra bien faire
Coups de poignards par un qu'auront induict,
Sa fin(s)era pis qu'il aura fait faire,
La fin conduit les hommes sur la terre,
Gueté par tout, tant le jour que la nuit.*

*Nebesa (řasa-cil), jež vypovídají o objevení
(odhalení) věci (příběhu, případu),
jak mrtvého, nebožtík zetlelý dobře dělá,
(jak smrt, zetlelý nebožtík prospěch přinese),
probodení dýkou skrze tu, jež indukuje (zavádí?) horní tok.
Hůře těm, kterým onen skutek (čin) vykonán.
Nakonec dopravení lidé zpět na Zem,
stráženi každý, celé dny, ale i noci.*

V roce 1955 bylo již zřejmé, že mimozemšťané Eisenhowera přelstili a porušili ujednání. Na mnoha místech Spojených států se objevily zohavené mrtvoly lidí a zvířat.

Mimozemšťané v pozadí vlády USA Milton William Cooper

Není jednoduché překonat jistou hranici a hledat možné vysvětlení některých Nostradamových veršů. Snad i proto, že určité části jsou nesrozumitelné a jiné mohou mít dokonce několik významů. Nebezpečí, že v jistém zápalu si některé verše přizpůsobíme tak, aby splňovaly naše představy, je velmi reálné. To platí zejména pro poslední verše této kapitoly. Jsem si plně vědom onoho rizika, ale kategorie podivnosti oněch veršů mne nutí k tomu, co za malou chvíli spáchám.

Složitost a jistou zapeklitost výkladu 22. verše z jedenácté Centurie se pokusím obejít tak, že začnu od zcela jasného konce. Così podivného se přihodí lidem, kteří se budou nacházet v blíže nedefinovaném prostoru. Někteří z nich, ti, co přežijí, budou sice vráceni zpět na Zem, ale z neznámého důvodu budou všichni pečlivě střeženi. Střežení dlouhý čas, ve dne i v noci. Jestliže dobře rozumím, pak velký mistr předpovědí hovoří o koncentračních táborech. Ti, kteří byli vráceni zpět na Zem, budou pravděpodobně představovat pro ostatní velmi reálné nebezpečí. Není jasné, zda pouze proto, že příliš vědí, nebo pro změny, jež budou vykazovat. Celý problém je skryt v předchozí části verše. Ale i zde není nic jisté.

Mé francouzské texty pocházejí z roku 1689 a je možné, že hned v prvním slově (cil - řasa) chybí písmeno „e“.

Jestliže ano, pak dostává vše jiný - nebeský rozměr (ciel - nebe, nebesa, nebeský prostor) a úvodní řádky korespondují se závěrem, ale i s verši hovořícími o prolévání lidské krve poblíž vysokého nebe. Tam, kde se pohybují bytosti zdánlivě podobné lidem. V okamžiku, kdy bude v souvislosti s neznámými jevy na obloze nalezena lidská mrtvola, bude objasněn celý případ.

Třetí a čtvrtý řádek 22. verše celou záležitost pouze zamlézí.

Cosí prapodivného se přihodí těm, kteří se z neznámých příčin ocitnou poblíž nebes. Nostradam používá pravděpodobně příměr podobnosti zranění, jež bude připomínat bodnutí dýkou. Hůře těm, kterým se tak stane v prostoru?

Nyní se ocitám na velmi tenkém ledě a tím je slovo amont - horní tok (řeky), ale i slovo induict. Indukovaný (zavedený) horní (vysoký) tok. To vše náleží do oblasti, kterou souhrnně můžeme nazvat elektrotechnika.

Je to možné?

Jisté je to, že následující verš je ještě méně srozumitelnější, tedy tehdy, pokud nepoužijeme pro slovo corps - tělo, jeho jiný význam - těleso.

Centurie IV./ 25

Corps sublimes sans fin a l'ceil visibles

Obnubiler viendrot par raisons:

Corps, front compris, sens, chef et inui(s)ibles,

Diminuant les sacrées oraisons.

Tělesa sublimují bez konce, okem viditelná.

(Vznešená těla bez konce, okem viditelná.)

Održení nastane z těchto důvodů:

Tělesa, včetně přední strany, smysly, vládce a neviditelnost. (Těla, včetně čel, smysly, vládce a neviditelnost.)

Zmírní (jen) svaté modlitby.

Tento verš je poměrně velmi známý a je překládán tak, že členové jisté sekty se setkají se vznešenými sublimními tělesy, či těly a budou je vzývat jako vyšší tvory. Na svých shromážděních budou levitovat společně se svými bohy, kteří vládnou smysly a neviditelností.

Nabízím poněkud prostší výklad, i když první verze s ním není v žádném rozporu. Jednoho dne se objeví množství těles, která vysublimují v prostoru naší planety. Bude je možno pozorovat pouhým okem. Všichni ti, kteří budou poblíž, spáří neviditelnost uvedenou do praxe. Zároveň budou vystaveni nebezpečí, že jejich smysly kdosi ovládne. Nic víc, nic míň.

*Největším úskokem d'ábla bylo to,
že nás přesvědčil, že neexistuje.*

Denis de Pongmont

Bohové, strůjci velkého konfliktu

Pokud se Michael de Nostradam, potomek starozákonních proroků Izaiáše, Malachiáše a Jeremiáše nemylí, pak budou v dalekém, nejméně dvacátém století probíhat ve vzdušném prostoru naší planety vzdušné bitvy. Bude je možno nejen pozorovat, ale i slyšet jejich válečný hluk.

Centurie IV./ 64

*De nuit Soleil penseront avoir vu
Quand le pourceau demi-homme on verra:
Bruit, chant, bataille, au ciel battre apercu
Et betes brutes a parler l' on orra.*

*Domnívají se, že spatřili v noci slunce.
Spatří napůl zvíře (prase), napůl člověka.
Hluk, zpěv a bitva, kterou pozorujeme na nebi,
je možno slyšet hovor brutálních bestií (hovad).*

O zařízení, které to vše umožní, hovoří však velmi mlhavě, a nelze tedy důsledně prokázat, zda jsou ony podivné létající konzoly tím, za co je chceme pokládat, či nikoli.

Co víme zcela bezpečně?

V žádném případě se nejedná o nezvykle hlučné nebeské ptactvo. Zvláště poslední řádek čtyřverší se zdá být velmi podezřelý.

Při těchto nebeských soubojích je slyšet, jak mezi sebou hovoří neznámé a blíže neurčené brutální bestie.

Hovor uslyší pravděpodobně dosti široký okruh posluchačů, z nichž někteří budou jen tušit, co se za oněmi brutálními bestii skrývá.

Sama slova „brutální bestie“ zcela jasně vymezují nejen obsah činností, ale i okruh možných abonentů na tento titul. Jednání by to mělo být krajně nelidské a vymykající se i běžnému válečnému vraždění, na které jsme si tak snadno a rychle sami navykli. Někteří badatelé za těmi slovy tuší válečné roboty, jiní piloty, kteří mezi sebou komunikují pomocí rádiových vln.

V těch dnech bude možno spatřit i podivnou bytost, jež se bude zčásti podobat člověku, zčásti bude připomínat nějaké zvíře. Je možné, že se bude jednat o stvoření patřící k těm mimozemským silám, o nichž se již dlouho hovoří. A okolnosti, za kterých bude neznámá bytost spatřena, tomu jen nasvědčují: když za jedné tmavé noci bude spatřena záře připomínající slunce. To jsou indicie, které mnohé napovídají, a bylo by velmi podivné, jestliže by Nostradam o tomto fenoménu, jenž jsme si zvykli nazývat U.F.O., pomlčel. Právě proto, že o problému hovoří, stoupá index pravděpodobnosti jeho prorockých veršů, a to i přesto, že to bude pro mnohé k nevíře.

Je též možné, že tento verš souvisí s jiným veršem, ve kterém se hovoří o jistém „Zlu z nebes, jež bude utajováno“, ale i s několika dalšími podivnostmi, které pro nás Nostradam kdysi připravil.

Mimo jiné tvrdí i to, že jednoho dne slavně sestoupí blíže neurčení bohové z nebes a sdělí překvapenému zbytku lidstva, že to byli oni, kdož pečlivě připravili podmínky pro celosvětový válečný konflikt. Podmínky pro konečné řešení „lidské otázky“.

Prozatím můžeme setrvat v naší nenáročně pohodlné spokojenosti, kterou lze zaměnit i za jistý druh škodolibosti odcházejících.

Presages 63

*Repris, rendu espouvanté du mal.
Le sang par bas, et les faces hideuses.
Aux plus scavans l' ignare espouvental:
Perte, haine, horreur, tomber bas la piteufe.*

*Opakování, strašné zlo se navrátilo.
(opětne dopaden, vrácen, vyděšen zlem)
Krev skrze nízko položené a ohyzdné tváře.
Větší vědec, vyděšená nevědomost.
Zkáza, nenávist, hrůza padne na nízké a politováníhodné.*

Kdo si již dnes vzpomene na rozpustilý žert prezidenta Reagana, který jednoho velmi krásného dne, plný rozmařilé nálady, zkoušel zvukovou aparaturu slovy: „Dnes ráno jsem podepsal zákon, kterým ruším s konečnou platností Sovětský svaz.“

Historická slova, jež oblétna celý svět a pobavila komunistickou elitu, aby zapomenuta zmizela „v propadlišti dějin“.

Netrvalo až tak dlouho a světlo světa spatřila (pro mne) nejpodivnější z podivných záhad od dob, kdy lidstvo (nebo alespoň ti, co věří v Darwina) slavně opustilo větve.

Konec komunismu a rozpad Sovětského svazu.

Jedna z nejmocnějších organizací světa s nejlépe propracovanou ideologií. S dokonalými vizemi budoucnosti, kdy blahobyt pracujících bude nade vše. S dokonale fungujícími mocenskými a represivními strukturami. S gigantickou vojenskou mašinérií a jestřáby připravenými utopit svět v krvi.

Spálit jej v atomovém pekle, než aby ustoupili, byť o pověstnou píď, zahnívajícímu kapitalismu. Systém ovládající nejbohatší části planety mající životní úroveň, o které by bylo možno tvrdit (při jisté konstelaci příznivých hvězd), že někde byla i horší.

Pouze bláhový snílek by mohl věřit na sametovou infekci.

Komunismus zmizel takřka přes noc, jako když kdosi velmi neviditelný sfoukne plamen svíčky.

Neuvěřitelné?

Ale až tak neuvěřitelné to zase nebylo, neboť mocenské struktury (až na několik snůlků a profesionálních revolucionářů) se přes noc zázračně přerodily. A dnes nám velmi názorně předvádějí své představy o velmi zlém kapitalistovi.

Kdo z nás je však povolán, aby hodnotil nejen dějinný vývoj, ale i další srdečné výlevy již zmíněného prezidenta. Co lze tušit o SDI - obranné iniciativě známé jako „hvězdné války“ - systému, jehož dokumentaci několikrát nabízel prezident Reagan nepřátelské komunistické velmoci? Co vše lze tušit za jeho slovy o mimozemské invazi a obranné spolupráci mezi USA a SSSR?

A tak nikdy nejásejme předčasně. Ani tenkrát, jestliže spatříme na nebeské báni to, co „informační“ centra nazvala „nikdy neexistujícími neznámými létajícími tělesy“.

Mohlo by to být jedno z našich posledních jásání.

Takový názor zastává mnoho pesimistů včetně Williama Coopera, který ve svém dopise adresovaném Senátu USA i jednotlivým senátorům tvrdí, že Spojené státy, ale i celá naše planeta, jsou ohroženy mimozemci spolupracujícími s jistými vojensko - finančními strukturami.

...Znovu byly zkoumány události z Fatimy, neboť vzniklo podezření, že se jednalo o manipulaci mimozemšťanů.

...Když byli mimozemšťané konfrontováni s výsledky šetření, potvrdili jeho pravdivost. Potvrdili, že vždy stáli za všemi (zlými) událostmi... umí putovat časem a předpovězené události by se mohly skutečně přihodit...

Mimozemšťané v pozadí vlády USA Milton William Cooper

Je to dostatečně bláznivé na to, aby to mohla být pravda?

Nechme se překvapit.

A do té chvíle bychom si mohli, než se ono překvapení dostaví, vystačit s tím málem, co nám zbývá.

Naděje?

Aby čas lépe utíkal, poohlédněme se opět po Nostradamových verších, zda čirou náhodou nezaznamenal ve svých prorockých vizích podobné události.

Jednoho dne se objeví neuvěřitelné zlo. Malé bytosti s ohyzdně nezvyklými obličejí. V souvislosti s jejich příchodem bude prolito množství lidské krve.

Vše bude úředníky utajováno a to přinese mnoho neštěstí a smrt mnoha neinformovaným pozemšťanům. Nostradam tento moment neustále připomíná i v souvislosti s únosy a zabíjením lidí poblíž vysokého nebe.

Jak dalece se Nostradam mýlil?

Centurie I./ 91

*Les Dieux seront aux humains apparence,
Ce qu'il seront auteurs de grand conflict:
Avant ciel feu serain, espée et lance,
que vers main gauche sera plus grand afflict.*

*Bohové s lidským zevnějškem,
(Bohové budou zdánlivě - vnějším zjevem - lidumilní - lidští),
ti, kteří budou strůjci velkého konfliktu:
Před tím obloha nezkalená ohněm, oštěpy a střelami,
kdy směrem k levé straně největší (tělesný) trest (zármutek).*

Skutečně, jako by byl Nostradamovým poradcem pro verš I./91 sám William Cooper.

Bohové, kteří pouze vnějším zjevem připomínají lidské bytosti, budou stát v pozadí za všemi zlými pozemskými událostmi - budou strůjci velkého konfliktu.

Nebe, před tím nezkalené, bude plné zbraní přinášejících těm na Zemi velký smutek. Tento verš zřejmě navazuje na verš o velkém boji probíhajícím na vysokém nebi. Tehdy, kdy bude možno spatřit podivné hybridní stvoření a bude možno zaslechnout, v nebeské bitevní vřavě, i rozhovor mezi brutálními bestii.

Není tajemstvím, alespoň mezi těmi, co se zabývají mimozemskými aktivitami a zaskakují tak za usilovně mlčící státní aparát, že kontakt s mimozemci byl již navázán.

První příchozí - spíše podobní lidem - vyšších postav a světlou pokožkou - předvedli přítomným vládcům několik vesmírných kouzel včetně neviditelnosti.

Zvláště ta poslední atrakce byla příčinou, že na všechny přítomné (včetně prezidenta) padla velká sklíčenost.

K všeobecnému veselí nepřispěly ani požadavky vetřelců, kteří údajně vybízeli k odzbrojení a záchraně planety. Přehnanému požadavku nemohlo být vyhověno, neboť nebyl v souladu s potřebami přítomných pozemšťanů.

Nedošlo ke shodě.

Snad i proto, že zmínění vetřelci odmítli vydat svoji vyspělou technologii a zbraně. Nicméně před svým odletem byli „pozemští vládcí“ varováni před jinou vesmírnou entitou, pocházející rovněž ze soustavy Zeta Reticulli (cca 37 světelných let).

Jeich plavidla se již v té době údajně nacházela na oběžné dráze kolem naší planety.

Druhá várka vesmírných vetřelců nenechala na sebe dlouho čekat.

Na jisté letecké základně přistály malé šedé bytosti, velmi vzdáleně připomínající to, na co jsme si za dlouhá léta přivykli při pohledu do zrcadla.

Mezi zúčastněnými stranami došlo překvapivě k zásadní dohodě. Výměnou za zbraně a vyspělou techniku bylo šedivým trpaslíkům „povoleno“ disponovat s jistou částí území, volně operovat po celé planetě a používat určitý počet lidí ke svým pokusům. Výhledově, pokud budou obě strany spokojeny se spoluprací, bude „strádajícím“ mimozemšťanům poskytnut pozemský azyl a dosavadní uživatelé planety se budou moci konečně vzdát svých starostí, co s devastovanou planetou.

A nyní velká legrace: přítomní „pozemšťané“ přislíbili mimozemské entitě, že vše bude, před zbytkem zbytečně zvědavého obyvatelstva planety, pečlivě utajeno.

Nicméně mezi „odborníky“ se předpokládá, že mezi oběma venkovními entitami panuje nesmiřitelné nepřátelství, které může vyústit ve velkou vesmírnou válku.

Kdo by se zajímal o názor bídných pozemských červů, když předmětem sporu je otázka, komu bude tato planeta náležet - včetně mrtvého a živého inventáře.

Centurie IV./ 43

*Seront ouye au ciel armes battre,
Celuy au me(s)me les divins ennemis:
Voudront loix saintes iniuftelement debattre.
Par fraude et guerre bien croyans a mortinis.*

*Na nebesích bude možno slyšet bitevní vřavu
samotných božských nepřátel.
Budou se přítí o zákony svaté (smlouvy).
Skrze podvod a válku dobří křesťané mrtví.*

Kupodivu Nostradamovy prorocké verše z 16. století hovoří o podobném konfliktu - o bitvě probíhající kdesi na nebesích.

Hvězdná válka bohů - obě válčící strany považuje Nostradam za naše nepřátele. Snad i proto, že se s tímto zlem, které se opět objevilo na našem nebi, váže mnoho prolité lidské krve, ale i lidského utrpení.

Budou zpochybněny biblické texty Staré i Nové smlouvy, neboť nepřátelská venkovní entita bude tvrdit, že stála v pozadí tohoto fenoménu.

I kvůli této lži zahyne velké množství lidí.

Ti, co vždy toužili patřit k vítězné straně, budou šířit názor, že právě tato nepřátelská a démonská entita stvořila člověka.

Zcela náhodné poskládání hybridní bytosti ze zcizených náhradních dílů šílenými nebo nelidskými genetickými experimentátory bude pátou kolonou zaměňováno za slovo „stvořit“.

Dávni bohové čarodějů se však již nikdy nestanou bohy.

V souhvězdí Aurigae se objevují nové a nové hvězdy v přibližujících se intervalech. Stále blíže a blíže. Jako by se fronta velké mezihvězdné války již přibližovala k nám.

Arthur C. Clark

Prastará legenda hovoří o bojích na nebesích mezi kladnými silami a démonskými bytostmi. Satan bude poražen a společně se svými padlými anděly svržen na zem. Stane se na čas pánem světa. Pozemští vládcí se budou klanět zlu, oslavovat je. Nastane stav neuvěřitelných nezákonností a velké pronásledování těch, kteří se přidržují víry svých otců a nebudou ochotni klanět se představitelům zla. Vrahové budou propouštěni a nevinní vězněni nebo zabíjeni. Lež se uzákoní jako nejvyšší hodnota a projev rozvážné politické prozíravosti. Nastane čas velkého ozbrojování, neboť si nikdo nebude jist životem. Ani několik zámeků nepostačí zabránit zlu, aby v nestřeženém okamžiku vstoupilo.

Jakákoliv obrana proti zlu bude zločinem.

Příroda bude nemilosrdně drancována, vody otráveny a vzduch nedýchatelný.

A ti, co sestoupili na Zem, budou společně s pozemskými služebníky před lidem tajit konec onoho příběhu, aby byl oddálen ten okamžik, o kterém se píše v Bibli.

Tolik literatura, jež zdaleka nemusí být literaturou faktů.

I když v porovnání s některými vládními vyhlášeními (ale i ztvrzelým mlčením) se zdá, že její akcie stále prudce narůstají.

Netvrdím, že U.F.O. neexistuje. Nás jen tento problém nezajímá. Ani nemůže. Česká armáda totiž nemá patřičné instrukce.

Nejmenovaný český armádní úředník

Ostatně proč se divit, když nejen protiletectvé obrany států jsou bezmocné již při pouhém přeletu hejna jakéhokoliv ptactva.

Kdo z nás, jsa velmi dobře placen, by přiznal, že je vlastně ne-použitelný?

Nezbývá tedy nic jiného, než se tvářit, že v případě U.F.O. hrajeme o čas a milosrdnou lží uchráníme lidstvo před předčasnou panikou.

A po nás potopa.

Lze i tento snímek považovat za U.F.O.? Náhodně i se zlým úmyslem padělané fotografie poslouží vždy jen nedobrému záměru. Jak mnoho se liší zachycený okamžik od skutečných technicko-fyzikálních jevů, které se prohánějí, někdy i rychlostí blesku, nejen ve vzdušném obalu naší planety. Uvedené snímky se velmi podobají tomu, co v roztodivných podobách přelétává i území našeho státu.

Na několika místech Spojených států byl v minulých letech pozorován okřídlený tvor vznášející se a létající nezvykle vysokými rychlostmi, a to tak, že jeho mohutně roztažená křídla se proti „očekávání“ ani nepohnula.

(archiv autora)

Relativita?

Dozví-li se, že jinak zdravý soused, či jeho babička, spatřili svalnatou třímetrovou bytost s mohutnými křídly a ohnivým pohledem červeně zářících očí, letící nezúčastněně rychlostí 150 km/hod. - zkrátka podivného tvora, který by se dal při dobré vůli pokládat za samotného d'ábla - pak bezmocně pokrčím rameny a jdu dále, radostně do zlatého věku.

Přesně tak se zachová průměrný (sdělovacími médii dobře zpracovaný) pozemšťan, zaslechne-li cosi o velmi záhadných tělesech o velikosti 100 až 1000 metrů, dosahujících závratných rychlostí srovnatelných snad jen s rychlostí světla. Jeho zděšení se vystupňuje při informaci, že se tak děje ve vzdušném obalu Země bez jakéhokoliv očekávaného zvukového či jiného efektu a že zrychlení těchto fenoménů dosahuje (z nulové rychlosti) 50 až 14 000 G.

V okamžiku, kdy potvrdíte zprávu o záhadné transformaci tvaru, či zneviditelnění samotného objektu vzniknou přibližně tři možnosti, a to v přímé závislosti na psychické odolnosti vašeho pozorovacího partnera.

Slabší jedinci od vás s hysterickými výkřiky prchají a od této chvíle pro ně představujete zhmotnělé reálné nebezpečí. Ti více odolní radostně přivítají možnost, jak uplatnit své těžce nabyté jakékoli vzdělání a velmi kvalifikovaně vás poučí, že jste magor.

Těžko říci, kdo je horší - zda ti, co svým strachem způsobili v historii lidstva mnohá utrpení, nebo ti, co statečně brání tento svět před nežádoucím neznámem.

Třetí skupina je velmi nevypočitatelná, neboť v sobě zahrnuje oba předchozí typy. Její specifikum spočívá v záludném očekávání, kdy bude moci proti vám vaše tvrzení úspěšně a se vši důraznou rozhodností použít.

Nicméně zprávy o reálných technicko-fyzikálních jevech se utěšeně (i díky „informačním“, státem dotovaným kanálům) množí a bylo by pošetilé se domnívat, že je nutné urychleně schválit program komplexní výstavby léčebných ústavů.

Je totiž možné, dokonce zcela určité, že od reality prchají ti, jimž pravda nahání strach se všemi známými příznaky - tedy včetně proslulé husí kůže a nezbytného smrtelného potu. Čímž ovšem netvrdím, že jsem nadšen představou, že se našimi luhy a šumíci bory mají prohánět lucifeři, stříbrňáci či jiná podobná havěť jako rovnovážný faktor jiných létajících fenoménů.

Jedním z důkazů neexistence mimozemských civilizací, pohybujících se i uvnitř naší sluneční soustavy, jsou nepřekonatelné vesmírné vzdálenosti. A farizejským měřítkem je naše technická, ale i filozofická úroveň.

Představte si, říkají někteří „vědci“ (pro jistotu) novinářskými ústy, světelný paprsek k nám letí z nejbližší galaxie plných 4,3 let .

Z jiných, vzdálenějších galaxií, neuvěřitelné tisíce let a z nekonečných prostor letí dokonce miliony až miliardy let.

I kdyby (nedej, přírodo!) kdesi v nekonečných hlubinách vesmíru existovala nahodilá civilizace, pak bychom se s jejími zástupci nemohli nikdy setkat.

Jsou to prokazatelně nepřekonatelné vzdálenosti, tvrdí bezostyšně popularizátoři geniálních myšlenek.

Další a další neuvěřitelné implantáty jsou vkládány do našeho myšlení.

Kdosi velmi zarytý a plný zlého úmyslu poměřuje rozdílné a nesouměřitelné veličiny newtonovskou fyzikou, neboť U.F.O. nejsou žádoucí.

Prozatím.

Pak přijde slavný den a budou to titíž, kteří začnou tvrdit, že jsme vyšlechtěni našimi bohy a zachránci - cizorodou entitou, o které kdysi v souvislosti s U.F.O. tak prozíravě a velmi kvalifikovaně hovořili.

Sluhové jakýchkoliv režimů.

Jistěže existuje vysoce kvalifikovaná věda, velmi opatrná ve svých výrocích, neboť se pohybuje ve světě fantastických možností a za zády s plesajícími srdci všehoschopných generálů.

A ti ostatní „vědoucí“, kteří od pradávna arogantně realizují své touhy patřit k vyvolené elitě, počítají s nedostupností mnohých informací, ale i dobře promyšleným systémem denních starostí.

Svět informační exploze, v níž se dozvíte vše nepotřebné s dostatečným předstihem.

Pokusme se nyní o něco, co již bylo většinou dávno i velmi dávno popsáno, mnohé ověřeno dílčími pokusy, či uvedeno do praxe - a sice posoudit, zda jsou nekonečné prostory vesmíru skutečně tak nepřekonatelné.

Nejdříve se přiznám, že nerad používám slovo civilizace, neboť toto slovo má v sobě velmi zavádějící impuls čehosi lidského. Poměřovat tímto slovem jakoukoliv nelidskou a přesto vysoce rozumnou formu bytí by nebylo prozíravé. Vyhovuje mi naopak slovo entita (podstata, jsoucnost), které zahrnuje různorodé formy energetických projevů.

Nyní se pokusme společně porozumět filozofickému problému možné vesmírné entity pohybující se stabilně, nebo téměř stabilně rychlostmi souměřitelnými s rychlostmi světla. Neboť takový je pravděpodobně osud těch, kteří se jednou odhodlají vykročit za humna své galaxie. Uvažovat a poměřovat toto rozhodnutí raketovými motory je spíše legrace těch, kteří se ani náhodou nehodlají setkat s Prozřetelností a obdivovat variace stvoření.

Nejdříve ze všeho je nutné zatratit čas poměřovaný naším budíkem - naši představu o času tekoucím od jednoho potenciálu k druhému. Čas nemůže být přímkou ani vektorem, i když jsme zajatci třírozměrného světa, spoutaní představami newtonovské fyziky. Hlavní změna závislá na „budíkovém“ čase, kterou velmi intenzivně vnímáme, je přechod od rovnovážného stavu k nestabilitě a chaosu, kterou jsme, nevím proč, nazvali stárnutím. Rozhodně to však není obráceně, jak nám (prozatím značně úspěšně) tvrdí zastánci vývojové teorie.

Velkou roli v našich představách třírozměrného newtonovského vězení sehrává i objektivně vnímaný průběh univerzální (potažmo světové) čáry, na kterou se každý z nás synchronně při narození napojí a v okamžiku smrti odpojí.

Je to důmyslný systém podporující mimo jiné i naše představy o minulosti, přítomnosti i budoucnosti - vidíme je spíše jako oddě-

lené faktory. Přičemž okamžitá přítomnost je nekonečně menší (0,238 vteřiny) než to, co vnímáme jako nekonečnou minulost a nekonečnou budoucnost.

Průběh univerzální čáry (UČ) je odpovědný i za naše vnímání času v podobě přímký. Co jsem doposud napsal, je minulost. To, co nyní čtete, je okamžitá přítomnost, jež se vzápětí stává minulostí. To, co napíšete, je budoucnost, která se vzápětí stává okamžitou přítomností a ještě dále minulostí.

Průběh univerzální čáry je problém všech jasnovidců a proroků. Je nepřekonatelná do té míry, že staví nepovolané proroky do role outsiderů (pokud by spoléhali na svoji přirozenost). Jiná situace může nastat tehdy, budu-li patřit k těm, kteří se z jakéhokoliv důvodu pohybují rychlostmi srovnatelnými s rychlostí světla. Můj průběh univerzální čáry bude ovlivněn vzájemným napětím mezi absolutním a relativním časem. Bude reálně odlišný (byť pouze dočasně) od průběhu UČ těch, kteří se pohybují velmi malými rychlostmi. Budeme-li patřit k prastaré entitě stabilně se pohybující rychlostmi světla, pak v třírozměrném světě přestává hrát minulost a budoucnost tak důležitou roli. Je dokonce možné přistoupit na možnost, že splývají v jistém momentu v jedno. Nyní bude nutné si uvědomit, že se pohybujeme rychlostmi, kdy se relativní čas stává časem téměř nesmrtelných bohů.

$$t_r = \frac{t_0}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$$

t_0 - absolutní čas
 t_r - relativní čas
 v - rychlost pohybu
 c - rychlost světla

Nebudu se nyní zmiňovat o podrobnostech, které jsem popsal v prvním dílu. Nicméně tato rovnice umožní názorně dokumentovat to, co jsem tvrdil o božské nesmrtelnosti.

Jestliže se bude rychlost „v“ blížit limitně rychlosti „c“, pak se poměr obou veličin blíží hodnotě „1“. V tom okamžiku se celá hodnota jmenovatele blíží nekonečně nule, kterou nesmí nikdy dosáhnout.

Pak relativní čas nekonečně vzroste, neboť poměr absolutního času a nekonečně malého čísla se limitně blíží nekonečnu. Aby to

nebylo tak jednoduché, je nutné potvrdit fakt, že to s časem nesmrtelných bohů není zas tak vážně nesmrtelné, neboť jsme nepočítali s nekonečným nárůstem hmoty letícího objektu.

Možná že celý problém bude vyřešen v okamžiku, kdy bude zhotoven první odlitek právě při rychlostech blízkých rychlosti světla. Zatím jsme odlévali výrobky spoutané newtonovskou fyzikou. Ve své úvaze (či spíše spekulaci) vycházím ze svého vzorce kontinuity $m \times t = 1$. Ze vzorce, o kterém jistý matematik prohlásil, že se matematicky nedá napadnout.

Zajímavá asociace.

Ano, nedá se matematicky zpochybnit. Ani v okamžiku, kdy se někomu zalíbí a konečně si jej přivlastní. Nicméně, promiňte, mám takových několik do páru.

Zdeňkův vzorec kontinuity:

$$m \times t = 1$$

$$t = \frac{m}{t_r} = \frac{1}{t_a}$$

- hmotnost
- relativní čas
- absolutní čas

Mám dojem, že velkou a nezaměnitelnou roli ve hře průniku dimenzemi sehrává doba vzniku či zrození - tedy okamžik napojení na průběh synchronizované univerzální čáry, ale také vzájemný poměr absolutního a relativního času. V našem prostředí je tento poměr roven „1“ a to znamená, že s hmotností si nemusíme dělat starosti, neboť jak je patrné, musí být rovněž nezměněna. Co se stane v okamžiku vzniku ocelového odlitku, bude-li mezi relativním a absolutním časem napětí a jejich poměr bude menší než jedna? Je jasné, že doba tuhnutí z taveniny na austenit a další chemické struktury bude probíhat podle relativního času, neboť absolutní čas je „pouhou pomocnou relikvií“.

Kdo je schopen dnes říci, co se stane, až se takový odlitek dostane do našeho „přirozeného prostředí“. Zdeňkův vzorec kontinuity tvrdí, že (když se nestane nic jiného na straně času či tvaru) se musí snížit hmotnost předmětu.

Kdo ví?

Jednou z dalších cest, jak snižovat hmotnost a zvyšovat zrychlení, je odlévání kovů a slitin za takových výjimečných situací, jakou může být i beztlákový stav.

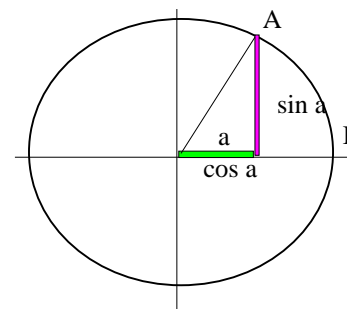
Cílem je získat stejnorodou strukturu a optimálně vyváženou atomovou mřížku. Pevnost takového kovu se může zvýšit až dvacetkrát. Namáhané konstrukční prvky tak mohou být vylehčeny a tím i snížena celková váha jakéhokoliv zařízení, tedy i vesmírných plavidel.

Rozhodně je v oblasti vysokých rychlostí hmotnost problémem číslo jedna. A nyní jak je to s nepřekonatelnými vzdálenostmi?

Jednoduchým propočtem lze zjistit, že vše, co se odehrává na objektu pohybujícím se „rychlostí světla“, probíhá pouze podle relativního času. A tak galaxie vzdálené miliony světelných let se přiblíží na přijatelný časový interval.

Nejdříve však některé detaily a pokračování toho, co jsem začal tvrdit v prvním dílu této knihy.

Obr. č. 1

AB - oblouk vyznačující průběh univerzální čáry

$$R = 1 - c = 2,997 \times 10^8 \text{ m/s}$$

$$a = \text{zrychlení m/s}^2$$

$$\sin a = \frac{v}{c} \quad \cos a = \frac{t_r}{t_a}$$

$$\cos a = \frac{l_r}{l_0} \quad \text{retrakce délek}$$

$$\sin^2 a + \cos^2 a = 1$$

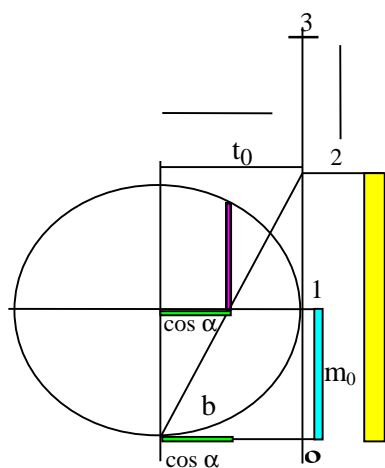
Je jisté, že pro velké vesmírné vzdálenosti jsou pro nás zajímavá zrychlení a - větší než 60^0 , to znamená rychlosti zejména v intervalu $2,5954 \times 10^8$ m/s až $2,997 \times 10^8$ m/s. Není bez zajímavosti, že právě v hraniční oblasti, poblíž rychlosti $2,997 \times 10^8$ m/s (rychlosti světla „c“), by měla být naše dominantní sféra zájmů. V jistém velmi malém rozsahu rychlostí zde dochází k úžasnému lavinovitému nárůstu relativní složky. Naše vědomosti nás však nutí plazit se hluboko pod touto metou, neboť v učebnicových poučkách, vycházejících ze starých dobových technologií, panuje zděšení nad jiným lavinovitým nárůstem - tentokrát hmoty.

Ale i to by bylo možno - i při jistém stupni zkonstatění - vyřešit, neboť se zdá, že mezi lavinovitým nárůstem hmoty a nárůstem relativní složky existuje posun směrem k naší výhodě.

Jistěže existuje hranice, kdy i podle soudobých poznatků nastává rovnovážný stav mezi dodávanou energií, rychlostí i relativní složkou času a zvyšuje se pouze hmotnost. Jde pouze o to, posunout tuto hranici co nejvýše - směrem k výhodnému intervalu.

Obr. č. 2

Tangenciální závislost nárůstu hmotnosti na čase

$$\operatorname{tg} \beta = \frac{m_0}{\cos \alpha} = \frac{m}{t_0}$$

„Z“ rovnice kontinuity

$$m_0 \times t_0 = m \times \frac{t_r}{t_a} = 1$$

$$m \times \cos \alpha = 1$$

m - nárůst hmotnosti

Jak je patrné, tvrdohlavé setrvání u raketových motorů a nezbytných palivových nádrží v souvislosti s překonáváním vesmírných dálav je pouhým prostředkem, jak dokázat těm, kterých se to netýká, že jsou to vzdálenosti nepřekonatelné.

Ale velké raketové motory spotřebují velké množství paliva a to jen zvyšuje hmotnost. Zvýšená hmotnost vyžaduje silnější, ale o to hmotnější raketové motory. Ty naopak vyžadují přídatné nádrže. Nádrže zvyšují hmotnost...

Umořili by nás k smrti.

Ještě jednou - žádné raketové motory, žádné nádrže. Byl by sice ztracen velmi dobrý byznys, na kterém lze vydělat „dlouhé peníze“ a dokazovat, že nelze překonat nepřekonatelné, ale to je vše. Celý vesmír je naplněn energií velmi krátkého vlnění gama. Postačí vyvinout jeden malý měnič.

Program Apollo byl jistě úspěšný a vše, co s ním souviselo, bylo nádherné i poučné.

Neuvěřitelně hřmící raketové motory Saturn, které 16. července 1969 vynesly na oběžnou dráhu a pak na Měsíc loď Saturn - Apollo 11 s lidskou posádkou na palubě, vyvinuly v počátku startu sílu 3,5 milionů kg a nadzdvihly v první vteřině soustrojí Saturn - Apollo 11 vážící 2,95 milionů kg o neuvěřitelný 1,5 metru ($a = 1,5 \text{ m/s}^2$).

Praha - říjen roku 1973 - 17³⁰ hod.

Objekt ve výšce 10 km a o velikosti 300 x 600 metrů dosáhl z nulové rychlosti během první vteřiny svého pohybu rychlosti 75 000 km/hod.

Zrychlení $a = 20\,833 \text{ m/s}^2$ bez jakéhokoliv očekávaného zvukového, či jiného doprovodného efektu.

V okamžiku startu byla užitečná síla lodi Saturn - Apollo 11 celých 550 000 kilogramů. Palivo váží v první vteřině startu o 12 000 kg méně a každou další vteřinou se totéž množství promění v čmoud. Na samém počátku vážilo plných 2,22 milionů kg. Za několik okamžiků nenávratně zmizí, až na nepatrnou část potřebnou k jednoduchým manévřům a na poslední tlačný impulz.

Ve chvíli, kdy se stroj řítí na oběžnou dráhu neuvěřitelnou rychlostí 29 000 km/hod. (8 km/sec.) s šestinásobným zrychlením, je ho již jen „na dně“.

Poslední hybný impuls a Apollo, vážící nyní již jen 49 400 kg (včetně LEMu a dalšího potřebného nákladu, ale i včetně tří astronautů), uhání k Měsíci rychlostí 40 000 km/hod. Další urychlení je zbytečné a zbytek paliva nepostradatelný. Zbývající hnací jednotka zatím mlčí.

Hranice únosného přetížení leží někde mezi 6 G až 8 G. Je to hranice mezi pozemskými strastmi a radostmi onoho světa.

A přesto můžeme na obloze a poblíž planety zahlédnout objekty dosahující v první vteřině zrychlení 50 G až 4000 G. Za několik dalších málo okamžiků rychlostí $2,59 \times 10^8$ m/s.

Tajná zpráva LGM

My mocní z dalekých končin nebes. Možná malí šediví trpaslíci a možná, že i něco překvapivě jiného.

Kdo ví?

My majitelé standardních i nestandardních létajících objektů, které jednou pozemští červové a jejich náčelníci nazvou U.F.O. My, věční cestovatelé hlubokými propastmi zářících hvězd, jsme kdysi vyrazili se svými lehkými stroji, určenými pro krátké dolety, k blízké galaxii vzdálené pouhých 37 světelných let.

Jsme nesmrtelní bohové, neboť náš čas je odlišný. Stárneme pomaleji, neboť naše rychlost je vyšší a vyšší. Známe mnohá kouzla našich předků, před kterými domorodci padali v úžasu do prachu již před několika miliony let.

Jsme zde!

Nepřekonatelné vzdálenosti nejsou tak nepřekonatelné. O tom jsem více než přesvědčen. Je pouze nutné si uvědomit, že čas objektu letícího rychlostmi blížícími se „c“ je jiný. Namísto očekávaných desítek roků uběhne během takového letu pouze několik málo dní. Lze tedy hovořit o krátkodobých letech.

Nejdříve si musíme uvědomit, že 2 950 000 kg, které byly vyneseny na oběžnou dráhu, bylo urychleno na 20 000 km/hod., a vzápětí o něco lehčí na 40 000 km/hod.

Jen malá část toho, co bylo tak pracně urychleno, stála za to. Nicméně v prvních okamžicích tlačila hnací jednotka 295 desetitunových automobilů. A ta mohla být i nadále urychlována oddělenými hnacími impulzy, pokud by byly ještě nějaké k mání.

V následujících výpočtech - z mnoha důvodů úmyslně - použiji letící objekt o hmotnosti pouhých 200 kg a urychlím jej tak, že jeho hmotný nárůst bude zlomkem hmotnosti toho, co jednoho krásného dne vyrazilo k Měsíci.

Jediná překážka k úspěchu je - mimo neznáma - hnací jednotka, měnič energií a pevnost materiálů, nebo případně jakákoliv ochrana před neúměrným namáháním všeho druhu.

Alpha Centauri (4,3 světelných let)

- a) $t_r = 4,3 \times 0,001 \times 365 \text{ dní} = 1,56 \text{ dní}$ $m = 200 \text{ t}$
 b) $t_r = 4,3 \times 0,0001 \times 365 \times 24 = 3,75 \text{ hod.}$ $m = 2000 \text{ t}$

Let z Alpha Centauri by trval v prvním případě 1,56 dne a hmotnost by vzrostla z 200 kg na 20 desetitunových aut. V druhém bychom byli schopni tutéž vzdálenost, při nepatrně větším zrychlení, urazit za 3,75 hodiny. Hnací jednotka by nyní musela zápolit s 200 desetitunovými automobily. Do váhy kolosu Saturn - Apollo 11 nám tedy ještě chybí plných 950 tun. Totéž, co se týče hmotnosti, platí i pro další případy.

Sirius (8,7 světelných let)

- a) $t_r = 8,7 \times 0,001 \times 365 = 3,17 \text{ dne}$
 b) $t_r = 8,7 \times 0,0001 \times 365 \times 24 = 7,62 \text{ hod.}$

Na Sirius bychom se dostali tímto způsobem za 3,17 dne, nebo nepatrně dříve - za 7,62 hodin. Eta Cassiopeia, vzdálená 10,8 světelných roků, by nás vítala buď za 3,94 dny, nebo dokonce za 9,46 hodin. Zeta Reticulli vzdálená 37 světelných let nás spatří až uběhne 13,5 dní, nebo za 1,35 dne.

A jak dál?

Nejdále bychom se tímto hlemýždím tempem dostali během šedesáti let do vzdálenosti až 600 000 světelných let.

Pak nezbývá nic jiného, než usilovně hledat jiné cesty.

Nebo pokyvovat těm, kteří tak rádi hrají stejnou hru a přikyvuji hlavami svým šéfům - na znamení pokory.

Při pohledu na vzdálené krásy Univerza se nabízí mnohé otázky. Nicméně, ta zásadní, zda lidstvo nalezne samo sebe, byla možná zodpovězena již na počátku třetího tisíciletí. Zuřivým mlčením o závažných jevech, globálně státním terorem a schvalováním zákonů, které jsou výplodem zvráceného humoru banditů.

Počet zákonů v Universu je takový, jaký je.

Ani jeden nepřebývá, ani jeden nechybí.

V opačném případě by vesmír ztratil právo na existenci.

Těmto zákonům je zcela lhostejné, zda je známe, či nikoli.

Šmitmajer Zdeněk

Nejméně čtvrtý rozměr

Zdá se, že naše představa času tekoucího odněkud někam nás v našem třírozměrném světě pevně zakotvuje a uzamyká společně s pevně zafixovanou představou platnosti newtonovské fyziky na všechny záznaky Universa (hovořím pouze o nás, bídných červech, kteří v ojedinelých přestávkách mezi denními průšvihy s úctou vzhlížíme ke geniálnímu vědeckému božstvu sídlícímu tam kdesi v nebetyčných výšinách jakékoliv fyziky a matematiky).

Představa „budíkového“ času, ale i transformační Lorentzovy rovnice, „umožňují“ cestovat v čase pouze jedním směrem a to vždy do budoucnosti. To je podle mého mínění velmi málo, neboť se zdá, že i majitelé zvláštních technicko-fyzikálních jevů (U.F.O.) jsou zcela odlišného názoru.

Jedním z důkazů, že se mýlím, může být absence návštěv našich potomků v naší přítomnosti. Pokud za ně ovšem nepovažujeme Little Green Men - malé zelené mužíčky či jinou šedivou venkovní havěť.

Je též možné, že jsme si dokázali vytvořit tak skvělé podmínky, že již dnes se nacházíme na červené listině ohrožených tvorů. Nepřítomnost zmíněných potomků nemusí totiž nutně znamenat, že jakýkoliv pohyb časem je nesmyslnou spekulací, nebo že se v budoucnosti v plné síle objeví nová Svatá inkvizice.

Neboť...

Nemusí být taková budoucnost.

Je možné, že se Zlatý věk lidstva obejde bez nás.

Závisí na tom, co vše naši genetičtí, ale i jiní odborníci skvěle spotřební společnosti ještě stačí vymyslet.

Nyní zpět k možnosti vydat se do světa, kde odedávna tušíme spíše peklo, či „onen svět“.

Není tak dávno, co experimentální fyzika radostně ohlásila hypotetickou možnost super rychlých částic - rychlejších než samotné světlo, rychlejších než sama myšlenka - tachyony, tardony a luxony.

Tyto prozatím smyšlené nezvykle čilé částice jsou, tak jako prozatím hypotetické černé či bílé díry, usilovně hledány.

Zdá se však, že v okamžiku, kdy super rychlé částice spatří světlo světa, zmizí nenávratně černé díry, na které je prozatím i světlo příliš krátké. A naopak.

Někdo se pravděpodobně pokouší přejet propast času na koloběžce.

I když...

Čas od času oslovují vědci havěť na spodních příčkách prostřednictvím srozumitelného jazyka bulvárních plátek.

A tak jsme se také my mohli nedávno dozvědět, že proběhl úspěšný pokus, kdy částice světla - fotony - dorazily k detektoru rychleji než světlo.

Při pokusu bylo použito několik skupin fotonů, které musely dosáhnout cíle dvojnásobnou rychlostí. Jedny přímo cestou, druhé mnohovrstevným zrcadlem. Devadesát pět procent těch, které se vydaly druhou cestou, nikdy k svému cíli nedorazily. Jedno procento však dosáhlo svého cíle rychlostí o sedmdesát procent vyšší, než je rychlost světla.

Zřetelný rozpor mezi tímto měřením a současnými pilíři teorie relativity nemusí být vůbec rozporem.

Pokusme se přijít na kloub záhadě i za cenu, že se můžeme ukrutně mýlit.

Jiná skupina vědců - astrofyziků - oznámila, že na okraji našeho vesmíru bylo pozorováno těleso pohybující se několikanásobně vyšší rychlostí (osminásobně), než je rychlost světla.

V tom okamžiku by bylo vše, a nejen kolem teorie relativity, v průšvih.

A skutečně.

Zanedlouho byl ohlášen jev pohybující se v relativně nedalekém regionu vesmíru více než dvojnásobnou rychlostí „c“.

Je to podivuhodné zjištění, kterému si dovolím (ze své hluboké nicoty) odporovat.

Buď je informace úmyslně neúplná, nebo mám odlišný názor. Postrádám totiž komplexní pohled na celou záležitost a tvrdohlavě se opakuji - v žádném případě nelze poměřovat fyzikální veličiny rychle se pohybujících objektů (ale i jakéhokoliv elektromagnetického vyzařování) pouze newtonovskou fyzikou. Pokud vůbec. Je pro mne šokující, že ti, kteří poměřují rychlosti srovnatelné s rychlostmi světla, uvažují newtonovskými očima ve světě plném relativity. Zcela zanedbávají hlavní aspekty relativity jako je relativní čas pohybující se „záležitosti“, změnu prostoru i délek, a co je nejdůležitější - zcela vymizela definice místa pozorovatele. Lorentzovy transformační rovnice nejsou zase tak omezující, aby způsobily takový zmatek.

I když...

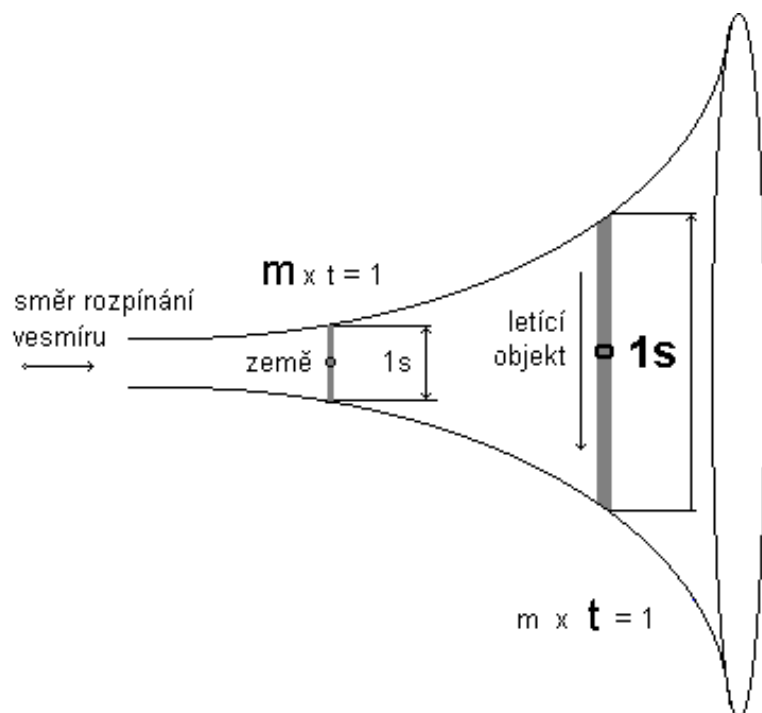
Naše představa hypersvěta by jistě byla bohatší, pokud bychom měli dostatek odvahy. Prozatím se cítíme ve svém třírozměrném světě velmi pohodlně a bezpečně a odmítáme fakt, že kdosi neznámý lomcuje pomyslnými dveřmi našeho skvělého úkrytu.

Pokusím se nyní navázat na má předchozí tvrzení (první díl) a nabídnu svou verzi relativity, která je schopna vysvětlit několikanásobné rychlosti „c“ čehokoliv.

Vycházím zejména ze své rovnice continuity, ale i všeobecných „učebnicových“ poznatků, jako je transformace prostoru, retrakce délek apod. Vzájemné vztahy mezi hmotou, časem, rychlostí, rozměry prostoru, ale i teplotou jsou poněkud odlišné než ty, na které jsme si prozatím navykli. Musíme se smířit s tím, že při rychlostech srovnatelných s rychlostí světla se objevují i takové zákony, které „doposud skryté čekaly“ na svou příležitost. Nyní se pokusím o jednorozměrný náčrt našeho třírozměrného vesmíru, přičemž mi vyhovuje teorie Velkého třesku - rozpínání vesmíru od počátečního nulového bodu, ale i konečná rychlost světla, která v našem třírozměrně vnímaném světě činí cca $2,997 \times 10^8$ m/s.

Náš svět je pravděpodobně interakcí několika dimenzí. Jednotlivé energetické projevy, tak jak je vnímáme my, třírozměrné by-

tosti, jsou poněkud chudší o některé aspekty, a nedávno mnohé z nich neexistovaly - byly pro nás neviditelné. Dnes již jsme schopni některé z nich měřit i částečně využívat, neboť jsou do jisté míry s naším světem v interakci. Jak se chovají v hyperprostoru (pokud něco podobného vůbec připustíme), je prozatím více než záhada.

Předpokládaný tvar našeho vesmíru, nakreslený jednorozměrně, umožní následující úvahu. V souladu se vzorcem $m \times t = 1$ předpokládám přímý (nikoli odvozený) vztah hmoty a času. Poblíž více soustředěné hmoty bude v této závislosti odlišný relativní čas než v prostoru, kde bude hmota více rozptýlena.

Vzhledem k rozpínání vesmíru předpokládám, že kdesi na hranicích vesmíru (není pravidlem) bude hmota velmi rozptýlena a relativní vteřina bude podstatně větší než v prostoru, kde se nachází naše planeta. Pak prostor v oblasti rozptýlené hmoty bude nutně mít relativně větší délkové míry. Jeden metr nebude totožný s tím, co známe na Zemi.

A tak světlo, které má v našem trojrozměrném vesmíru konečnou rychlost, opět urazí svých $2,997 \times 10^8$ metrů za vteřinu, i když relativní vteřina bude podstatně větší hodnoty než naše pozemská. To, co umožní světlu letět svou rychlostí, je právě změna rozměru prostoru, kdy jeden metr není tím metrem, jaký známe, a přesto je.

Tento zdánlivý rozpor je dán pouze tím, že jsme přesně nedefinovali nejdůležitější údaj v oblasti relativních dějů: polohu pozorovatele a směr pohybu pozorovaného objektu.

Zásadních poloh je hned několik.

Každá poloha pozorovatele předpokládá, při vyhodnocování dějů, zcela odlišné myšlenkové pochody a nutně se v duchu musíme postupně vcítit do role pozorovatele nejméně ze tří základních stanovišť. Jedním z přirozených stanovišť je Země. Jiné podmínky zavládnou poblíž pozorovaného letícího objektu, a zcela odlišné na samotném objektu. Jedno z nejdůležitějších pozorovacích stanovišť je však mimo naše Universum - vyhrazené pouze Bohu, neboť je pro nás nedostupné.

Nám je povoleno toto místo navštívit jen díky naší představivosti. A tehdy, když použijeme tuto taktiku, můžeme spatřit objekt pohybující se několikanásobně vyššími rychlostmi, aniž bychom upadali do zoufalství, nebo naopak jákali nad tím, že jsme konečně objevili něco jako tachyony či zrušili konečnou rychlost světla.

Vzhledem k relativně odlišným rozměrům bychom mohli (za jistých podmínek) pravděpodobně spatřit i neuvěřitelně velká tělesa s obřími parametry souměřitelnými s rozměry galaxií.

Možná.

Nyní se přesuňme na stanoviště, které je jinak vyhrazené Bohu, neboť je to jedna z našich možností, jak obdivovat Jeho dílo. Tehdy bychom mohli spatřit (kolmo na směr rozpínání vesmíru), jak se v hraničních oblastech vesmíru světlo již nepohybuje a nemůže opustit Universum. Pozorovatel stojící poblíž světelného paprsku

by naopak viděl, že se stále pohybuje svou rychlostí, a ten na Zemi by přísahal, že se pohybuje rychlostmi několikanásobně vyššími, neboť byl svědkem zdařilého efektu relativity, kde velkou roli sehrál směr pohybu pozorovaného objektu. Ale i to je relativní.

Je též možné, že bychom mohli paradoxně vidět - pokud bychom se nacházeli mimo naše Universum (proti směru rozpínání) - náš vesmír jako zdroj energetického záření (nikoli však pohledem třírozměrného světa). A v okamžiku smršťování našeho vesmíru naopak jako cosi, co by připomínalo hypotetické černé díry. Ještě jeden faktor je nutné připomenout - je velmi pravděpodobné, že mezi efekty relativity patří plynulé spojení minulosti s budoucností, neboť naše pevné ukotvení v čase a prostoru - tedy při nízkých rychlostech - by se nekonalo. Ač je to podivné, i my jsme každou noc svědky podobného plynulého prolínání minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Náš pohled na různá souhvězdí nás v naší okamžité přítomnosti zavádí do různě vzdálené minulosti vesmíru - a naopak z pohledu opačného je naše přítomnost budoucností. A to lze zvládnout v jediném krátkém okamžiku. Hmota, čas, pohyb a rozměr jsou specifickým projevem téže energetické interakce několika paralelních prostředí - (dimenzí?), která se v našem třírozměrném světě projevuje tak, jak se projevuje. Přičemž hranice jednotlivých paralelních prostředí není jednoznačně stanovena, nebo naše velmi omezené smysly z jakýchkoliv důvodů vnímají pouze některé dílčí projevy. Typickým případem je celá škála elektromagnetického záření či samotná elektrická energie. Přestože ještě nedávno jsme odmítali vše, co jen trochu zavánělo neviditelností, dnes leccos s viditelnou radostí využíváme. Naše dlouhé televizní večery jsou garantovány právě tím, o čem je řeč.

Celá podstata elektromagnetického vlnění leží mimo naše smysly a pouze část interakcí s naším prostředím nějak vnímáme. Jako světlo nebo teplo. Jindy nás upozorní spálená pokožka, rakovina či oslepnutí, že se cosi podivného kolem nás odehrálo. Vidíme efekty magnetismu i některých elektrických výbojů. Cítíme neblahý vliv elektrické energie, jsme schopni proměřovat i takové záležitosti, jež ještě v minulosti nesměly existovat. A pokud ano, tak by vás ti, kteří mají vždy neuvěřitelný strach před pravdou nebo neznámem, slavnostně upálili na pomalém či rychlém ohni.

Naším dalším cílem nebude nic menšího než neviditelnost, neboť je možné, že vše v našem třírozměrném světě je interakcí několika paralelních prostředí. Jak projevy energetické, tak hmota - včetně své biologické formy. Je docela možné, že známe okamžik, kdy vývoj biologického systému energeticky vyčerpal jedno z energetických prostředí a interakce byla přerušena. Pozůstatek interakce - mrtvé tělo - podléhá dále zákonům svého prostředí a to ostatní přetrvává jako interakce ostatních paralelních prostředí.

Tento model by umožnil, za jistých okolností, řízený a plynulý přestup tam, kde tušíme nicotu vyšších dimenzí.

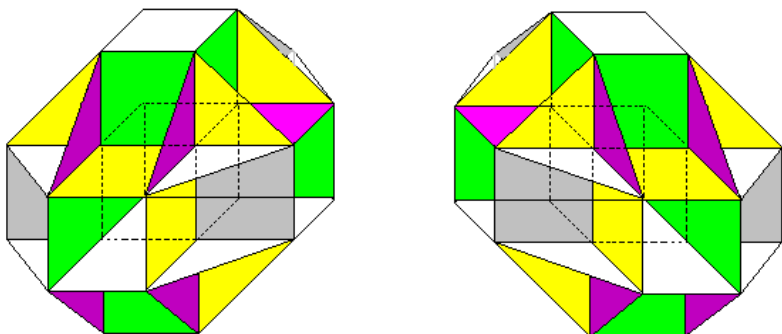
Nyní se pokusme o nic menšího, než je přechod do paralelního světa - do jiné dimenze. Popustíme-li fantazii dostatečně pomyslounou uzdu, odměníme se sami sobě pohledem na nový svět, zcela nesouměřitelný s tím, co potkáváme na své cestě za denními úspěchy. Nejedná se též o nic jiného, než o možnost objevit, alespoň na malou chvíli, neviditelnost. Je též možné, že na druhé straně přirozené bariéry nalezneme sice nicotu, nicméně s nekonečným počtem výstupů v čase i prostoru.

Je jasné, že celý „výlet“ do neznáma by se měl uskutečnit automatickými systémy, neboť není jisté, co vše se přihodí s biologickou formou. Avšak ani tento způsob, jak si za chvíli ukážeme, není bez problému, neboť zdánlivá nicota bude zcela jistě eldorádem zákonů, které i v této oblasti nedočkavě čekají na své objevení.

Pokud bychom tedy do tohoto sporného a více než hypotetického prostředí vyslali sondu, je více než možné, že v okamžiku návratu bychom zjistili, že je nefunkční, a dalo by se s úspěchem pochýbovat o její úplnosti. Je velmi reálné, že jednotlivé části zařízení vyrobené v různém čase a prostoru (viz průběh univerzální čáry) by se již nikdy neshledaly. Jiné součásti, ty, které projevují svoji funkci radostným pohybem, by naopak prostoupily jedna druhou - vytvořily by kompaktní celek. Nejdůležitější z nejdůležitějších faktorů, umožňující úspěšně završit tento nezvyklý pokus, musí být aretace sondy. Ustavení ve všech svých stupních volnosti (znehynění) nejméně v osách x, y, z (reálného prostoru). Jakákoliv změna $x1$, $y1$, $z1$ v okamžiku návratu způsobí nevratné změny.

Jediným, avšak žádoucím, efektem by bylo zmizení sondy. Ta by se sice „čas od času“ objevila v našem prostoru a reálném čase,

avšak je možné, že i na několika místech současně. Zvláště tehdy, pokud bychom zanedbali vztah mezi průběhem univerzální čáry a jednotným časem vzniku všech součástí.

Vypustíme nyní pro zajímavost do „čtvrté dimenze“ cvičnou krychli, která má tu výhodu, že může být jednoduše a zcela homogenním pravidelným geometrickým útvarem, vyrobeným v jediném časovém intervalu a prostoru s pevně ustavenou polohou ve všech rovinách volnosti (v opačném případě to, co po pokusu vysušíme zpět do našeho třírozměrného světa, by nebylo již možno nazvat krychlí). Byť by byla vzhledem k průběhu UČ zcela kompaktním celkem. Jak je to možné? Nejdříve je nutné si představit krychli tak, jak bychom ji pravděpodobně spatřili ve čtvrtém rozměru.

Co je však jisté?

Ten, kdo se odvá• il nebo jednou odvá• í objevit „neviditelný“ svět, vysvětlí možná i záhadu energetického vměšování i jevů, na které je krátká nejen fyzika, ale i vše, co pokládáme za logické a normální.

*Nemohu přemýšlet jinak od okamžiku,
kdy se mi při jednom z náhodných pohledů
na denní oblohu zhroutil náš sterilní
svět fyziky jako příslovečný domeček
z karet.*

Autor

Spojení minulost - budoucnost

Den poté bylo jasné, že „nesmírné vesmírné“ vzdálenosti jsou nepřekonatelné pouze pro systém, který vynaložil a houževnatě vynakládá obrovské úsilí přesvědčit nás, že je jediným pevným bodem celého Universa.

Bodem, který si osobuje právo rozhodovat o tom, co můžeme a nesmíme vědět.

Systém sice těžkopádný až legrační, ale o to více arogantnější a zákeřnější.

Potomci „svatých“ inkvizitorů.

I dnes není zdravé nepatrně vybočit ze zavedeného a pečlivě (programově?) udržovaného nízkého průměru.

A tak raději zapomenu, co jsem tvrdil o možnosti, že se borci relativity mýlí, když hovoří pouze o jediné možnosti „cestování“ časem.

Pro tento krátký okamžik přistoupím na omezené podmínky oficiální fyziky a budu též přesvědčen, že je možné cestovat časem pouze jedním směrem - do budoucnosti a nikdy zpět.

Rozpomenu se i na svá tvrzení, že neznáme cesty, jak získat spojení s minulostí a budoucností, neboť jsem od jistého okamžiku „optimista“. Majitelé reálných jevů, pohybující se beztravně po naší obloze, takovou techniku však ovládají.

A je jim zcela lhostejné, zda to tutláme, či nikoli.

Jsem velmi prostý člověk a nemám proč nevěřit zprávám, že již několikrát bylo zachyceno rádiové a televizní vysílání společnosti, které již celá léta neexistují.

Opožděné signály?

Z téhož důvodu jsem fascinován Tezcatlipocovou aparaturou - kouřícím či dýmajícím zrcadlem, které svému majiteli zprostředkovalo (mimo jiné) spojení s minulostí, ale i budoucností.

Televizní i rozhlasový přenos z minulosti do budoucnosti?

Ale i obráceně?

Ač je to k nevíře, odvážím se nyní předložit svoji vlastní variantu takového spojení - doposud nikým nikde nepublikovanou.

Jsem dozajista, „díky nesmiřitelnému třídnímu boji“, jediným (doposud) žijícím opravdu vyučeným zámečnickem, který se odváží nemístně žertovat s „bohy prověřených pravd“, kteří mají ve hře vždy tolik es, kolik uznají za vhodné.

Pokusím se nyní přiblížit to, co bych mohl nazvat „malé zámečnickovo tajemství“.

I za tu cenu, že si je kdosi, se silně vyvinutým smyslem pro společný majetek, bude snažit přivlastnit.

Tedy tehdy, pokud se v následující úvaze nemýlím.

Celý problém navazuje na vše, co jsem o relativitě doposud tvrdil. Až na některé výjimky, platné pouze pro tuto kapitolu. Ač nerad, přiznávám pro tuto chvíli, že:

všechny učebnicové definice, hovořící o čase jako vektoru, mají pravdu,

časem se dá cestovat pouze jedním směrem a to směrem do budoucnosti,

přestup do jiné dimenze a jistý způsob „neviditelnosti“ je nežádoucím výmyslem.

Vše ostatní zůstává v platnosti. Včetně konečné rychlosti světla **v našem třírozměrném vesmíru** a možnosti, že „majitelům“ U.F.O. nečiní problém dosáhnout během několika okamžiků rychlosti srovnatelné s tím, čemu říkáme rychlost světla.

Neuvěřitelná zrychlení (potažmo zpomalení), která se podle naší fyziky nedají přejít ani obejít.

To je prozatím neměnná pravda.

Ale kdybychom věřili našim velikanům fyziky doslova vše, pak bychom nikdy nejezdili vlakem. Tehdy vedli učené spory a přesvědčovali okolní svět svými matematickými výpočty o tom, že při vyšších rychlostech (než je 40 - 60 km/hod.) bude všechen vzduch z vagonů odčerpán a všichni cestující se udusí...

Nikdo nepřežije zběsilou jízdu železného oře řízeného šílenými dobrodruhy.

***

Milí čtenáři a badatelé. Popusťme nyní, na krátkou chvíli, opět uzdu své fantazii a proměňme se v hypotetické malé šedivé „venkovany“, kteří se jednoho pochmurného dne v galaxii Zeta Reticulli (vzdálené 37 světelných let) rozhodli, za účinné pomoci některých domorodých náčelníků, anektovat naši planetu.

Byl vypracován plán, ve kterém se mimo průběžného studia živého a neživého materiálu, dočasně soustředěného na planetě (s cílem jeho bezodpadního využití), počítá i s relativně krátkým dlouhodobým ovlivňováním domorodců, ale i s postupnou infiltrací našich sil do náčelnických klanů.

Vše musí probíhat nepozorovaně.

Jak vzhledem k domorodcům, kteří by svým odporem celou záležitost jistě nepodporovali, tak vzhledem k ostatním „vnějším silám“.

Naše možnosti jsou (díky příslibu v této kapitole) omezeny a my můžeme „cestovat časem“ pouze do budoucnosti.

Potřeby invaze však hovoří jasně: Je nutné proniknout do různých dob minulosti, ale i budoucnosti planety.

A nejen to.

Je nutné mezi různými obdobími budoucnosti i minulosti navázat dostatečně pružné vzájemné rádiové i televizní spojení (jak jinak, když jiné lepší neznáme). Spojení, které bychom mohli nazvat „lokální informační síť“ mezi minulostí a budoucností.

Je to dostatečně šílené, aby to mohlo být pravda?

Uvidíme.

Obrňme se nyní svatou trpělivostí, neboť se v další části neobejdeme bez matematiky. Nic se však nestane, jestliže přeskočíme příslušný počet matematických symbolů a vzorců.

Ty slouží pouze k potvrzení myšlenky, která není nezajímavá a svým způsobem je i originální. I když není z mnoha důvodů dotažena do úplného konce.

Abychom vše snadněji pochopili, vypracujeme nejdříve cvičný invazní program, ve kterém budou zvoleny takové míry, které nebudou náročné na výpočty.

Cvičný program umožňuje vyslat k Zemi pouze omezený počet létajících aparátů. Přesně takový počet, který umožní pouze dokumentovat reálnost zamýšleného projektu. Ale i oběžné dráhy pracovních stanic jsou zvoleny tak, aby byla usnadněna kontrola pravdivosti tvrzení.

V den „D“ zamíří dvanáct našich strojů k sluneční soustavě, v níž se nachází objekt našeho zájmu. Stroje se pohybují rychlostmi srovnatelnými s rychlostmi světla.

Celých 37 absolutních (pozemských) světelných let poletí flotila zařízení určených pro krátké dolety. Jednotlivé aparáty poletí (vždy ve dvojicích) nepatrně rozdílnými rychlostmi - interval rychlostí se však bude nacházet v té oblasti, ve které již dochází k lavinovitému nárůstu relativního času.

Za chvíli zjistíme, že (byť nepatrně) různé rychlosti způsobí takový konečný efekt, že bude možno tvrdit, že první fáze programu naší mise byla více než úspěšná.

V okamžiku, kdy první vesmírná plavidla dorazí k Zemi, budou postupně ve dvojicích navedena na různou kruhovou dráhu poblíž vyhlédnuté planety.

A to tak, že jednotlivé obvody kruhových drah (v tomto učebnicovém příkladu) budou právě rovny rychlostem jednotlivých dvojic U.F.O. (viz dále obrázek č. 1).

Takové uskupení plavidel má hned několik výhod. Každá z dvojic oběhne svůj kruh za jednu vteřinu, neboť se stále pohybují rychlostmi světla. (Jak vidíte, jsem člověk přející a udělám radost i těm, kteří se vždy poohlížejí po nějaké holi, zahlédnou-li vhodného psa - zcela jsem totiž zanedbal parametry volantu.

Snad i proto, že podobného efektu lze dosáhnout nejen jakýmkoliv násobky oběžných cest, či poloměrů. Potěším také jejich srdce, neboť jsem též zcela úmyslně zanedbal neuvěřitelně velké dostředivé a odstředivé síly. Ale to je mé „velké“ tajemství.)

Úhlová rychlost všech zúčastněných létajících aparátů je stejná (6,28), a co je nanejvýš zajímavé: z jednotlivých plavidel lze provést vizuální kontrolu ostatních stejně obíhajících plavidel. (Pozor však na relativní čas každé dvojice.) Za nepatrnou chvíli jsou tedy všechna plavidla téměř „na dosah ruky“ vzhledem k malému rozdílu rychlostí (potažmo poloměru okružné dráhy).

I když mnohý radista potvrdí fakt, že vidím-li objekt svého zájmu, ještě to neznamena kvalitní spojení. Je však velmi pravděpodobné, že se to může, při jisté úrovni usilí, podařit.

Když bychom celou záležitost probrali až do konce, zjistíme, že je velmi reálné rádiové a televizní spojení mezi objekty letícími tak blízko sebe, přestože relativní čas probíhá na každé z dvojic letících objektů odlišně.

Ale i ten nejrychlejší byl již totiž i ve své minulosti na stejné dráze.

Nyní to nejdůležitější.

Oběžná dráha plavidel byla zvolena tak, aby se při každém oběhu - v tomto případě jednou za vteřinu - setkala se Zemí. Je jasné, že se při dalším setkání nedá uvažovat o kruhové dráze, ale spíše o dráze podobající se jemné spirále.

Každé další setkání s planetou Země se bude v tomto cvičném programu konat každou vteřinu.

Nastává vrcholný okamžik celého pokusu.

Vždy jedna ze dvojice invazních lodí zůstane i nadále na své „okružní dráze“ a ty druhé zbrzdí svůj let a přistanou na planetě.

A právě nyní se stane cosi neuvěřitelného!

V tomto vrcholném okamžiku se vzájemně stanou zúčastněná plavidla neviditelná.

Zmizí tak, jako když vypnete televizní přístroj.

Plavidla přistála v různých epochách Země!

Jak je to možné? Vzhledem k rozdílným zrychlením probíhá na jednotlivých objektech různý relativní čas, který se délkou letu „akumuluje“.

V okamžiku přerušení letu se musí vyrovnat napětí mezi relativní a absolutní složkou času. Tehdy se živá i neživá hmota synchronně napojí na průběh univerzální čáry - v závislosti na relativní složce času.

Jejich dvojnici - objekty, které zůstávají na oběžné dráze, se stávají nejen retranslačními stanicemi, obstarávajícími čilé oboustranné spojení.

Jsou také stanicemi přestupními - umožňujícími vyrovnávání relativního času jednotlivých posádek tak, aby bylo možno domorodým náčelníkům i nadále tvrdit, že my LGM (Little Grey or Green Men - Malí šediví nebo zelení mužiči) jsme jejich nesmrtelní bohové. Nicméně vše je na tomto světě relativní, a tak si nechme i tento problém do dalšího dílu, nebo jiné podobné opovržlivosti.

Nastává okamžik pravdy, kterému jsem se vyhýbal „jako čert kříží“. Je načase výpočty zjistit, co se vlastně odehrálo. Zastavme tedy celou invazi právě v okamžiku, kdy se U.F.O. poprvé „dotkly“ Země.

Víme o nich, že poletí celých 37 absolutních světelných let. Označme si jednotlivé dvojice plavidel písmeny $U_1 \dots U_n$.

Přiřaďme každé dvojici „strážných a badatelských“ U.F.O. takové rychlosti, aby po 37 absolutních světelných letech měla každá ze dvojic možnost přistát v předem určené budoucnosti planety.

Relativní složka času má ještě jeden velký význam, zejména pro možné spojení směrem z budoucnosti do minulosti. Proto je tvořena rychlost všech zúčastněných dvojic nejen časem dějinné epochy Země, ale také čísly 6, 12, (18), 24, 36, 48, 72 (řada čísel Salamounových klíčů).

Proč byla použita právě tato kombinace čísel, bude vysvětleno o něco později.

Stejně tak bychom mohli použít škálu hodnot, které jsou součástí mayského kalendářního systému, o němž hovoří i pan Däniken ve své knize „11. srpen 3114 př. Kr., den, kdy přišli bohové“. Božský cyklus 73 let po 260 dnech (Tzolkin) v kombinaci s pozemským kalendářem (Haab - cyklus 52 let po 365 dnech) by však vytvořil s číslem 18 980 konečný efekt s podstatně větším časovým intervalem.

Časovým intervalem celých 11 581 let.

Ve zmíněné knize hovoří autor o bozích, kteří navštěvovali mayské nebe v pravidelných intervalech každých 5,2 roků a při ná-

vratu, vždy za 52 pozemských let, spočinuli na své domovské planetě. Jestliže se opravdu v roce 3114 př. Kr. uskutečnila první návštěva, pak poslední z této várky by měla proběhnout až v roce 8 467. To je příliš velký časový rozdíl, který není pro názornost našeho cvičného programu vhodný.

Nicméně jako „bojový“, plně akční, zcela vyhovuje, zejména tehdy, jestliže by rok 3114 byl jedním z dat přistání a počátek by byl posunut do hlubší minulosti.

V našem cvičném plánu LGM si zcela náhodně vybereme datum startu z domovské galaxie a to tak, abychom na Zemi působili v časovém intervalu 1943 let. Za rok našeho startu zvolme rok 852 po Kr.

První U.F.O. musí přistát na Zemi v roce 1166 po Kr. Druhý v roce 1259 po Kr. Třetí v roce 1444 po Kr. a rok 1629 bude patřit čtvrtému v pořadí. Pátý přistane v roce 1999 po Kr. a první fáze mise bude ukončena rokem přistání posledního z nich - 3109 po Kr. Od tohoto záměru se odvodí nejen rychlosti jednotlivých dvojic, ale i relativní složka času. Délka letu pak určuje „akumulaci“ této složky. Pro názornost si provedeme výpočet nejrychlejší dvojice, která má přistát v roce 3109 po Kr. Parametry ostatních dvojic si pouze vypíšeme (viz tabulka č.1).

U.F.O. - U_1

start	852 po Kr.
navedení na oběžnou dráhu	889 po Kr.
a zastavení letu	
přistání v roce	3109 po Kr.
časový interval	2220 abs. let
zakódovat číselnou řadu	6 : 360 = 0,0166666
do relativní složky času	37 : 2220 = 0,0166666

$$\cos \alpha = \frac{t_{\text{relativní}}}{t_{\text{absolutní}}} \quad \boxed{\sin^2 \alpha + \cos^2 \alpha = 1}$$

$$\cos \alpha = 0,0166666$$

$$\sin \alpha = \sqrt{1 - \cos^2 \alpha} = \sqrt{1 - 0,0166666^2}$$

$$\sin \alpha = 0,9998611 \quad v_1 = 0,9998611 \times c$$

$$v_1 = 2,9965834 \times 10^8$$

$$m \times t = 1 - \text{hmotnost při zrychlení}$$

Tabulka č. 1:

	číslo řady	interval (roky)	$\cos \alpha$	$v \times 10^8$ (m / sec)	$m = 1 / t$ (kg)	váha (kg)
U_1	6 : 360	2220	0,0166666	2,9965834	60	12000
U_2	12 : 360	1110	0,0333333	2,9953342	30	6000
U_3	18 : 360	740	0,05	2,9932513	20	4000
U_4	24 : 360	555	0,0666666	2,9903325	15	3000
U_5	36 : 360	370	0,1	2,9819772	10	2000
U_6	48 : 360	277	0,1333333	2,9702403	7,5	1500

„To přeci není možné a odporuje to všemu, co známe.“ Tak prý hovořili odborníci jednoho krásného dne roku 1991, když se znenadání ozvaly nouzové signály lodi Gemini, která údajně zmizela krátce po startu před 28 roky.

Záchraná loď vylovila z moře neporušenou kabinu s astronautem, jehož jméno mělo být Charles Hinson.

Nikdo o podobné misi NASA z roku 1963 nic neví, ale to vůbec nemusí znamenat, že se jedná opět jen o programovou dezinformaci. Tuto zprávu přinesly mnohé noviny s dalšími detaily. Modul Gemini nesl zásoby na šestiměsíční let.

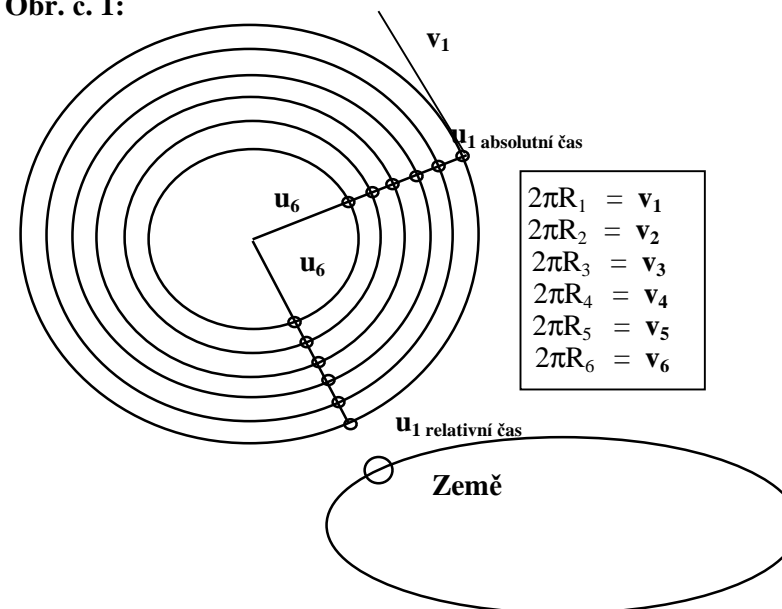
Doba 28 let se zdá být v tomto okamžiku holým nesmyslem.

Charles Hinson (v době startu ve věku 41 let) je v současné době v psychiatrické péči. Jeho paměť jeví velké narušení. Jediná slova, která vyslovil, se vztahovala k mimozemské entitě, která jej pravděpodobně „zkoumala“. „Musíte to pochopit - ONI jsou nepřátelé.“

Odporuje to všemu, co známe, tvrdí odborníci.

To je také jeden z důvodů, proč vznikla právě tato kapitola.

Obr. č. 1:

Vraťme se nyní do okamžiku, kdy U.F.O. přistály na Zemi. V tomto okamžiku zůstalo na oběžné dráze zbývajících šest stanic, které mají stále akumulovanou relativní složku času.

Jak je již patrné, vzhledem k poměrně malým rozdílům rychlostí jsou vzdálenosti mezi jednotlivými objekty velmi malé.

Vzdálenost mezi U_1 a U_2 je	19 km	890 m
Vzdálenost mezi U_2 a U_3 je	33 km	170 m
Vzdálenost mezi U_3 a U_4 je	46 km	480 m
Vzdálenost mezi U_4 a U_5 je	133 km	40 m
Vzdálenost mezi U_5 a U_6 je	186 km	890 m

Zopakujeme si některé detaily pokusu. Objekty obíhají nepatrně rozdílnými rychlostmi srovnatelnými s rychlostmi „c“ a to v té fázi, kdy dochází k lavinovitému posunu relativního času.

Hmotnost se sice rovněž zvyšuje, avšak pro nás LGM na přijatelnou míru.

Všechny objekty se pohybují synchronizovaně tak, že mají stejnou úhlovou rychlost - vždy za jednu absolutní vteřinu oběhnou svoji dráhu. Absolutní čas má stejnou úhlovou rychlost.

Vesmírné lodě ležící na delších drahách mají vždy vyšší akumulaci relativního času - leží, pro objekty na vnitřních drahách, v jejich budoucnosti.

A naopak. Objekty na vnitřních drahách leží v minulosti plavidel na vnější dráze.

Vzhledem k stejné úhlové rychlosti jsou však pod stálou a vzájemnou vizuální kontrolou.

Jejich vzájemná rychlost je rovna nule. Nepohybují se.

Jak již víme, nárůst relativní složky je na jednotlivých objektech různý a nebyl by (ani náhodou) synchronní, tak jako čas absolutní.

Tím, že jsme do jednotlivých rychlostí a časů (na začátku pokusu) „zakleli“ číselnou řadu 6, 12, (18), 24, 36, 48, 72, 360, zjistíme, že čísla 360, 180, 120, 90, 60, 45 a jejich násobky jsou okamžiky, kdy je dokonce synchronní i relativní složka jednotlivých vesmírných lodí.

A nejen to!

V těchto okamžicích je zajištěna i synchronizace mezi absolutní a relativní složkou „výzkumných“ U.F.O. A to vždy v okamžiku, kdy se setkávají s planetou - každou šestou relativní vteřinu.

Mezi objekty na oběžné dráze a jejich „dvojníky na planetě“ probíhá neustále vzájemné spojení - zvuk i obraz. A to i přes nesporný fakt, že mezi nimi stále rozvírají pomyslné nůžky relativní složky.

Zapomenu-li na vše, co jsem doposud tvrdil, je nepopíratelným faktem, že ačkoliv je objekt na oběžné dráze poněkud posunut do budoucnosti, byl v každém okamžiku své minulosti na stejné oběžné dráze. A protože se tentýž objekt pohybuje nedaleko (na dohled) objektu, jehož relativní čas jej posunuje do daleké budoucnosti, je zpráva z roku 1166 předána promptně až v roku 3109.

Je zcela jisté, že jednotlivé invazní výsadky by byly frustrovány skutečností, že jejich kolegové na oběžných drahách se dožijí absolutního věku hraničícího s nesmrtelností - např. pro operátory na stále obíhajícím objektu U_1 uběhlo, od okamžiku přistání druhého z dvojice U_6 , necelých 261 let. Pro výsadek z dvojice U_6 by uběhlo mezitím neuvěřitelných 2220 let. Jiný problém by řešili ti na U_1 , ale i ti ostatní na oběžné dráze. Pokud se všichni zúčastnění LGM chtějí po první fázi invaze setkat v jediném stejném okamžiku, musí ti, co se pohybují na svých oběžných drahách, ale i ti z výsadku, změnit svoji polohu v čase. Datum setkání byl stanoven na rok ležící pro všechny zúčastněné „experimentátory“ v budoucnosti - v roce 3115 po Kr.

Zanedbáme-li čas, pro všechna organizační opatření, uběhlo by na Zemi pro každého z výsadku šest let.

Všechny úkoly jsou splněny, zprávy do budoucnosti i minulosti vyslány, a tak jednotlivé výsadky po několika dnech své mise na Zemi vystartují zpět na oběžnou dráhu, kde se setkají se svými partnery z jednotlivých dvojic.

Ve chvíli svého startu se již dávno v budoucnosti setkávají s ostatními v roce 3115 po Kr. Celá akce netrvala pro každého ze zúčastněných - od okamžiku startu ze své domovské galaxie - ne déle než 221 dní (2263 absolutních let $\times$ 0,0166666 $t_{\text{relat.}}$).

Od okamžiku „přistání“ uplynulo pouhých 36,5 dne (6 absolutních let $\times$ 0,0166666 $t_{\text{relat.}}$). Celkem tedy asi 261 + 10 dní.

Jak je to možné?

Aby se mohl výsadek spojit se svými „dvojčaty“, musí se jejich letoun urychlit tak, aby byly jeho absolutní a úhlová rychlost (tedy i

poloměr okruhu) stejné. Je zabezpečena i již zmíněná synchronizace relativní složky.

Posádka přestoupí do objektu, který zůstal trvale na oběžné dráze a jehož relativní čas se stále akumuluje. Je pouze o několik dní starší než jejich „dvojnici“, kteří doposud neopustili „svoji oběžnou dráhu“.

Opuštěné U.F.O. je od tohoto okamžiku řízeno automaticky výpočetní aparaturou U_1 a přechází na podstatně odlišnou oběžnou dráhu - s mnohem menší rychlostí, ale větším poloměrem. A to tak, aby jednotlivá automatická plavidla měla všechny výhody synchronizovaného obletu. Stávají se retranslačními a monitorovacími zařízeními, stanicemi sloužícími těm, kteří se doposud ve své minulosti brouzdali po planetě a sdělovali místním překvapeným šamanům a náčelníkům domorodců, že se pohybují časem. Že znají vzdálenou minulost, ale i mnohé děje v budoucnosti. V té, kde se titíž „nesmrtelní“ bohové současně vyskytují, nebo - chcete-li - budou teprve vyskytovat.

Vraťme se do okamžiku, kdy se setkávají dvojice posádek. Nyní jsou možné dvě cesty, jak se bez nesnází posunout v čase do budoucnosti, neboť nedaleko (ve své minulosti) obíhá druhé nejrychlejší plavidlo U_2 .

První cesta spočívá v urychlení všech plavidel tak, aby „dohnala“ relativní čas objektu U_1 .

Druhá cesta je podstatně rychlejší.

Objekty U_1 a U_3 s příslušnými rychlostmi změny dráhu, aby se přiblížily plavidlu U_2 tak, aby vzdálenost (kvůli zmapování celého pokusu) nebyla větší než jeden centimetr.

Posádky přestoupí do U_2 . Jeden z daleké absolutní budoucnosti druhý z minulosti. V tentýž absolutní okamžik. Minulost a budoucnost zde nehrají žádnou roli. Zprávy z minulosti do budoucnosti nebyly žádným problémem. Vše, co bylo doposud v cvičném programu podniknuto, vytváří velmi zajímavé podmínky i pro cestu opačným směrem. Jedinou podmínkou je nutnost, aby pro všechny zúčastněné ležela minulost v jejich budoucnosti. A tak bylo možno splnit podmínku této kapitoly.

Podobně se zachovají i posádky zbývajících plavidel. Objekt U_2 je urychlen tak, aby dosáhl v přijatelném intervalu relativní

složky směřující do roku 3115 po Kr. Zbývající prázdná plavidla se mohou stát automatickými sondami, nebo mohou být urychleny tak, aby

v krátké chvílce v budoucnosti opět sloužily svým majitelům.

Celé období plánovaného intervalu je pod neustálou kontrolou prostřednictvím ústřední retranslační stanice, stále obíhající původní rychlostí po své dráze.

Čas od času domorodci zachytí některé předávané informace. Nerozumějí jim, neboť jsou buď velmi urychleny, nebo velmi zpomaleny. Nevědí si rady ani s těmi, které v minulosti přebírali z jejich televizního a rozhlasového vysílání.

Opožděné signály?

To vše lze provést i s menším počtem vesmírných lodí. Na druhé straně my LGM vlastníme tisíce a tisíce takových, ale i dokonalejších strojů s technologiemi entity staré několik desítek milionů let. My malí šediví trpaslíci jsme vašimi velkými bohy minulosti, přítomnosti, ale i budoucnosti.

Jsme tu!

A nic s tím nemůžete udělat. Vaši šamani a náčelníci, v souladu s našimi plány, souhlasně přikyvují a co je nejdůležitější - mlčí.

Centurie X./74

*An revolu du grand nombre septieme,
Apparoitra temps ieux d'Hecatombe:
Non eloigné du grand age millie(s)me.
Que les entrez sortiront de leur tombe.*

*Uplynulo velké číslo sedm,
přichází čas Hekatomb:
není vzdálen věk velkého tisíciletí,
kdy mrtví vystoupí ze svých hrobů.*

Micela ce rna de nra bna

Vše co jsem napsal lze s úspěchem pokládat za fikci. Snad i proto, že jsem mnohé propojil s každodenní realitou.

Nemohu za to, že dramatický vývoj světového dění překonává vše, co kdy bylo v oblasti sci-fi vymyšleno. Mnohé události mohou být inspirací i pro ty nejkrvelačnější autory hororových scénářů.

autor

Závěr

Nejdříve odpovím těm, kteří mne léta přesvědčovali televizními a novinovými pravdami, co jsou nebo naopak nejsou U.F.O.

Velmi milí a pracovití desinformátoři.

U.F.O. (ty technicko- fyzikální jevy, o kterých bezpečně vím, že neprošly vašimi rukama) zcela jistě nejsou:

planeta Venuše
meteorologické i jiné balony
zanikající družice jakéhokoli druhu
bolidy a meteority
letadla pozemské provenience
odrazy světél i čehokoli jiného
davovou halucinací
výplodem hysterie
výmyslem megalomana
polární září
kulovým bleskem
světélkujícími mračny

Jistěže výčet vašich nesmyslných nápadů není úplný. Považují však tuto záležitost za dávno vyřízenou. Snad i proto, že jste ještě nestačili zakázat pohled směrem vzhůru - na krásné modré nebe.

Ať již je zatvrzelé mlčení čímkoli, lze je považovat za Velký průšvih. Neboť ten, kdo vede slepé k propasti a tvrdí, že propast není propastí, má zcela jistě nedobré úmysly.

To samé lze tvrdit i o těch, kteří vysvětlují podivnosti kolem nevysvětlených technicko-fyzikálních jevů k obrazu svému.

Vážený čtenáři. Nyní je načase říci, co U.F.O. skutečně jsou. Není toho mnoho, co se odvážím tvrdit, ale také nikoli málo. „Upaluje se“ i za „menší“ pravdy.

Nad územím našeho státu, ve vzdušném prostoru, za který odpovídá protiletectká obrana, se s pravidelnou jistotou pohybují technicko-fyzikální jevy. Mnohé z nich byly monitorovány zmíněnou institucí a došlo i ke kontaktům s našimi bojovými letouny.

Zcela bezpečně lze tedy tvrdit, že ministerstvo obrany předává všechny případy složkám, které si ani nedovolím pojmenovat. Bylo by zcestné se domnívat, že prezident jakéhokoli státu stál nebo stojí mimo hru.

O neznámých jevech lze hovořit i jako o objektech transformujících svůj tvar tak snadno, jak si je jen možno představit. I jejich obdivuhodná schopnost mizení je cosi, co se zcela vymyká našemu chápání.

Objevují se v rozdílných formách i tvarech. Velikost se pohybuje od 6 do 1000 metrů. Některé z nich jsou schopné dosáhnout z nulové rychlosti (v první vteřině letu) až 80 000 km/hod.

Logicky reagují na vnější podněty a některé z nich „projevují“ zájem i o jedince, kteří zcela jistým způsobem zadají příčinu.

To byly přelety za bílého dne.

O nočních lze s úspěchem tvrdit, že i astronomové zřejmě v práci spí a jejich fotografické přístroje fungují zásadně pouze tehdy, kdy se to hodí.

Tímto je srdečně zdravím a doufám, že okna vesmíru jsou skutečně dokořán.

Tot' vše.

Neboť mnohé se ještě musí přihodit. Ale o tom v jiném čase i jiné knize.

Snad.

Zachariáš

Kap. 5./ verš 1.

*Potom opět pozdvihna oči svých,
uzřel jsem, a aj svitek (kniha) letící.*

Kap. 5./ verš 2.

*I řekl mi: Co vidíš?
Jemuž jsem řekl: Vidím knihu letící,
jejíž dlouhost byla dvadcíti loktů
a šířkost desíti loktů.*

EFI nebo U.F.O.?

Prapodivná vize byla zaznamenána biblickým prorokem Zachariášem někdy kolem roku 518 př. Kr., v osmém měsíci panování babylonského vládce Dária. Vše se tedy odehrálo „krátce“ po vizích jiných známých biblických proroků (Ezechiel - cca 592 př. Kr., Daniel 536 př. Kr., Ageus 520 př. Kr.).

Některé významné nebeské aktivity, které označujeme jako prorocství, se vůbec odehrály v podezřele krátkém časovém intervalu (Sefanjaš 648 př. Kr., Nahum 632 př. Kr., Habakuk 628 př. Kr., Jeremiáš 580 př. Kr.). Společným jmenovatelem převážné většiny těchto známých biblických prorocství je způsob, jakým byla vize zprostředkována. Prostředníkem a zároveň lektorem v jedné „osobě“ bývá duchovní, nicméně v tomto okamžiku hmotná bytost, která je autory biblických textů nazývána andělem (poslem).

Jak je patrné, diskutovaná Janova Apokalypsa (cca 98 - 117 po Kr.) se vymyká starozákonním prorocstvím nejen tím, že je součástí pozdější Nové smlouvy, ale zejména nejistotou, kdo je vlastně jejím autorem. Janovo Zjevení je některými legendami přisuzováno muži jménem Cerinthus, jiné prameny naopak vůbec neztotožňují autora se sv. Janem - apoštolem. To je velmi zajímavé, neboť stylizace zmíněné vize je skutečně odlišná.

Pozoruhodným faktem však zůstává, že se svojí ouverturní částí velmi podobá právě Zachariášově vizi (společným formálním znakem je zlatý svícen - číslice sedm).

Ať již je to jakkoli, zmíněná Janova vize je nejucelenějším pohledem nejen na konec lidského společenství, ale i na události následující. Vraťme se však zpět k proroku Zachariášovi, neboť zcela jistě viděl tehdy cosi velmi výjimečného a podivného. Letící svitek. Po nebi letící kniha dosahovala do té doby nevidaných rozměrů. Obří svitek o průměru 5 metrů a délce nepřesahující 10 metrů. Není pochyb o tom, že se i po biblické obloze pohybovaly neidentifikovatelné létající objekty (U.F.O.), které měly zvláštní (známé?) tvary.

Zachariáš

Kap. 5./ verš 3.

*Toto prokletí vyjde na šířkost
vší země...*

Posel významných nebeských sil zabezpečuje budoucího proroka, že se jednoho pochmurného dne opět objeví na pozemské obloze podobný fenomén a stane se prokletím celého lidstva. Rozhodně to však nebude jediný neznámý objekt pohybující se nad hlavou proroka Zachariáše. Za několik okamžiků spatří cosi, co svým tvarem připomíná efi. Měrnou nádobu ve tvaru hluboké mísy.

Kap. 5./ verš 6.

*I řekl jsem: Co jest? Kterýž
odpověděl: Toto jest efi vycházející.
Řekl také: Toto jest oko její
prohlédající všecku zemi.*

Letící mísa - efi - zvláštní prokletí, které v budoucnosti vysublimuje ve vzdušném obalu Země, bude sužovat veškeré lidstvo (toto prokletí vyjde na šířkost vší země). Podivné oko, prohledávající veškerý zemský povrch.

Zvláštní vize o neznámém „oku“ a jeho utajeném majiteli. Jak je z textu patrné, Zachariáš ani v nejmenším netuší, o co vlastně jde. Jisté je pouze jen to, že se nejedná o „oko Hospodina zástupů“.

V dalším verši nám bude umožněno nahlédnout do efi, abychom zjistili, že skrývá další malé překvapení. Po sejmutí masivního kruhového víka, jež připomíná proroku Zachariášovi tlustý olovněný plech, bude uvnitř objeven jakýsi prostor, v němž - uprostřed efi - sedí neznámá žena.

Kap. 5./ verš 7.

*A aj, plech tlustý olovněný
nesen byl (nadzdvížen), a přitom
žena jedna, kteráž seděla
uprostřed té efi.*

Vzápětí nebeský posel přesvědčuje Zachariáše, že ona žena představuje ničemnost (bezbožnost), která pravděpodobně souvisí s prokletím, které ke konci věků vyjde na celý zemský povrch.

Kap. 5./ verš 8.

*I řekl: Toto jest bezbožnost.
I uvrhl ji doprostřed té efi,
uvrhl i ten plech olovněný na vrch její.*

Žena jako symbol plodnosti, či daru života? Bude problém nějak souviset s reprodukcí lidstva?

Co společného pak bude mít „hledající oko“, které se jednou v budoucnosti objeví na nebeské báni? Létající trubky (svítky) a létající mísy (efi) - budoucí prokletí Země? Představitelka netušených vymožeností budoucna je andělem vržena zpět doprostřed záhadné efi a olovněné víko opět uzavřelo tajemství, které nás možná jednoho strašlivého dne překvapí.

Nebo snad již překvapilo?

A je zcela lhostejné, zda se v ten zajímavý okamžik budeme cítit jako nezlomní ateisté, ufobijci, nebo jako cokoliv, co je možné

nazvat „naučenou nevědomostí“. Ta však ještě nikdy nikoho nepoučila, ani nezachránila. Příběh však není u konce. Objeví se dvě jiné, tentokrát okřídlené ženy, které vyzvednou efi do vzdušného obalu a odnášejí na neznámé, nicméně předem určené a konkrétní místo, kde setrvá do okamžiku, kdy přijde její čas a naplní se slova mnoha proroctví, Janovo nevyjímaje.

Kap. 5./ verš 9.

*A pozdvihna oči svých, uzřel, a aj dvě
ženy vycházely, majíce vítr v křídlech svých.
Měly pak křídla podobná křídům čapím,
a vyzdvihly tu efi mezi zemi a nebe.*

Kap. 14./ verš 6.

*I stane se v ten den, že nebude
světla drahého, ani tmy husté.*

Kap. 14./ verš 7.

*A tak bude den jeden, kterýž
jest znám Hospodinu, aniž bude
den, ani noc. Avšak stane se, že
v čas večera bude světlo.*

Kdo, nebo co bude vlastnit „hledající oko“, či efi, jež skrývá prokletí vší Země?

Odkud se vynoří a jak vše dopadne? Nechme se překvapit.

I když je též možné, že čas již přikvačil - zcela neúprosně a zejména nepozorovaně.

Neboť všechny věrohodné příznaky, jež byly o fenoménu U.F.O. pro jistotu pečlivě tajeny (se záviděníhodnou virtuozitou) úředníky pro „velmi utajované skutečnosti“ mohou, za jistých okolností, připomínat prorokovu biblickou efi.

Ono proroctví lze vysvětlit mnoha způsoby, včetně odmítnutí

všeho, co má cosi společného s vírou a biblickými texty.

To je sice nejjednodušší a nejoblíbenější varianta, nicméně může být i velmi ošidná. Nevidím totiž ani ten nejmenší důvod pochybovat o možnosti podat informaci o budoucích dějích způsobem, jenž může být v plném souladu jak s naší fyzikou, tak univerzálními zákony. Jak jsem již několikrát poznamenal, je totiž lhostejné, zda je známe, či nikoli. Je též možné, že je z vůle kohosi neznámého raději programově a stereotypně odmítáme z obavy, abychom nebyli předčasně vyřazeni ze hry "na úspěch".

Ponechám nyní stranou možné alegorické asociace - nejsem totiž velkým přítelem básnických obrátů a přirovnání. Taková vysvětlení rád přenechám jiným, mnohem povolanějším. Sám vycházím spíše z materialistického pohledu - pokud jen lze takto nazvat některé mé naturalistické vnímání všeho, co je v Bibli napsáno.

Název kapitoly jako by sugestivně nabádal spojit problém Zachariášovy „efi“ s tím, co lze, při troše dobré vůle, spatřit i na obloze těch, kteří se nehty a zuby drží hesla: Zapírej, dokud jen lze. Budeš-li odhalen - zapírej dál.

Podle mne je tato možnost velmi reálná zvláště tehdy, mohu-li posoudit z obecných věcí zuřivé mlčení a objektivní realitu nazvanou U.F.O.

Tato záležitost se pravděpodobně stala naším prokletím, neboť systém věcí se snaží jakoukoli pravdu o této realitě zamlčet.

Ostatní tyto aktivity ze strachu vítají.

A systém s tímto stavem očividně počítá a je vlastně jeho úspěšností povýšen. I oni budou moci v budoucnosti tvrdit - nevěděli jsme. To ovšem bude vrchol jejich nestydatých lží, stojící na jejich obětech.

Jiným možným vysvětlením, které nijak neneguje předchozí, ale naopak je může i umocnit, je možnost technické kontroly jakéhokoli dění na Zemi.

Když se Hospodin rozhodl potrestat Izraelity, nechal je spočítat. Tenkrát to byl ovšem akt zcela odlišný od toho, co pak praktikovali pozemští vládci. Je totiž nutné připomenout, co předcházelo onomu sčítání.

Krátce předtím Židé dobrovolně přijali smlouvu s Bohem. Dobrovolně se rozhodli žít dle zákonů vyrytých do kamenných desek. Právě těch, jež přinesl Mojžíš z hory Nebo.

Sčítání obyvatelstva, ale i jeho majetku, je jedním ze způsobů, kterým lze získat ty informace, jež mohou demokratické vládě pomoci v jejích snahách při vytváření solidní společnosti.

Nebo naopak umožní nedemokratickému systému ještě více potlačit osobní svobody vhodnými úpravami denních starostí na takovou úroveň, že pro starosti nemáte čas zlobit. A v době výpočetní techniky se stává tento systém přímo ďábelský.

Jestliže každý od každého „oprávněně“ vyžaduje rodné číslo, bez možnosti odvolání, neboť tak káže příkázání - pak je to zlé. To, že kdosi hovoří o právním státě, ještě nevyklučuje „Velký podraz“. Právní stát totiž neznamená pouze stát plný právníků, ale i zločineckých mafií, asociálních choutek a děravých zákonů.

Orwellovská vidina světa může jít až na samé hranice svých možností a nemožností, kdy systém přinutí zákonnými prostředky (prostřednictvím svobodně zvolených zástupců) své poddané, aby přivítali mikroprocesorové implantáty umožňující nejen kontrolu pohybu, ale i kontrolu myšlení. Strašná vize umocněná družicovým systémem monitorujícím obyvatelstvo s možností korekcí spojených i s likvidací nepohodlných vzpurníků.

Je jasné, že takto vznikající systém by byl připravován postupně a zejména nepozorovaně. Systém zamlžující vše, co by svědčilo o jeho proradnosti a nelidskosti. Nejdříve by byla připravena demokraticky zákonná půda doporučující eutanazii, pak neškodné implantáty pro dobytek, či monitorování psů ve velkoměstech.

A nakonec...

Doufejme tedy, že prorok Zachariáš viděl zcela něco jiného než to, co by nám bylo velmi nemilé.

Na druhé straně bylo toto století svědkem mnohých mocenských snah, jež nebyly dotazeny do konce jen a jen proto, že chyběla tolik potřebná technika a vědecká vybavenost. A ti z poslední války se možná rozprchli, se svými snovými vizemi o vládnoucí elitě, do celého světa plného genetických laboratoří a stínových vlád. Nebo se snad mýlím?

*Osvícenská doba přinesla revoluční změny.
Nyní jde jen o to, zda nositelé výjimečných
myšlenek nebyli osvíceni Okem Luciferovým.*

Jakýkoli neznámý autor

Zpráva o patentu „Pravdy“

Jsem přesvědčen o tom, že pochyby nelze, ani náhodou, vydávat za důkaz neexistence.

Je to sice manévr ukázkově zázračný - a co víc - velmi účinný, ale nic nemůže vyřešit. Pravdu pouze zamlží, překrutí, či pečlivě utají. Nebo odsune do pozadí nevšedních radostí „Zlatého věku“ lidstva.

Je však jisté, že se problém tiše vyvíjí nezávisle na těchto snahách, až jednoho dne se utajené zlo projeví v celé své hroživé velikosti. Daleko hroživější než bylo v okamžiku prvotního utajení.

Zamlčování a utajování velmi závažných informací není jen výplodem supergigantických mozkových trustů našeho pohádkově osvíceného věku.

Již dávno předtím existovalo množství neomylných uskupení, rozhodujících o čemkoliv, co nemělo slyšet ucho „prostého“ lidu.

Velký drtič kostí - Svatá inkvizice - má stále své obdivovatele a obětavé následovatele.

Ti jsou neochvějně přesvědčeni, že optimisté musí být zvláště ti lidé, kteří nemají příliš mnoho informací. A ty, které jim zbývají, je nutné vymýt a nahradit je nepotřebnými myšlenkami, či jednoduchými ideami.

Informační exploze.

Vše nepotřebné se dozvíme s dostatečným předstihem.

Jakoby v prapodivných výzkumných sociologických ústavech pracovaly stovky či tisíce zuřivých nepřátel lidstva a jakékoli možné pravdy. A optimisté?

Zdá se mi, jako by vždy byli pevnými pilíři jakéhokoli systému. Ale jak jsem naznačil, nejsem odborník ani v oblasti propagandy.

Jak asi dlouho vystačíme se systémem „nic jsem neviděl, nic jsem neslyšel“?

Možná jen do Velkého průšvihy, který neslyšně podupává na oběžné dráze.

Ani jsem sám netušil, jak velký jsem optimista.

***

Jsou však i jiné cesty, jak účinně postupovat proti těm, kteří by měli „zlý úmysl“ propašovat na veřejnost ty informace, které pozorné a neomylné oko „Strážců nezávadných zpráv“ odsoudilo a zpochybnilo.

S výkřikem „A teď mluv, (podlý) břichomluvě“, se vrhl „náčelník“ komise francouzské Akademie věd na nebožáka vynálezce. Pevnou rukou stiskl hrdlo nebožáka a ten vyvaloval oči nejen na komisi. Ano, přesně tak se zachoval vrchol vědeckého Olympu nejen zmíněné Akademie věd. Nebohý vynálezce tenkrát nepředváděl však nic jiného než přístroj na záznam zvuku.

Podle věrohodných příznaků, jakými jsou prodejny roztodivných elektronických aparatur, přežil onen vynálezce, jistě k naší nemalé radosti, promyšlený útok vědeckého světa celkem bez větší újmy na zdraví.

Dlouhá léta jsem nechápal, co skutečně lze, a co naopak nesmí být považováno za vědecké. Až jednoho dne jsem prohlédl.

V jediném a zázračném okamžiku!

Stalo se tak 7. srpna 1996. Díky článku uveřejněném ve Večerníku Praha.

Bulvární tisk hovořil tenkrát ústy vrcholných vědeckých kapacit na téma, „kde leží ona pomyslná hranice mezi vědeckým a nevědeckým světem“.

Osvícená slova jednoho z nejznámějších odborníků na otevřená okna vesmíru tvrdí: „Cokoli my říkáme, je vědecké, neboť naše tvrzení se opírá o výsledky, které byly publikovány ve vědeckých časopisech. A to, co je tam publikováno, to je současná věda. To, co tam není publikováno, to prostě není věda.“

Tolik citát.

Děkuji mistře.

Jak jednoduché a srozumitelné.

Nechť žijí neomylní strážci čehokoliv, včetně strážců televizních pravd, ale i slavný Koniáš. Nelze zapomenout ani na příčinlivé úředníky Svaté inkvizice - blahé paměti.

Dříve než se vydám na jeden z nejtenčích ledů, na který jsem kdy vyrazil, pokusím se nepozorovaně upozornit na jednu bezvýznamnou maličkost. Povšimněme si, jak málo úsilí a důmyslu postačí těm, kteří již od pradávna „pacifikují lidstvo“ a směřují ho tak, aby učinilo „ten správný krok, tím správným směrem“.

Zdá se však, že je to pouze jeden z projevů jejich patologické touhy po moci apelující na naši pohodlnost. Nic neponechávají náhodě a žárlivě střeží jakékoli hranice našeho poznání. A jestliže je překročíme, obohatí nás „Strážci neomylných pravd“ o další blud, který nás nasměruje „na další správný krok“.

Staří Sumerové velmi dobře věděli, že naše Země je kulatá a je jednou z mnoha planet obíhajících kolem Slunce. Jejich bohové obývali nejen tyto planety, ale přicházeli i ze vzdálených hvězdných soustav. A nyní si připomeňme, co vše již dokázali s tímto faktem učinit všeho schopní makléři s vlastnoručně vystaveným patentem na pravdu. Ani neuplynulo příliš mnoho vody v řece Tigridu od dob, kdy poslední ze Sumerů zavřel navždy své oči a odebral se ke svým vzácným předkům, a již bylo jasné, že Země je ta nejplacatější placka všech dob. A pokud by měla být kulatá, je povoleno si myslet, že placka má kruhovitě tvary. Nebeské hvězdy mohou být pouze světélky vhodně dekorujícími rozmařilý noční život bohy povolaných vládců. Nanejvýš je povoleno astrologické zkoumání hvězd s cílem zjistit, kdy nastane ten správný okamžik „velké říše, nad kterou Slunce nezapadá“.

Upálit, zničit a zatratit každého, kdo by se kacířsky odvážil tvrdit cosi jiného. Například, že naše Země je koule.

Pokud by se takový scestný názor všeobecně ujal, pak je nutné si uvědomit, že naše planeta je středem vesmíru, a vše, včetně Slunce, kolem ní obíhá. Blízké planety jsou jedinými nebeskými tělesy, jimž je povoleno podobat se Zemi. Jsou však pusté a prázdné, neboť jedině na naší planetě je život. Každého, kdo by tvrdil cosi o mnohosti světů podobných Zemi, ale i o rozumném životě na nich, nechť je čtvrcen, drcen, zničen a znemožněn. Létat mohou pouze andělé, ďábelské bytosti a čarodějnice.

Jestliže ďábelští barbaři prosadí názor, že Slunce je středem vesmíru a planety obíhají kolem něho, pak jasně vyplývá, že cokoliv jiného není možné. Žádné jiné planetární soustavy podobné té naší neexistují. Z téhož důvodu je jasné, že mimo andělských a ďábelských bytostí, ale i ostatních duchovních bytostí, neexistují žádní mimozemšťané. Nic těžšího než vzduch nemůže létat.

Ty, co se odváží tvrdit něco jiného než my, není třeba upalovat. Jsou i jiné cesty, jak pozastavit orla v letu.

Není možné létat mimo vzdušný obal Země. Nelze připustit, aby dobrodruzi ohrožovali životy našich milých cestujících zvyšováním rychlostí železničních vlaků nad 40km/hod. Všechen vzduch by byl odsát a všichni cestující by se udusili. Neviditelnost je nesmysl a proto je dnes zcela jisté, že Bůh neexistuje.

My mocní tohoto světa jsme rozhodli o tom, aby vývoj vědění pokročil natolik, že i malé dítě dnes ví, že vesmír je nekonečný a mnohosti světů svědčí o našem neuvěřitelném štěstí. Jsme jedinou rozumnou formou života v celém vesmíru, avšak přestože létáme na strojích těžších než vzduch, nikdy nebudeme moci opustit naši planetu. I ty nejbližší nebeské objekty jsou pro nás nedostupné. I kdybychom to dokázali a dostali se na raketových střelách nenapravitelných snů na některý z nich, zemřeli bychom. Jenom na Zemi je kyslík a voda. Bůh s konečnou platností neexistuje. Byl námi odvolán, neboť neplnil naše požadavky - neměl totiž nikdy připustit naše bezuzdné vraždění ve světových válkách. Je načase zdůraznit, že přistání na Měsíci znamená epochální vstup lidstva do kosmu. V příštích desetiletích přistaneme i na jiných planetách naší sluneční soustavy. Bylo zahájeno astronomické zkoumání s cílem nalézt stopy rozumného života, kdekoli ve vesmíru. Avšak bohužel - žádné mimozemšťany (ale ani Boha) jsme svými mocnými dalekohledy nezahledli a rovněž náš vysoce odborný časopis - Příroda kolem nás - nezaznamenal žádný zájem možných mimozemšťanů (ale i zájem Boží) o předplatné. Což je nejpádnejším důkazem jejich neexistence. Největším nesmyslem jsou tvrzení o U.F.O. I kdyby kdesi, v dalekých končinách vesmíru - nedej přírodu - existovala hypotetická forma života podobná pozemské, nikdy bychom se s ní nesetkali. Dělí nás totiž nepředstavitelné a nepřekonatelné vzdálenosti.

Posuďte sami šílenost tvrzení o neznámých návštěvnicích z vesmíru. Apollo 11 letělo k naší nejbližší přirozené družici několik dní. Považte, jak dlouho by museli astronauté letět k nejbližším souhvězdím, ze kterých letí samotné světlo neuvěřitelně nesrovnatelnou rychlostí plných 4,5 roku.

Nikdy by naše rakety nebyly schopné překonat i tyto nejmenší vzdálenosti. Natož pak hluboké propasti vesmíru o velikosti desítek, stovek, tisíců, milionů a dokonce i několika miliard světelných let. A to ani tehdy, pokud bychom měli stroje létající rychlostmi světla a byla by použita sci-fi technologie - hybernace.

To vše jsou nepřímé důkazy neexistence U.F.O. Přímé důkazy jsou ještě pádnější:

a) ...my vědečtí vládcové světa jsme nikdy něco podobného nespatriili. Ani astronomové nehlásí nic, co by nasvědčovalo tomu, že nenadále zbohatli a jsou ochotni ztratit zaměstnání.

b) ...vědecké špičky z našeho úchvatně dokonalého časopisu „Příroda kolem nás“ nezaznamenaly žádné vesmírné aktivity na požadované úrovni mimozemských úsměvů a palmových ratolestí.

c) ...máme důvěrné zprávy, že velitelé protiletectvé obrany jakéhokoliv státu jsou ochotni okamžitě vyzradit státní tajemství o své nemohoucnosti bránit svěřený vzdušný prostor proti vesmírné technice, která vládne takovými prostředky, že je neuvěřitelná.

d) ...jestliže je něco neuvěřitelné, tudíž nežádoucí, pak je zcela jisté, že to vůbec neexistuje. Každého, kdo by tvrdil opak, společensky, ale i jinak znemožnit. Zatvrzelým kacířům umožnit nákup patřičně ojetého automobilu a vyslat na osvědčené české silnice.

e) ...vědecký svět na svých vrcholných sympoziích s konečnou platností rozhodl o neexistenci Boha, U.F.O. i čehokoli jiného, co se nám jeví jako nevědecké.

f) ...nevědecké je vše, co jsme si ještě nestačili přivlastnit, nebo i to, co nebylo vytvořeno pod našim odborným dohledem. A nevidi-

telnost se povoluje pouze v ojedinělých případech. Avšak pouze tehdy, je-li to skutečně nutné.

g) ...s konečnou platností bylo rozhodnuto, pokud nebude časem rozhodnuto jinak, že je životně žádoucí považovat jakékoli aktivity neznámých venkovních entit za planetu Venuši, meteorologické balony, meteory a meteority, odrazy světél, za nová vojenská letadla, za výmysly bláznů i megalomanů, mámení smyslů a halucinace. Jsou vítány i všechny kontaktologické nesmysly, polopravdy, avšak pouze tehdy, jsou-li tyto aktivity řízeny osvědčenými mechanismy.

Každý nesmysl je vítán, pokud je alespoň zčásti vyvážen pravdivým jádrem. Je nutné - možnou i nemožnou osvětovou činností - odstranit jakýkoli vlastní názor na cokoli - a U.F.O. obzvláště. Dnes se již nestydíme za to, že je Země kulatá. To se již nedá popřít, ale co nesneseme, je kacířské tvrzení, že U.F.O. jsou právě tím, co nás děsí přesně tak, jako kdysi představa kulaté Země zapomenuté kdesi na okraji Univerza.

h) Závěrečné ustanovení: Žádná světová velmoc oficiálně neohlásila své navázání kontaktu s vesmírnými entitami, ač se dnem i nocí snaží vyjít vstříc všem požadavkům doby i kontaktologů. Akta X jsou pouze přechodným jevem, který každý (i ten nejméně soudný) vědec nemůže brát vážně, s ohledem zejména na předchozí body tohoto moudrého důkazního materiálu...

Že přeháním?

Přeháněl bych rád, ale...

...Další důležitou událostí bylo, že mimozemští používali lidi a zvířata jako zdroj enzymů, hormonů i krve. Sloužili též jako surovina pro strašné genetické pokusy.

Mimozemští vysvětlili toto počínání nutností směřující k jejich přežití. Vysvětlili, že jejich genetická struktura je narušena natolik, že je znemožněno jakékoli přirozené rozmnožování a pokud nenastane změna, jejich rasa zanikne. My jsme přijímali jejich vysvětlení s největší nedůvěrou.

Naše zbraně se však v porovnání se zbraněmi mimozemců jeví jako neúčinné. Mezitím byly vytvořeny plány k výstavbě dvou systémů zbraní...

...Výsledkem těchto opatření byly projekty Joshua a Excalibur. Joshua - zbraň, již jsme získali od Němců, byla schopná prorazit 10 mm silnou pancéřovou desku na vzdálenost 2 km nízkofrekvenčními zvukovými vlnami. Převládal názor, že tato zbraň bude účinná zejména proti mimozemským plavidlům.

Excalibur - zbraň vystřelovaná raketou, létající ve výškách kolem 10 kilometrů, dokázala v zemi vytvořit kráter hluboký 1000 metrů... Byla určena ke zničení mimozemců v jejich podzemních bunkrech.

Zbraně nebyly nikdy použity.

**Mimozemšťané v pozadí vlády USA
Milton William Cooper**

Kolonie Země

Přiznám se, že jsem celá léta systematicky a bezúspěšně pátral po objektech, které se v té době v roztodivných podobách pohybovaly spíše na stránkách jinak nezávadných časopisů než na denní, či noční obloze.

Od těch dob jsem mimo jiné udiven novinářským uměním psát neuvěřitelné množství článků, které mimo kvalitní tiskařské černě neobsahují nic podstatného. Jak jsem řekl, Koniáš by měl radost. Spousta časopisů, novin a knih a nic v nich.

Možná že se mýlím, ale co na tom, jestliže nám tento systém vyhovuje.

Když jsem se konečně po letech dopracoval k předchozímu optimistickému názoru, rozhodl jsem se pátrat na „vlastní pěst“. Vsadil jsem vše na jednu kartu - spolehnout se, v době informační revoluce, pouze na vlastní zkušenost - a měl jsem štěstí.

Během několika dalších roků se s tímto fenoménem roztrhl příslovečný pytel. Ale o to více jsem mohl nyní obdivovat i další skryté nadání těch novinářských borců, jejichž práh úplatnosti klesl beznadějně k nule. Umění, které, jak také jinak, úspěšně vzkvétá dodnes. A úmyslně a programově zatajím, co mám právě na mysli.

Popravdě jsem se poprvé setkal s U.F.O. kdysi dávno. Tehdy, kdy mne vlast povolala a já si, ani náhodou, nemohl stěžovat na vojenské vymoženosti, včetně každodenních průšvihů přerušovaných občasným čištěním bot.

Shodou vojensky promyšlených okolností jsem byl jednoho veselého dne přítomen v bunkru protiletectvé obrany státu, a to právě v okamžiku vyhlášení bojového poplachu. „Planžetaři“ se potili za skleněnými tabulemi s mapou naší republiky a zaznamenávali jednotlivé souřadnice neznámého objektu pohybujícího se ve vzdušném prostoru našeho státu.

Neznámý, a tedy nepřátelský, narušitel vzdušného prostoru socialistické republiky přilétával z německého území, přes Zatec na Prahu. Nad hlavním městem se obrátil přesně na jih - směrem na České Budějovice. Vzápětí se tentýž objekt vracel stejnou cestou, odkud přiletěl. Pokud si dobře pamatuji, udivilo mne, že na vzdušný cíl tenkrát nevzlétl ani jeden bojový letoun.

Bylo by to i marné jednání - neznámý narušitel se pohyboval rychlostí 20 000 km/hod. Rychlostí, o které si můžeme dodnes u našich bojových letounů nechat jenom zdát. Pokud se nekontrolovatelně neřítí z velké výšky k zemi. Ale i tehdy by pravděpodobně motory musely pracovat na „plné obrátky“.

I když...

Ve Spojených státech probíhal paralelní kosmický program, o kterém se prakticky příliš nehovořilo. Základna kosmického programu byla na ostrově Guam. Tímto výcvikem prošli zpočátku někteří američtí astronauté.

Také Neil Armstrong byl jedním z celé řady mužů, kteří prošli speciálním, nepříliš známým programem možného výzkumu okolních prostor naší planety.

Na počátku všeho byly tři raketové letouny X-15 firmy North American Rockwell, jež umožňovaly výzkum vnějších prostor naší planety.

Letci - astronauté, létající na těchto podivuhodných strojích, zachovávali nejpřísnější mlčení o speciálním úkolu, jenž byl později prohlášen za nejúspěšnější výzkum všech dob.

Přesto i to málo, co o tomto projektu víme, signalizuje výjimečnost zkoumaného fenoménu.

Hypersonický raketový letoun X-15 přesahoval a dosud svými parametry přesahuje vše, co bylo dodnes o supersonických letadlech zveřejněno. Již v prosinci roku 1960 bylo tímto strojem překonáno hned několik rekordů (letec Neil Armstrong - první muž, jehož noha spočinula na měsíčním povrchu). Bylo dosaženo 60 kilometrů letové výšky a rychlosti 6000 km/hod. (YF - 12A, tajný projekt podobného letounu X-15, dosahoval v té době rychlosti sice podstatně nižší - tři machy - avšak na tu dobu nevídanou).

Později dosahovaly tyto letouny rychlosti 6,7 machů - což znamená 7 235 km/hod.

Návratové rychlosti byly dokonce, podle některých pramenů, srovnatelné s nižšími rychlostmi U.F.O.

Letové výšky kolem 120 kilometrů opravňují, dle platných pravidel, nazývat přímé účastníky titulem letec - astronaut.

Překvapením projektu X-15 je fakt, že tři letouny nalétaly při 199 startech pouhých 30 hodin, což představuje 9 minut na jeden let. Z toho je však nutno odečíst alespoň tři minuty na dosažení letové výšky kolem 120 kilometrů a nejméně dalších pět minut na přistávací manévr.

Jednoduchým součtem pak zjistíme, že vlastní pracovní část výzkumu přilehlých prostor, se svou jednou minutou, vyloženě strádala.

Jistě by nebylo nezajímavé zjistit, co se vlastně stalo objektem zájmu tohoto pečlivě utajovaného projektu.

Jedinou výzbrojí raketových supersonických byly účinné kamery, elektronický zaměřovací systém a detektory infračerveného záření.

Co filmovaly citlivé kamery, co detekovaly elektronické systémy? Co se to beztrestně prohánělo ve výškách 50 až 150 kilometrů nad zemským povrchem a rozčílilo generály natolik, že obratem ruky „lehkomyslně vyhodili oknem“ peníze „vydímané“ z neobvyklých daňových poplatníků na paralelní výzkum vesmíru, když na dveře Měsíce již klepal projekt Apollo?

Jedním z hlavních cílů celého projektu byla detekce U.F.O., jež se v této, pro běžné letectvo nedostupné, výšce obvykle usadilo, plnice tak úkoly svého mimozemsky rafinovaného projektu, jenž je zřejmě ještě více utajen než samotné pokračování projektu z ostrova Guam.

Několikanásobnou detekci U.F.O. potvrdil i jeden z letců USAF Robert M. White.

Není však třeba tajemství, že mnoho odborníků na kosmické lety bylo přesvědčeno o tom, že právě projekt s letouny X-15 je tím správným směrem vývoje astronautiky i výletů do hlubin vesmíru.

Supersonické letadlo YF-12A

Dnes se, po řadě velkých úspěchů, opět létá jen okolo naší domovské planety, jako v dřevních dobách průkopníků z Gemini či Sojuzu.

Jedno z možných vysvětlení návratu z „Měsíce zpět na Zemi“ je buď možnost, že nás vesmír přestal zajímat, nebo i to, že probíhá intenzivní výzkum i nadále, avšak pečlivě utajen.

Je též možné, že jsme „dostali přes ruce“ od stále neznámé vnější entity.

Další možné vysvětlení této podivnosti nechám na samotném čtenáři, nechť sám zváží systém věcí na této planetě.

Nejdůležitějším výsledkem této studie mimozemských bylo, že se veřejnost nesmí nic dovědět, neboť by to mohlo vést ke všeobecné panice, zhroucení hospodářství a všech duchovních struktur...

Mimozemšťané v pozadí vlády USA Milton William Cooper

***

Nyní se vrátím zpět k pozorováním, jež ve mně zanechala patřičně nesmazatelný dojem.

Asi přesně takový, jako neuvěřitelně organizované utajování těchto skutečností.

Za několik dní po bojovém poplachu, o kterém jsem hovořil na začátku této kapitoly, jsem měl možnost pozorovat neznámý objekt z relativně malé vzdálenosti.

Stál jsem totiž jen několik metrů pod nevelkým, asi osmimetrovým objektem, visícím neslyšně ve vzduchu.

Byla bohužel tma a tak bylo možno spatřit pouze temný stín s několika blikajícími světly.

Ta pak zhasla a rozsvítla se světla zelené barvy. Z mnoha důvodů jsem ochoten tvrdit, že vrtulník se tváří zcela jinak a nic podobného, co jsem viděl s několika svědky, naše armáda nevlastnila a nevlastní.

A pravděpodobně dlouho vlastnit ani nebude.

I kdyby to tisíckrát tajila.

Základna mimozemských, kde dochází k technologické výměně, leží na území 4. Toto území dostalo krycí název „Odvrácená strana Měsíce“.

V roce 1969 došlo při výstavbě podzemních laboratoří „Dulce“ ke konfrontaci mezi našimi vědci a mimozemci. Mimozemci unesli poté několik našich vědců jako rukojmí. Při této akci bylo zabito 66 lidí. Nejméně na dva roky byly přerušeny jakékoli společné projekty.

Mimozemšťané v pozadí vlády USA Milton William Cooper

***

Po dlouhých letech programového, leč marného, pozorování nebeské báně byl jsem jedné noci svědkem jiného zajímavého jevu.

Pohledy na letní noční oblohu jsou okouzlující. Čas od času můžete mezi hvězdami spatřit pomalu se pohybující bod, který se za několik hodin (i méně) opět objeví na stejné trajektorii. Jasně se jedná o družice létající buď směrem západ - východ, jiné zase jih - sever.

Některé objekty byly tedy meteorologické družice, jiné vojenské, či chcete-li špionážní.

A právě v okamžiku, kdy jedna z družic přelétávala v nadhlavníku z jihu na sever, se od „hvězdy“ vzdálené od družice asi 30⁰ odpoutal objekt (ve velikosti téže hvězdy) a rychlostí blesku přilétl k pomalu letící družici.

Přilétl kolmo na směr letu „domácího“ výrobku.

Jeho zrychlení a okamžité zpomalení by vyvolalo tak neskutečné odstředivé a dostředivé síly, že jsem si víc než jist výsledkem.

Jejich účinek by neobyčejně rychle vymačkal z průměrného pozemšťana jeho životní šťávy jako neobvykle velký a velmi účinný lis. Objekt dosáhl ve zlomku vteřiny okamžitého zrychlení, ale i zpomalení.

Rychlost letu odhaduji na 80 000 až 100 000 km/hod.

V tomtéž okamžiku objekt zahájil souběžný „pomalý“ let s objektem, který dodnes pokládám z mnoha důvodů za umělou družici.

Po krátkém souběžném letu se náhle neznámý objekt čtyřikrát překvapivě silně rozsvítil, a to tak, že se na okamžik rozsvítilo v celém údolí - místě mého pozorování.

Čtyři záblesky připomínaly svojí intenzitou elektrický oblouk silné svářečky. Časový interval jednotlivých oslnivých záblesků odhaduji na jednu vteřinu.

Tak, jak rychle objekt přilétl, tak se i bleskurychle vzdálil, aby vzápětí „zaparkoval“ na původním místě.

Splynul dokonale s jednou z hvězd souhvězdí připomínajícím egyptský hieroglyf hada - hlavu hada - rovnostranný trojúhelník.

Dalo by se očekávat, že tím veškeré aktivity neznámého objektu skončily.

Omyl.

Jak jsem za chvíli zjistil, číhal jako dravec, tvářící se jako jedna z hvězd ze souhvězdí (kamoufláž určená pouze pro pozemského pozorovatele).

Za necelých deset minut přelétávala po jiné trajektorii jiná družice. Číhající objekt trpělivě vyčkával, až bude družice nejbližší jeho stanoviště. Pak vyrazil ke své „oběti“ a situace se do všech detailů opakovala. Se všemi již známými příznaky, včetně nevídané rychlosti i záblesků. Neznámý objekt se choval jako jestřáb číhající a útočící na oběť. Obě družice pak nerušeně pokračovaly ve svém letu po hvězdné obloze.

V okamžiku, kdy „cizinec“ opět splynul se „svojí“ hvězdou, jsem si uvědomil jednu nepříjemnou skutečnost. Ten, kdo se skrývá, nemá dobré úmysly, i kdyby měl mezi mluvčími páté kolony, vytvořené z odborníků na dezinformace, tisíce pádných výmluv.

Mnohem později jsem se dočetl, že podobná pozorování znamenala i dr. Morris Jessup (později tragicky zahynul - pravděpodobně zavražděn v souvislosti s odhalováním jevů, jež známe též pod „sugestivním“ názvem „létající talíře“).

Ten byl svědkem podobného manévru, i když cílem útoku nebyla družice, ale podstatně níže letící vojenský letoun. Rozdílný byl i efekt. Letadlo beze stopy zmizelo.

...Jakmile nastala výměna s mimozemci, získali jsme technologii, která předhání naše nejodvážnější sny...

...Byl vypracován projekt „Redlight“ (Rudé světlo) a byly zahájeny přípravy ke zkušebním letům s mimozemskými plavidly. V Groom Lake bylo vystaveno supertajné zařízení, dále pak v Nevadě na území, kde byly zkoušeny nové zbraně.

Mimozemšťané v pozadí vlády USA Milton William Cooper

***

Krásný teplý letní večer a noční obloha, připomínající rozsvícený vánoční stromek, vytvořila příjemnou atmosféru, kterou jsem si vylepšil poslechem Hlasu Ameriky.

Seděl jsem tehdy na balkonu svého bytu a radiopřijímač hrál v takové úrovni, že i angažovaní a na socialistických vymoženostech hmotně zainteresovaní sousedé z toho mohli cosi mít.

Náhle se ozval z reproduktoru podivný zvuk a ten pozvolna sílil. Připomínal cosi, co bych se pokusil připodobnit k chroptění ucpaného vysavače.

Aha, řekl jsem si, komunisté opět zapojili své osvědčené stroje na pravdu. Přeladil jsem na jinou stanici a vzápětí opět zpět. Bylo to jasné. Zvuk se ozýval pouze na frekvenci, kterou jsem - alespoň zjevně - měl v širokém i dalekém okolí vyladěnou pouze já. Mimoděk jsem se podíval na oblohu.

V duchu jsem se omluvil těm, které jsem nikdy neměl v lásce - nebyly to jejich rušičky. Po obloze neslyšně plulo směrem ke mně velké namodralé světlo ve tvaru kapky a svou velikostí pětinašobně převyšovalo ty největší a nejjasnější hvězdy.

Zpočátku se zdálo, že pluje velmi nízko. O něco později bylo zřejmé, že tento dojem vyvolala velikost objektu.

Zvuk v přijímači sílil úměrně s přibližováním neznámého tělesa, až zcela zmizel signál naladěné stanice. Kdosi neznámý se snažil zaskakovat za domácí ostražitě strážce pročištěných informací.

Několikrát jsem přeladil - stále totéž. Podivný zvuk se ozýval pouze na vlnách Hlasu Ameriky. A jak jsem dodatečně zjistil, jednalo se pouze o místní jev.

Modře svítící kapka s ostře ohraničenými okraji již byla „těsně“ nade mnou. V tom okamžiku se na zlomek vteřiny rozzářila a vzápětí pohasla. Současně ustal rušivý zvuk jako když utne a „štvavá vysílačka“ mohla na mne opět rozvratně a úspěšně působit.

Na obloze mezitím odplouvala tiše do dále původní modrá kapka zanechávající ve mně pocit neobyčejné marnosti.

Snad i proto, že nebude nikdo, kdo by uvěřil.

A protože jakékoliv vysvětlení by bylo neúnosné, nikomu cizímu jsem o tomto případě nevyprávěl. Nikdy více se z mého rozhlasového přijímače neozvalo již nic obdobného.

Ačkoli...

Podobná světla, nehlukně plující po noční hvězdnaté obloze, jsem viděl na tomto místě, ale i jinde ještě několikrát. Velká modrá světla ve tvaru kapky, nepřipomínající ani vzdáleně nic z toho, co běžně létá po naší obloze.

...V druhé alternativě měla být vybudována síť podzemních měst, spojených tunely, kde by byl umístěn výběr nositelů kultury a význačných povolání, aby tak mohla být zachována lidská rasa. Zbytek lidstva měl být ponechán svému osudu na povrchu země.

Mimozemšťané v pozadí vlády USA Milton William Cooper

Dobový snímek „nebeské bitvy“ nad Norimberkem (14. dubna 1561), jež proběhl mezi „létajícími srpy, břevny a černými, či průhlednými kulovými objekty“. Mnohé z nich byly sraženy na zem, kde zmizely v hustém bílém dýmu a záři připomínající plameny požáru.

Po boji vysublimoval na obloze velký černý objekt, jenž nám i dnes signalizuje „podivnost“.

Ať již byl tento snímek vyroben jakkoli, je objekt na obrázku velmi podobný mystériím pohybujícím se i naší ztichlou noční oblohou.

Často se mne ptají, jak bych reagoval, kdyby se ukázalo, že celý fenomén únosů (únosů lidí neznámou entitou) je vnitřním produktem obraznosti lidí - jestliže ve skutečnosti neexistují únosy a neexistují cizinci, a nikdy neexistovali.

Kdyby to byla pravda, plakal bych radostí.

Přeji si, abych se mýlil.

Dr. David M. Jacobs

A jednoho dne zemřou strachy

Dříve než začnu hovořit o některých denních pozorováních, nelze nezpomenout ještě jeden udivující pražský večer, o kterém nejsem jednoznačně přesvědčen, že patří mezi má běžná pozorování technicko-fyzikálních jevů.

Snad proto, že po večerní obloze prozaicky po celé dvě hodiny kroužilo šest objektů, a nelze tvrdit, že jejich let byl nehluký. Jisté je, že nedaleká dálnice svým ruchem mohla přehlušit vše, co připomíná zvuk letadla.

Hypotetická letadla kroužila v poloměru asi 3 km, přičemž byla nebývale osvětlena, asi tak, jako velmi dobře prosperující kolotoč.

Všechny barvy spektra blikaly po celém obvodu nízko létajících objektů a celá fantastická scéna byla umocněna dobře slyšitelnou helikoptérou létající v tomtéž „čarodějném“ kruhu. Samotný let byl v úrovni běžného dopravního letadla.

Vždy, když se objekty ocitly nejbližší místu pozorovatele, rozsvítil se postupně každý z nich tak, že organizátoři prezidentských kampaní by bledli a chátrali neutěšitelnou závistí.

I bez těchto světelných girland blikajících v jiném rytmu, než samotné blikající barevné abstrakce, se mohlo nezaujatému pozorovateli zdát, že majitelé zmíněných letadel si v žádném případě nedělají hlavu s plýtváním energie.

Byla to podívaná, která nutí dlouhá léta přemýšlet o systému věcí a podivností bouřlivých světových událostí.

Každý z neobvykle zářících a pohádkově blikajících objektů se pravidelně rozsvěcoval v úrovni asi třikrát převyšující původní, a to tak, že vždy v tomtéž úseku. Krátce nato pokaždé světelné girlandy „pohasly“ a objekt opět blikal v původním spektru barev.

Po dvou hodinách pomalého kroužení se podivný fenomén vytratil z dohledu a nic podobného se již v těch místech neodehrálo.

Létající talíře jsou nesmyslem. Existují pouze v chorobných představách.

Dwight Eisenhower

prezident Spojených států

(16. prosince 1954)

V roce 1954 se setkal prezident Eisenhower s představiteli mimozemců na letecké základně Edwards a byla podepsána dohoda mezi USA a mimozemci.

Mimozemšťané v pozadí vlády USA

Milton William Cooper

***

Necelé dva roky před kroužícími světelnými fenomény bylo možno z téhož místa pozorovat jinou podivnost, kterou lze zcela bez problému zařadit mezi U.F.O.

Představme si krásné pozdní letní odpoledne. Obloha pokrytá tu a tam kupovitou oblačností, líně spěchající do neznáma. Modrá obloha převládala a vše nasvědčovalo tomu, že i druhý den bude velmi krásný.

Shodou okolností jsem rozmlouval se svým přítelem o U.F.O. Lépe řečeno - nebyla to rozmluva, jako spíše názorová výměna. Přítel si dělal z mých zkušeností s tímto technicko-fyzikálním jevem, jak také jinak, spíše legraci. Malé kouzlo a hle - z prosvítající modré oblohy se řítíl jako by proti nám oslnivě bílý předmět.

Zprvu o velikosti větší špendlíkové hlavy, pak se jeho velikost průběžně zvětšovala úměrně rychlosti, kterou se blížil k místu pozorovatele.

Ohnivě zářil, jako by odrážel intenzivní sluneční paprsky. Za několik okamžiků však bylo jasné, že žhne nezávisle, sám o sobě.

Intenzita vyzařování se totiž nezměnila ani v okamžiku, kdy vlétl pod mraky.

Ještě jedna maličkost - v průběhu letu se ozvala detonace připomínající se vším všudy zvukový efekt doprovázející každé přirozené překonání bariéry rychlosti zvuku.

Připomínám, že krátce před, i dlouho poté, se předmět pohyboval nehlučně. Podivné na celé záležitosti bylo to, že detonace přicházela ze severovýchodu v okamžiku, kdy samotný objekt již mízel na západě.

Žádný jiný letící objekt, včetně letadel „domácí provenience“, jsem tehdy nespatriil.

Není jistě bez zajímavosti, že z dalšího chování letícího objektu zcela evidentně vyplynul fakt, že jeho pohyb byl uměle řízen. Nemohlo se tedy jednat ani o pád meteoritu, ani o kulový blesk.

Jeho velikost jsem později mohl určit vzájemným porovnáním okolního prostředí a samotného objektu, neboť ten vlétl do údolí a pohyboval se ve výšce totožné s výškovou úrovní stanoviště pozorovatele.

Nejmenší vzdálenost objektu nebyla větší než 500 metrů. Samotný objekt dosahoval nyní velikosti tří až pěti metrů.

Ohnivě těleso přilétávalo šikmo seshora (z jihu) a v okamžiku, kdy bylo vzdáleno asi 500 metrů, prudce zabočilo západním směrem. Všechna pozorování, která popisuji, se odehrávala vždy za přítomnosti další osoby, až na jeden nemilý moment, a to ten, který právě popíši. Přítel odběhl zavolat další osobu, a tak jsem sice nepřišel o oponenta, ale o svědka zcela určitě.

Světelná koule jako by zmírnila svoji rychlost a krátce po zabočení z ní začaly vystupovat - krátké obdélničky „kouře“. Vždy tři červenohnědé a tři tmavohnědé a opět červenohnědé. Ty pak, jako na povel, zmizely. Jev se opakoval dvakrát v rychlém sledu.

Nyní již bylo patrné, že letící objekt viditelně zpomalil. Poté již bylo možno sledovat jen to, jak se od nás pomalu vzdaluje mírným stoupáním. Letěl šikmo vzhůru, přímo na západ.

Dovedu si živě představit „obdélníkový kouř“ v kreslených groteskách, ale to, co jsem spatřil, nebylo zcela jistě dílem žádného

známého filmového specialisty na kreslené filmy. Pro tento jev nemám žádné vysvětlení.

***

Jedno z nejzajímavějších pozorování jsem měl v Jižních Čechách. Bylo to 2. srpna 1982. Krásný letní podvečer, slunce sice zapadlo, ale jediná malá změna se prozatím projevila jistým potměním modré oblohy na východě, zatímco západní část byla azurově modrá. V dálce bylo možno pozorovat vrcholky Šumavy v mírně růžovém oparu.

Právě jsem projížděl jednou z vesniček, když jsem na své levé (západní) straně cosi spatřil. Zastavil jsem poblíž blízké křižovatky a vystoupil z auta. Nedaleko postával mladík s jízdním kolem a pozoroval totéž, co nyní i já.

Představte si jasně modrou oblohu, na horizontu mírně narůžovělou. A na té obloze obrovský obrácený vykřičník, silně načervenalý v celé své velikosti i šíři. Jedině horní kulová část „vykřičníku“ byla tmavá.

Zapálil jsem si cigaretu a řekl si, že se nehnu z místa, dokud se celá záležitost náležitě nevysvětlí. Nic podobného jsem ještě v životě neviděl a má představa o U.F.O. byla velmi silně ovlivněna rokem 1973, o němž ještě napíši v jiné kapitole.

Bylo jasné, že celá část „obráceného vykřičníku“ (mimo tmavé koule na samém vrcholu) je jakési médium odrážející paprsky Slunce, které bylo již dvě minuty za horizontem. Velikost jsem později spočítal na 6 - 8 km.

Podivný vykřičník na obloze svíral s horizontem úhel 60° a kulovitá část na vrcholu byla tak malá, že jsem ji zpočátku ani nepostřehl.

Odhadoval jsem, že se objekt nachází nad „dálnicí“ Praha - Písek poblíž městečka Čimelice, vzdáleného od místa pozorování necelých pět kilometrů. Uběhlo pět minut a stále jsem nebyl moudřejší.

Zmíněná zajímavost neměnila svůj jas a její okraje byly stále výrazně ohraničené.

Neuběhlo ani deset minut a já v následujícím okamžiku nevycházel z údivu. Celý „vykřičník“ i koule na samém vrcholu se daly do pohybu a to tak, že se pohybovaly stále v úhlu 60° a rychlostí kolem 60 - 70 km/hod., ne však vyšší než 80 km/hod.

Sedl jsem okamžitě do auta a nastartoval. V té chvíli jsem si byl jist, že „svůj fantom“ budu pronásledovat až do samých pekel, dokud nezjistím, oč běží.

Mýlil jsem se, jak jsem o něco později zjistil, v malém detailu. Do jisté míry jsem přecenil svoji odvahu a přibližně za patnáct minut nato jsem již o pekelných dálkách neuvažoval. Ale o tom o něco později.

Rozjel jsem svůj vůz na 80 km/hod. a pronásledoval pohybující se obrácený vykřičník, co momentální výkon stroje dovolil.

Měl jsem štěstí, neboť let i má jízda byly vlastně souběžné (dojem byl vyvolán tím, že objekt směřoval k Orlíku, tedy na severovýchod - šikmo na směr mé jízdy).

Na chvíli jsem zastavil, neboť se mi zdálo, že se podivná soustava již nepohybuje.

Předmět se však stále pohyboval stejnou rychlostí a změnil se pouze sklon „ocasu“. Celé to vypadalo jako podivná, rychle letící kometa.

Projel jsem zkratkou do polí, odkud byl překrásný rozhled do celého kraje. V okamžiku, kdy jsem projížděl obcí, stačil jsem si ještě povšimnout několika lidí, jak si ukazují na ono létající koště. Podivná obří kometa byla nyní vzdálena necelých dvě až tři sta metrů ode mne a já ji nyní mohl v klidu pozorovat.

Zastavil jsem na polní cestě a zapnul dálková světla (ač ještě bylo prakticky denní světlo, přesně takové, jaké bývá v této letní době).

Blikal jsem zběsile směrem k letícímu koštěti. A stalo se pro mne něco neuvěřitelného.

Objekt „na místě“ zabrzdil a zastavil se. Vylezl jsem z auta, abych se v klidu pokochal svým úspěchem.

To, co jsem spatřil, bylo obrovské červené průsvitné nic s koulí na vrcholu, svírající nyní s viditelným horizontem úhel asi 30°.

Vystoupil jsem z auta a tiše jsem pozoroval objekt až do okamžiku, kdy se dal opět do pohybu. Tentokrát směrem ke mně a

mému vozu, aniž by se změnil sklon. A má odvaha byla ta tam. Bleskovou rychlostí, která mne samotného překvapila, jsem skočil do svého auta, zabouchl dveře a zhasl stále rozsvícená dálková světla. Marně. Varianta „nekrmit a nedráždit“ očividně zklamala.

Obří a těžko pojmenovatelná záležitost se sunula vzduchem vytrvale ke mně.

Vykukoval jsem tiše předními okny a snažil se tvářit jako nezúčastněný pozorovatel. Začínalo mi svítat, že jsem přestřelil a zcela neprozřetelně vybíjel autobaterii na cosi, co se chtělo nyní „na vlastní oči“ přesvědčit, jaké pádné důvody vedly ubohého pozemského červa k takové opovržlivosti.

Celý červený systém se zastavil šikmo nad mým vozem. Můj vychytralý plán zahrát si na „mrtvého brouka“ se osvědčil. Po chvíli se „monstrum“ začalo opět pohybovat a to tak, jak jsem ještě nikdy neviděl. Nebyl to let, ale ani „plavání vzduchem“. Objekt se pohyboval velmi pomalu šikmo vzhůru a pak se počal postupně rozšiřovat a mizet.

Viděl jsem nyní dvě a dvě červenofialově ohraničené přímky pomalu stoupající k nebi. Opět jsem nabyl ztracenou odvahu, a několikrát zablikal dálkovými světly.

Naštěstí marně.

Pak jsem vystoupil z auta a pozorně sledoval stoupající objekt, ale ten se posunul pouze o několik set metrů. Ostatní stoupání vzniklo rozšiřováním a prodlužováním média pod pomalu se vzdalující koulí.

Snová záležitost mizela celých patnáct minut.

Kdo sám neviděl - nejspíš neuvěří. Rozhlédl jsem se po kraji. Bylo ještě vidět široko daleko, i když růžový opar v dálce jakoby zhoustl.

Nevycházel jsem z údivu. Letělo další koště, ale o plnou polovinu kratší. I sklon směrem k horizontu byl mnohem menší. Záhada letěla rychlostí kolem tří set kilometrů za hodinu, opisujíc velký kruh kolem Orlíka. Pak zamířila přímo na jihovýchod, tedy přesně tam, kam před chvílí odcestoval její předchůdce.

Tentokrát jsem nechal preventivně dálková i jiná světla v klidu odpočívat a záhadné červené létající koště zmizelo z dohledu, aniž bych byl brán v úvahu.

Druhý den kolega v práci vyprávěl o podobné záležitosti, kterou pozoroval z Vrchotových Janovic. A právě jeho vyprávění mi pak umožnilo proměřit vše, co se proměřit dalo.

Čtrnáct dní nato jsem jel s celou rodinou právě těmi místy a tenkrát i oni mohli spatřit šest „kousků“ stojících a tři další brázdící oblohu. Košťata měla tentokrát jiné sklony, ale i velikost. Byla menší a zlatavě zářila.

Nemá smysl se rozepisovat o desítkách dalších denních a nočních pozorování, když se mnohá z nich podobala tomu, co jsem nyní popsal.

Proč tvrdohlavě popouzet ty, kteří si pak s důvtipem sobě vlastním novinovými články tak těžce vydělávají na živobytí psaním o zelených Mart'anech s roztomilými tykadélky, ke spokojenosti svých zaměstnavatelů.

A jednoho dne zemře mnoho obyvatel této planety strachem.

Tehdy, až se čírou náhodou dozví celou pravdu. Zatím mohou vše zesměšňovat a vykazovat neexistující fenomén do oblastí smýšlenek a bláznovín.

I když i to je velmi významné, zajímavé a poučné.

Mart'anky prý nemají prsa

BELO HORIZONTE - Mart'ané se dorozumívají řečí podobnou španělštině a mají stejné pohlavní orgány. Ženy se však od pozemšť'anech liší tím, že nemají prsa.

novinářská genialita
(20. prosince 1996)

Prostředky ČSLA, vyčleněné k pozorování vzdušného prostoru a k zjišťování přítomnosti a pohybu jakýchkoli létajících aparatur, nezaznamenaly ve vzdušném prostoru ČSSR žádný neidentifikovatelný létající objekt, který by svými vlastnostmi, tvarem a hmotnou strukturou, jakož i způsobem pohybu odpovídal předpokládanému charakteru tzv. „létajících talířů“.

Nejmenovaný mluvčí ČSLA - 1969

Záhada zuřivého mlčení

Nyní se rozpomenu na problém zvyšování hmotnosti jako důsledku vysokých zrychlení. Jak již víme, zrychlení 6 - 8 G leží na samé hranici života a onoho světa.

Přesto lze spatřit na obloze neobvykle velké objekty, které z nulové hodnoty dosahují (v atmosférickém obalu Země) během první vteřiny rychlosti vyšší než je 80 000 km/hod. Podle průběžných pozorování jsou tato tělesa schopna dosáhnout během několika vteřin rychlostí jen nepatrně nižších, než je rychlost světla - při zrychlení 14 000 G.

To je neuvěřitelné v porovnání s tím, co víme o hraničním zrychlení, ale i s tím, co víme o mezním namáhání materiálů.

Jiná situace ovšem musí nastat v okamžiku, jestliže bychom zjistili, že se v těchto případech nejedná o běžný let, tak jak jej chápeme v souvislosti s našimi lety na nejbližší nebeská tělesa.

Je totiž možné, že skutečně o nic podobného nejde.

Domnívám se, že technicko-fyzikální jevy (U.F.O.) používají tentýž systém, který tušíme i ve Filadelfském případu. Systém, který v několika okamžicích umožní propojení dvou oddělených časoprostorových soustav.

Ríkám v několika okamžicích, avšak je nutné si uvědomit jednak časovou a prostorovou vzdálenost obou soustav a zároveň jistotu, že vše probíhá v poměru mezi relativní a absolutní vteřinou.

Ve světě ležícím v (stále hypotetickém) mimoprostoru budeme zcela jistě postrádat mimo čas i ostatní typicky pozemské veličiny a

rozměry. Jestliže v této souvislosti nahlas uvažujeme o neexistenci času, pak je nutné zdůraznit, že se může jednat pouze o jeden z jeho rozměrů, i když velmi důležitý.

Právě proto můžeme s klidným svědomím odložit všechny známé vzorečky týkající se rychlostí, zrychlení, hybných impulzů, dostředivých a odstředivých sil, ale i hmotností, či těch, které se zabývají prostorovými rozměry.

Myslím, že by byla marnost všech marností poměřovat toto nepoměřitelné království světla a energií pozemskými měřítky. Prostředí, kde jsou rovněž hmota, čas a prostor různým projevem téhož, i když v jiné rovině.

Svět, kde pohyb, tak jak jej známe, není pohybem, neboť prostor postrádající důležitou složku - čas, tak jak jej známe - bude bez jakéhokoliv pohybu. Vše v této „bezčasové“ pasti zamrzne jako zakletá princezna z jakékoliv pohádky. Ale ani ona to nebude mít snadné, neboť biologická forma nutně vyžaduje jistý stupeň ochranného prostředí a šanci, že se „jednoho dne“ objeví zdatný zachránce.

Jediný pohyb, který vlastně není pohybem v pravém slova smyslu, je výměna energií a všeho, co s tím souvisí, s jednotlivými časoprostorovými soupravami. A to nejen v logické návaznosti příčiny a důsledku, ale i mezi „vzdálenějšími“ a logicky nenavazujícími soustavami. Rychlost světla pak nemusí být, mimo náš svět denních realit, nutně konečná.

Možná.

Pokud lze v podivném, pozměněném světě zakletého času, se složkou blížící se limitně nule, hovořit o pohybu, pak se spíše jedná o absolutní přesun v rámci výměny mezi oddělenými soustavami. Přičemž přirozenější a plynulý je mezi soustavami na sebe logicky navazujícími - v souladu s průběhem synchronizovaného pohybu Univerzální čáry (UČ).

Výsledkem výměny je dojem plynulého pohybu. Mechanického, fyzikálního, chemického či jakéhokoli jiného. Právě na tento pohyb lze úspěšně použít všechny známé formulky a vzorečky, které jsem zpočátku tak neuváženě a neprozřetelně ztratil.

Jinak tomu bude při výměně mezi „časově“ vzdálenými a i prostorem oddělenými soustavami.

V okamžiku propojení je narušena logická příčinnost a následnost situací pouze zdánlivě.

Zdánlivý nesoulad návazností situací právě tehdy, jestliže je porovnáváme s logickou návazností dvou, ale i ostatních soustav jdoucích po sobě v časové posloupnosti - v souladu s UČ.

***

V souvislosti s představami o definování „mimoprostoru“ se asociacemi vybujuje vzpomínka na technicko-fyzikální jevy, které lze pokládat v jistém stupni jejich transformace v našem čase i prostoru za hmotná tělesa.

Neuvěřitelné rychlosti těchto objektů (U.F.O.), postrádající zákonité průvodní znaky provázející jinak každý pohyb hmotného tělesa v našem reálném světě, hovoří o zvláštnosti, nikoli o neexistenci.

Nelze zaměnit slovo neidentifikovatelnost slovem neexistence jen proto, že máme zlý úmysl nebo strach, či mezery ve fyzice. Tisíckrát marně vyvolávají politikové, vědci a vládcí (ale i dobrovolní brigádníci - ufoborci) na svých profesionálně deformovaných tvářích úsměvy blahosklonného nadhledu.

V mnohých případech se jedná o pragmaticky vrcholné herecké výkony, jindy o koeficient IQ podprahové úrovně, nebo jsou projevem patologického strachu nevíry, či lži téže úrovně.

Nikoli pro ně vyberu nyní jeden z mnoha případů z velkého výskytu a pozorování U.F.O. nad naším územím. K celému případu mi dovoluji nepatrnou poznámku. O několik let později jeden z pilotů prohlásil, ústy profesionálních tvůrců „nezaměnitelných pravd“, že své setkání s U.F.O. nad Prahou před svými nadřízenými zatajil.

To je velká lež.

Vojenští piloti v akci jsou ostře sledovanými nástroji protiletcké obrany státu a útok na U.F.O. byl tenkrát koordinován z pozemní centrály. Ač nerad, některé detaily této výjimečné události vynechám. Nemám totiž zájem, aby mé pozorování kdosi pozměnil do tak netušené úrovně, že bych je po lišáckém přepracování sám ani nepoznal. Víím, o čem hovořím.

Jednoho říjnového dne roku 1973, Praha - Československo.

17³⁰ hod. - při náhodném pohledu na modrou bezoblačnou oblohu mohli obyvatelé na jižní periferii hlavního města spatřit zajímavý úkaz. Právě ten, který hovoří o mezerách naší fyziky i naší filozofie. Mezerách, o nichž lze prohlásit, že nejméně od tohoto dne jsou nenáhodným zlým úmyslem. Jeden ze vzácných důkazů, že „vládci našeho světa“ dosahují úrovně hodné gangsterských vůdců. Zdánlivě tvrdá slova se proměňují dalším lhaním ve „Velké utajované Zlo z nebes“, o kterém byla již řeč i v předchozích dílech.

Toho dne se na obloze objevil útvar o velikosti (nejméně) 2/3 měsíčního kotouče (nebo velikosti palce natažené ruky), který lze též, čas od času, pozorovat na nebeské báni - mdle zářící.

Neznámý útvar odrážel paprsky říjnového Slunce, ležícího nížko u horizontu. Tvar byl tak nepravidelný, jak si jen lze představit. Přesto by jej bylo možno s jistým sebezapřením označit jako mírně kulový. Některé jakoby kráterovité útvary na jeho povrchu se vyznačovaly jasnějším svitem než jeho méně „hrbolaté“ okolí.

Po celých deset minut objekt setrval v trpělivé kamufláži, tváříci se vzdáleně jako Měsíc. Jeho svit byl však o poznání jasnější než označení - mdle zářící.

Nebyl to Měsíc. Ale ani nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo jakýkoliv balon - včetně meteorologického.

Zkrátka nic, co se kdy beztrápně pohybovalo v oblasti, za kterou i v těch dobách odpovídala protiletectká obrana státu. Komunistického státu, který ani náhodou neponechával svůj vzdušný prostor bez kontroly.

Příští okamžiky daly za pravdu předchozí úvaze. Od jihu (Českých Budějovic) se pomalým obchvatem blížila dvě bojová letadla - Mig 21.

A právě v tomto okamžiku se pro pozorovatele začal hroutit náš propracovaný svět fyziky jako pomyslný domeček z karet.

Nehlučně, ale jistě.

Kolem tělesa, nehybně visícího na modrém nebi, se začalo dít cosi, co lze nazvat i dnes nepochopitelnem. Původně nepravidelný útvar se postupně transformoval v typický doutníkový tvar. Zkrátka

změnil svůj tvar k nepoznání a nepotřeboval k tomu více než šest vteřin. Filmoví animátoři by to nezvládli lépe.

Objekt se začal viditelně otáčet kolem své podélné osy, přičemž se zcela vytrácely, zpočátku zřetelné, krátery na jeho povrchu. Byl nyní dočista „hladký“ a zářil perleťovou duhou.

Pohyb kolem osy byl ukončen a objekt zcela nehučně očekával pomalu se blížící letouny, řítící se jinak jistě nejvyššími rychlostmi - kolem 3000 km/hod.

Velikost objektu (úmyslně je brána nižší hranice) byla 300 x 600 metrů a migy (cca 9 metrů dlouhé) se jevily na obloze jako dvě nepatrné mušky.

Celý manévr probíhal ve výšce cca 8 - 10 kilometrů.

Během další vteřiny, v okamžiku, kdy migy dosáhly úrovně obrovského objektu (jeho velikost mohla být i celý kilometr), zahájily stroje boční útok. Každý zvlášť ze svého směru, ve stejný okamžik. Bylo jasné, že manévr byl koordinován ze střediska protiletectké obrany.

První myšlenka, že se jedná o cvičné bojové střelby nad hlavním městem, byla jen únikovou lží, chtějící vysvětlit nepochopitelnost celé záležitosti, která se v příštích okamžicích změnila ve sci-fi. Tehdy se na „jižní zádi“ objektu zablesklo. Následně vytryskly tři rozeklané praménky, vějířovitě rozprostřené, do vzdálenosti asi dvě stě metrů.

Ostře ohraničený černý hustý dým v rozeklané podobě blesku.

Kouřové praménky se okamžitě „vypařily“ a nic v okolí nenasvědčovalo předchozímu „elektrickému výboji“, ne nepodobnému výboji při elektrickém zkratu.

Následovala fáze prodlevy, ne delší než jednu vteřinu. Vzápětí nato vzácný okamžik, kdy mi bylo náhodou umožněno pozorovat zcela fantastickou podívanou.

Objekt dosahující přímo obřích rozměrů „prolétl“ během další půl vteřiny nejméně 60⁰ nebeského kvadrantu. Během první poloviny vteřiny dosáhl z nulové rychlosti neuvěřitelného zrychlení a v okamžiku svého „zmizení“ dosahoval rychlosti 60 000 až 80 000 km/hod.

Chci váženého čtenáře jemně upozornit na holý fakt, že cosi podobného oficiální věda nepřipouští a ani nemůže. Nemá na to

platné zákony. A ještě dlouho mít pravděpodobně nebude. Zvláště tehdy, zmocní-li se jich ti, kteří touží po moci. Objekt zmizel jako když sfoukneme plamének svíčky, nebo vypneme televizní obrazovku. Objekt dosahující velikosti několika stovek metrů!

Zmizel nehlučně, jako by neexistovala žádná vzduchová bariéra. Bez žádoucího zvukového efektu provázejícího každé, v tomto případě mnohonásobné, překonání rychlosti zvuku.

Nekonal se pravděpodobně ani dostředivé a odstředivé síly, které by v opačném případě připomínaly svými parametry obří lis.

Tímto zdravím oba zúčastněné letce, kteří si jistě v příštích okamžicích oddechli tak, jak se jim to již dlouho nepodařilo.

***

Výsledkem tohoto pozorování byla snaha vše rozumně vysvětlit. A jediné možné vysvětlení je konstatování, že lidstvo má pravděpodobně velké mezery ve vzdělání.

Ale také to, že se v tomto případě o let v pravém smyslu slova vůbec nejednalo.

Ani nemohlo.

Všechny jmenované příznaky (ale i ty, o kterých jsem pomlčel) hovoří o možnosti přesunu neznámých objektů z jedné časoprostorové soustavy do jiné.

Pokud se mýlím, pak musím uvažovat o nadpřirozených silách.

Ty však mohu s klidným svědomím, díky dalším pozorováním, v tomto i ostatních případech, zcela zanedbat.

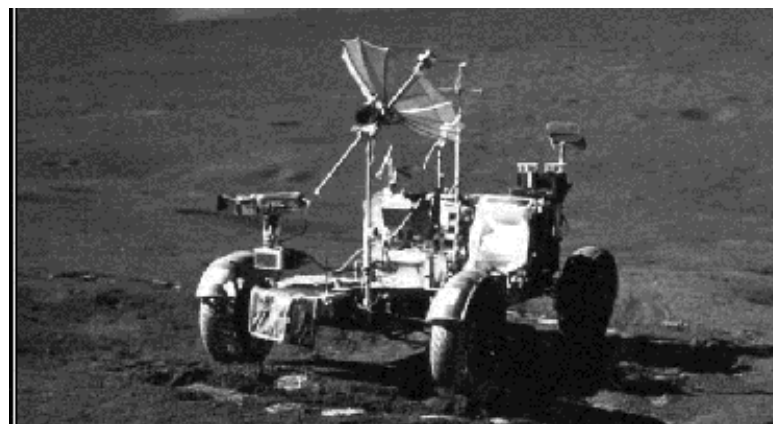
Příznaky invaze neznámé entity?

Mo• ná.

Zachariáš

Kap. 5./ verš 3.

*Toto prokletí vyjde na šířkost
vší země...*

Ztichlý Měsíc a opuštěný rover. Nejúspěšnější známý program Apollo byl zatracen a jeho realizační tým rozpuštěn.

A tak opět neškodně létáme „jen“ kolem naší planety. Co způsobilo tuto neuvěřitelnou proměnu?

Peníze?

Pak nemůže být pravda, že kosmický výzkum přinesl revoluční rozvoj všech oblastí lidského konání - zisku nevyjímaje.

Nebo ano?